

GIOVANNI SCOGNAMILLO & ARİF ARSLAN

DOĞU VE BATI KAYNAKLARINA GÖRE

R U H Ç U L U K
ve

REENKARNASYON

KARİZMA

K A R İ Z M A

KARİZMA YAYINLARI: 04

GİZEMLİ KONULAR: 02

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak *Karizma Yayınları*'na aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bu kitap,

Rasih Yılmaz'ın yayın yönetmenliğinde ve *Nihat Vuran*'ın editörlüğünde

Tim Tanıtım tarafından yayına hazırlandı.

Kapak tasarımı *Grafikpark-Kerem Öztürk*,

içdüzeni *Arif Naycı*, tashih işlemi *Abdullah Caner*,

baskı ve cilt takibi ise *Ekrem Çalış* tarafından yapıldı.

Kapak baskısı *Seçil Ofset*'te, iç baskısı *Çalış Ofset*'te gerçekleştirildi.

Kitabın Uluslararası Seri Numarası (ISBN): 975-6870-02-8

1. Baskı: Ocak 1999, Karizma

e-mail: karizma@timas.com.tr

P. K. 50 Sirkeci / İstanbul

Ankara Cad. No: 50 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 84 15 - 510 65 46 Faks: (212) 664 77 97

Karizma Yayınları, bir TİMAŞ A.Ş. kuruluşudur.

Doğru ve Batı Kaynaklarına Göre

RUHÇULUK VE REENKARNASYON

Giovanni SCOGNAMİLLO

&

Arif ARSLAN

KARİZMA YAYINLARI

İstanbul

1999

Giovanni Scognamillo

Araştırmacı yazar ve sinema tarihçisi. 1929'da İstanbul'da doğdu. İtalyan Lisesi'nden mezun olduktan sonra 1948'de yabancı basında sinema yazarlığına başladı. 1961'den itibaren de yazarlığını Türk basınının çeşitli gazete ve dergilerinde sürdürdü.

Yazar, sinema tarihçiliğinin yanında, korku edebiyatı ve gizemli konular hakkında Türkiye'nin önde gelen kalemlerindendir.

Dünya Sinema Sanayii, Türk Sinema Tarihi, Dünyamızın Gizli Sahipleri, Dehşetin Kapıları, Batı Sineması'nda Türkiye ve Türkler yayınlanan eserlerinden birkaçıdır.

Yayinevimizde *Astroloji ve Yıldızbilimi* isimli kitabının dışında, *Arif Arslan* ile hazırladıkları *Doğu ve Batı Kaynaklarına Göre* serisinden *Ruhçuluk ve Reenkarnasyon, Şeytan, Cinler, Büyü* ve *Fal* isimli kitapları yayınlanmaktadır.

Arif Arslan

1953 yılında Antalya'nın Akseki ilçesinde doğdu. İlkokuldan sonra iki yıl hafızlık eğitimi ve Arapça öğrenimi gördü.

1977'de Antalya İmam Hatip Lisesi'ni, 1981'de İzmir Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde yöneticilik ve öğretmenlik yaptı. Halen Kabataş Ticaret Lisesi'nde öğretmenlik görevini sürdürmektedir.

Ayrıca çeşitli gazete ve dergilerde yazıları yayınlandı. Çeşitli yayınevlerinden çıkmış on beşi aşkın araştırma, şiir ve ders kitabı bulunmaktadır.

Yayinevimizde *Giovanni Scognamillo* ile hazırladıkları *Doğu ve Batı Kaynaklarına Göre* serisinden *Ruhçuluk ve Reenkarnasyon, Şeytan, Cinler, Büyü* ve *Fal* isimli kitapları yayınlanmaktadır.

İçindekiler

<i>Takdim</i>	11
<i>Önsöz</i>	19

Ruhçuluk

I. Kısım

Batı'ya Göre Ruhçuluk

Batı'da Ruhçuluk Anlayışı	23
---------------------------------	----

II. Kısım

İslam'a Göre Ruhçuluk

A- İlk Yaratılan Neydi?	39
B- Esrarlı Başlangıç	40

Birinci Bölüm

Ruhçuluğa Ait Tanımlar

A- Ruhçuluk Nedir?	44
B- Ruhçuluğun Tarihi	45
C- Ruh - Cin Çağırma Ve Hipnoz Seansları.....	46
D- Ruh Veya Cin Çağırma.....	49
E- Ruhçular Cinlere Tapar mı?	50

*İkinci Bölüm**Ruhçuluğun Cinlerle İlişkisi*

A- Cin Nedir?	53
B- İslam'a Göre Cinlerin Özellikleri	57
C- Cinlerin Hareket Kabiliyetleri	63
D- Cinler Gaybı Bilebilir mi?	64
E- Cinler Nasıl Aldatırlar?	66
F- Cinler Niçin Aldatırlar?	68
G- Dostane Birkaç Satır	70

Reenkarnasyon

*I. Kısım***Reenkarnasyon'a Genel Bakış**

Uzak Doğu'dan Batı'ya Reenkarnasyon	75
---	----

*Birinci Bölüm**Reenkarnasyon'un Çeşitli Tanımları....79**İkinci Bölüm**Reenkarnasyon ve Tenasüh Arasındaki Fark....80**Üçüncü Bölüm**Geçmişten Günümüze Reenkarnasyon.....84*

A- Eski Mısır ve Yunan'da Reenkarnasyon	85
B- Eski Mısır'da Reenkarnasyon	90
C- Hindistan'da Reenkarnasyon	91
D- Tibet'te Reenkarnasyon	94
E- Çin'de Reenkarnasyon	96
F- Batı'da Reenkarnasyon	98

Dördüncü Bölüm

Reenkarnasyon'un İnancında Temel Prensipler

A- Evrensel Yasa	101
B- "Evrensel Yasa mı?", Yoksa "Sanal Gerçeklik mi?"	106
C- Rehber Varlık	107
D- Zorunlu Geri Geliş	108
E- Dünya Okulunu Bitirme - Tekamül	110
F- Kendi Arzusuyla Geri Gelme	114
G- Bedenden Kurtulma ve Sonrası	117
H- Geri Dönme İsteği ve Red Cevabı	119

Beşinci Bölüm

Reenkarnasyon'un Argümanları, Kaynakları

A- Kutsal Kitap ve Metinler	122
1) Tevrat ve Kabala	122
2) İncil ve Hristiyanlık	123
B- Kur'an-ı Kerim ve İslam Dini	126
Yanlış Yorumladıkları Âyetler	126
1) Yoktan Var Etme ve Öldükten Sonra Diriltme	128
2) Yıldırım Çarpması ve Geçici Ölüm	130
3) İki Ölüm ve İki Hayat	132
4) Konuşan Ölü Mucizesi	133
5) Korkup Kaçanları Yakalayan Ölüm	134
6) Yüz Yıl Uyutulup Uyandırılma	136
7) Ahiretin Açık İspatı	139
8) Kıyas Yoluyla Verilen Bir Ders ve Güç Takdiri	140
9) İnkâr, Cehennem ve Bitmeyen Acıklı Bir Azap	142
10) Ümmet Mefhumunu ve Haşır Akidesini Açıkça Anlatan Ayet	143
11) Sorularla İhtar - İkaz ve Tasdik Ettirme	143
12) Yanlış İddialar ve İlahi Cevaplar	144
13) Yine Kendi Elleri İle Bağlanma ve Bir Tahkir	145
14) Yine Ölüm ve Dirilişin İspatı	146
15) İlk ve Son Yaratılış veya Ölüm ve Diriliş	147
16) Şirk ve Uydurulan Gücsüz İlahlar	148
17) "Bu Kadar Varlık Nasıl Diriltilecek?" Diyenlere	149
18) İnkâr, Ölüm, Helak ve Yenilerin Yaratılması	150

19) Sırların Ortaya Çıkacağı Gün ve Hesap	152
Öldükten Sonra Dirilme -Haşir Akidesi-	153

Altıncı Bölüm
Tasavvuf ve Mezhepler155

Yedinci Bölüm
İlkel ve Batıl Dinler.....156

Sekizinci Bölüm
Ruhçuluk ve Yeni Dinler159

Dokuzuncu Bölüm
Psişik Hadiseler

A- Hipnoz Nedir?	164
1) Hipnoz Nedir?	164
2) Hipnozla Neler Yapılabilir?	165
3) Hipnozda Gelen Nedir?	166
4) Hipnoz ve Yoga'nın Zararları	168
5) Hekim Gözüyle Hipnoz ve Reenkarnasyon	170

Onuncu Bölüm
Rüyalar ve Ötesi

A- Rüyalar ve Kısımları	174
1) Sadık Rüya	174
2) Kazip Rüya	175
3) Edğasü Ahlâm (Karışık Rüyalar).....	175
B- Misal Alemi ve Rüyaların İç Yüzü	176

Onikinci Bölüm
Hiss-i Kable'l-Vuku (Olmadan Önce Hissetme)...179

Onbirinci Bölüm
Medyumluk.....183

II. Kısım

İman Esasları Açısından Reenkarnasyon

Birinci Bölüm

A- Kur'an-ı Kerim'in Ana Prensipleri Açısından	186
1) Tevhid İnancı Açısından.....	187
2) Nübüvvet Açısından	188
a- Nübüvvet - Peygamberlik	189
b- Peygamber Olabilmek İçin	190
3) Haşir İnancı Açısından.....	194
4) Adalet Açısından.....	195

İkinci Bölüm

İman Esaslarına Kısa Bir Bakış

A- Allah'a İman.....	197
B- Meleklerle İman	198
C- Kitaplara İman	199
D- Peygamberlere İman.....	200
E- Kadere İman.....	201
1) Kader Nedir?	202
2) Cüz'i ve Külli İrade.....	204
3) İrade ve Sorumluluk.....	204
4) Kur'an'da Kaza ve Kader	206
5) İmtihan ve "İşte Hayatınız...!"	207
F- Ahirete İman	209
1) Ahiret Nedir?.....	209
2) Ahirete İnanmanın Önemi.....	209
3) Ahirete İman İnsanı Kontrol Eder	210
4) Ahiretin Varlığı Kesin ve Zaruridir	211
5) İnsan Dünyaya Bir Kere Gelir.....	211
6) Berzañ ve Ruhların Bulunduğu Yurtlar	212
7) Hayat Tabakaları.....	215
8) "Yeşil Kanatlı Kuşlar"	217

Üçüncü Bölüm

Reenkarnasyon Şu Açılardan da İmkansızdır

A- Suç ve Ceza Açısından	218
B- Kader ve Sorumluluk Açısından	218
C- Ahiret ve Hesap Açısından.....	219
D- İlahi Adalet ve Evrensel Yasalar Açısından.....	219
E- İmtihan ve Tecrübe Açısından	220
F- İlahi Rahmet ve Merhamet Açısından	220
G- İnsan Şeref ve Onuru Açısından	221
H- Dünya ve Ahiret Dengesi Açısından.....	222
I- Modern Bilimler ve Akıl Açısından	222
1) Akıl ve Bilim İle Çatışan Reenkarnasyon İlkeleri	222
2) Bilimsel Çelişkiler	223
3) Lütfen Şu Hazin Tabloya Dikkat Edin	226
4) Tekamül ve Dünya Nüfusu	227
5) Din ve Bilim Adamlarından Reenkarnasyona Tepkiler.....	229
a- Mehmet Kırkinci Hoca Efendi	230
b- Prof. Dr. Süleyman Ateş	231
c- Prof. Dr. Mehmet Aydın.....	231
d- Renè Guènon (Abdülvahid Yahya).....	232
e- İmam-ı Rabbani ve Reenkarnasyon	232

Son Söz Olarak.....235

Kaynaklar239

Takdim

“ ‘Ey Rabbim! Beni geri gönder. Belki, ayrıldığım dünyada yararlı işler yaparım.’ Hayır! O geri gelemeyecektir. Bu, yalnızca boş bir sözdür. Ve arkalarında dirilecekleri güne kadar dünyaya gelmemek için bir engel vardır.”

(Mü’minün, 23/99)

Öteden beri, insanoğlunun ebedi yaşama arzusu vardır ve bu, ona yaratılışla beraber verilen bir duygudur. Ancak, bilindiği gibi insan, bu dünyada doğar, büyür, yaşlanır, yıpranır ve ölür. Böylesine sınırlı imkan ve şartlarla, sınırlı duygularla donatılmış bir insanı, yine aynı şekilde binlerce çile ve meşakkatle donatılmış bir dünyada, bin yıllık bir ömür bile bütün yönleri ile tatmin etmeye yetmez. *Çünkü, ruh sonsuz arzu ve isteklerle donatılıp, sonsuzluğa göre yaratılmıştır. Böylesine yüklü bir duygu programı ile yaratılan ruh, bütün arzu ve isteklerini tatmin edebileceği bir ortam ister ve sonsuzluk arzusu ile kıvrılır.* Bu dünya ise onun, uğrayıp geldiği ve gideceği bir kaç tane uğrak yerinden sadece biri ve mecburi bir seyahat güzergâhıdır. Çünkü insan bir yolcudur ki, bu yolculuk ruhlar aleminden başlar, oradan anne rahmine, oradan dünyaya, dünyadan kabir ve berzah alemine, oradan Cennet veya Cehennem yoluyla ebediyete, yani sonsuza kadar devam eder. Bu yüzden bu beden ona dar gelmektedir. Sıkıntı ve bunalımların kaynağı da bu olsa gerektir. Gideceği yere varmak isteyen bir yolcunun ruh hali içerisinde ıstırap

çekmekte, sabırsızlık göstermektedir. Büyük mütefekkir ve mutasavvıf *Mevlana*'nın *Mesnevi*'sinin ilk beytinde dediği gibi:

*"Bişnev in ney çün şikâyet mî küned
Ez cüdayîhâ hikâyet mî küned"*

İnsan, kamışlıktan kesildiği günden, yani ebediyet yurdundan ayrıldığı günden beri inlemektedir.

Yine bu sebeple, insan uyuyunca onun bu arzusu, kendisine refakat eden rüya melekleri tarafından gezdirilerek, kısmen gerçekleştirilmektedir.

Bu bedenle ebedi yaşamak mümkün değildir. İnsan, bu dünyada ve bu şartlarda bin kere değişik bedene girse çıksa, sonunda yine öleceğini bilmektedir. Bu onu sarsıyor. Yine bilinen bir şey vardır ki, pek çoğumuz ölümün ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Bu yüzden de hiç kimse ve hiç birimiz ölmek istemiyoruz. İnsan, ne kadar fakir ve çaresiz olursa olsun, ne kadar sıkıntılı bir hayat yaşarsa yaşasın, yine de yaşama isteğini sürdürüyor ve ölümden kaçıyor; öylesine kaçıyor ki, amansız bir düşmandan kaçır gibi. Ancak, burada gülünç duruma düştüğü de muhakkaktır. Çünkü insan bu haliyle, avcıdan kaçmak için, onu görmemeyi yeterli sanan devekuşu gibi başını kuma sokuyor. Şişeye sokuyor, meyhaneye sokuyor, futbola sokuyor, filmlere sokuyor, zevke, eğlenceye sokuyor, gaflete dalıyor... Güya bunlarla *vazgeçilmez gerçekten kaçabileceğini* sanıyor. Ama buna rağmen de bir gün ansızın ölüyor.

*Bir garip şey, bir ince sır,
Arkamızdan gelir ölüm.
İstersen "yok" diye haykır;
Arkamızdan gelir ölüm.*

*Otururken köşemizde,
Çalışırken işimizde,
Gölge gibi peşimizde;
Arkamızdan gelir ölüm.*

*Kanatlanıp göğe uçsak,
Yıldızlara, aya kaçsak.
Mekke - Medine'ye göçsek;
Arkamızdan gelir ölüm. ⁽¹⁾*

Öyleyse, insanın esas problemi, ölümdür, ölümledir diyebiliriz. Ölümü ortadan kaldırmadan onu mutlu etmek mümkün olmayacaktır. Şu halde, önce ölüme çare bulmak lazım. Oysa, bildiğimiz en büyük gerçeğe göre, hayatta yalnız iki şeyin çaresi yoktur: *İhtiyarlık* ve *ölüm*. Bu iki şeye henüz çare bulunamadı ve hiçbir zaman da bulunamayacaktır. Çünkü, ecel vardır ve bu dünyada işleyen genel kanuna göre herkesin eceli kendisine yetişecektir. İnsan, doğar, büyür ve ölür. Kural budur! Ölüm hakkında çok fazla da malumatımız yok. Çünkü ölmedik. Tecrübe olarak bu konuda bildiğimiz şeylerin hepsi, ya yakınlarımızdan birinin ölürken aldığı hallerden, duyduğu acılardan ibaret, ya da okuyup öğrendiklerimizden... Ama Yunus'un dediği gibi, oraya gidenlerin geri dönüp konuşması mümkün değildir:

*Şu yalan dünyaya konup gidenler,
Ne söylerler, ne bir haber verirler.
Üzerinde türlü otlar bitenler;
Ne söylerler, ne bir haber verirler.*

*Yunus der ki, gör takdirin işleri,
Dökülmüştür kirpikleri, kaşları.
Başları ucunda hece taşları;
Ne söylerler, ne bir haber verirler.*

1 A. Arslan, Dile Gelen Dertlerim, s. 32.

Bu kitap, aslında *Reenkarnasyon*'a bir reddiye niteliği taşımaktadır. Ancak, konu sadece bununla bitmiyor; yanlış inanç ve yönlendirmelerin de doğrularını, *Kur'an* ve *Sünnet* ölçüleri içerisinde ele almaktadır ve zaten çıkış noktası da bu olmalıdır. Çünkü iman herşeyin kaynağıdır. Eğer insan doğru inanırsa, ona *Rızayı İlâhî*'nin yolu açılacak ve hayatını baştan sona bu duygu ve düşünceye göre yaşayıp şekillendirecektir. İnsan eğer, kamil ve mükemmel olarak iman edemezse, onun önüne çıkacak engellerin haddi hesabı yoktur. Yine eğer kişi, imanında ihlas ve samimiyet sahibi olmazsa, yani inandığı şeylerin aslını bilip ona göre yaşamazsa, yine bir sürü yanlışlar yapacak ve bu yanlışlıklar, kıyamete kadar onunla beraber yaşamaya devam edecektir. Bundan kurtulmak için, insan neye inanıyorsa, o inandığı şeyin nasıl bir iman ve inanç, nasıl bir hal ve keyfiyet istediğini de bilmelidir. Bu konuda Bektaşî gibi abdestsiz namaz kılıp, sonra da "*ben yaptım oldu!*" diyemezsiniz. Bu davranış ne kadar yanlışsa, kişinin bir şeye inandıktan sonra, onun gereklerini yerine getirmemesi de o kadar yanlıştır.

Bu sebeple, bu kitapta, İslam inançlarının da kısa ve doğru izahlarını bulacak, ümit ederim yanlış olarak yorumlanan ve kafalarınızı karıştıran hususlardan kurtulmuş olacaksınız.

Çünkü toplumda, eline mikrofonu geçiren herkes, bu konuda ahkâm kesmeye kalkmakta ve haline, tavrına, yaşıntısına, ilmine, bilgisine bakmadan toplumu yönlendirmeye çalışmaktadır. Ne yazık ki, günümüzde yara almayan veya insafsızca dokunulup deşilmeyen dine ve imana ait husus kalmamış gibidir. Bu konuda da herkesin bol miktarda geçerli mazereti vardır. Bunlardan kimi, insanları korkutup ürkütmemek gerektiğini ileri sürmekte, kimi ulaşılmayan kesimlere ulaşmak amacıyla bunları yapmakta, kimi de 300 yıldır kendisine sadece duvarlarda asılı, sandıklarda basılı kutsal bir kitap olarak bakıp değer-

lendirdiğimiz *Kur'an*'la insanları tanıştırmak için yaptığını iddia etmektedir. Kimileri de, alabildiğine bencil ve teferuata ait meselelerle uğraşıp, kafasını soktuğu dar bir delikten dünyaya bakmakta, dışarıda yaşananlardan habersiz, bunları yapanları küfür ve dalaletle itham etmektedir. Hiç şüphesiz bütün bunlar, samimiyetleri ölçüsünde değer kazanacak, bütün sırların ortaya döküldüğü, hiçbir gizliliğin kalmadı gün *Mizan*'da tartılacak ve değerlendirilecek, sahibine ya saadet ya da şekavet kazandıracaktır. Ancak, toplumda inanç ve itikat birliğinin bozulduğunda da şüphe yoktur. Çünkü gerçeği bildiğini iddia eden çoğu kimse, ya ifrat veya tefrit içerisinde dirler. Bu yüzden de bizim dünyamıza uzak kişiler, neye, nasıl inanacaklarını şaşırmış durumdadırlar. Bu şaşkınlığa sebep olan hususlardan biri de bu kitabın konusunu oluşturan ve bir çeşit ruhçuluğun yani spiritüalizmin uzantısı sayılan, *Reenkarnasyon*'dur.

Her vesileyle gündeme getirilen *Reenkarnasyon* konusu, toplumun kafasını kurcalamakta ve inançlarını sarsmaktadır. Üstelik bir de, her ülkenin kendi kültürleri içerisinde bulunan inanç ve ahlak esasları buna kaynak gösterilip delil olarak kullanılmak istenmektedir.

Reenkarnasyon, ülkemizde de İslam inançları ile bağdaştırılmak istenmekte ve gözlerimizin içine baka baka, *Kur'an* ayetleri yanlış yorumlanıp, istismar edilmektedir. Aslında bu araştırmayı yapmama sebep olan husus da budur. Yoksa beni kimin neye inandığı çok ilgilendirmiyor. Ancak, bir kısım yalan yanlış uydurmalarla İslam'a leke sürülmek ve inanan insanımızın, aslında pek de tahkikî olmayan, araştırma ve incelemeye dayanmayan imanı zedelemek, kafası karıştırılmak istenmektedir ki, işte buna ilgisiz kalamayız.

Bir araştırmacı olarak, hem bu yanlış inanç sahiplerini, hem de samimi olarak İslam'a inanmak ve müslümanlığı doğru olarak yaşamak isteyenlere, bir yol göstermek ve in-

sanları bu konuda uyarmak gerektiğine olan inancım, bu kitabın yazılmasına vesile oldu. Önce bir dosya halinde hazırlayıp sohbet yerlerinde ve derslerde okumaya, isteyenlere fotokopisini vermeye başladım. Sonra bir seri radyo programı olarak sundum ve her ikisi de çok ilgi gördü ve gerek dinleyicilerim, gerek sohbet arkadaşlarım, gerekse öğrencilerim bu notları kitaplaştırmam için çok ısrar ettiler ve adeta bir baskı unsuru haline getirildi; böylece bu kitap size sunuldu.

Elinizdeki kitapta ayrıca, batıl bir inanç olduğu halde, hak bir inançmış gibi gösterilmeye çalışılan reenkarnasyonun ne olduğunu ve nerelerde, nasıl tıkandığını, ruhçuluk ve ruhçuluğun uzantılarını, cinlerin saptırmalarını, hipnoz ve hipnozun saptırılarak reenkarnasyona delil yapılmaya çalışıldığını, Kur'an'da, âhiret inancının, yani, öldükten sonra ebediyet aleminde diriltiilenin, nasıl bu dünyada yeniden başka bir bedende doğma şeklinde yorumlanıp saptırıldığını ve doğrularının da ne olduğunu bulacaksınız.

İslam inancının temelini oluşturan ve diğer ilahi dinlerin de ortak inançlarını teşkil eden iman esaslarından olan *kader*, *peygamberlik*, *melek* ve *kitap* inancının, sinsice saptırıldığını ve yıkmaya yönelik gayretlerini ve yine bunların da nasıl olması gerektiğine ait kısa ve öz tanımlarla, pratik bilgileri bulacaksınız.

Aslında, buna inanan kimselerin esas hedefi İslam veya diğer dinlerin inanç esasları değildir. Ancak, bu husus ülkemizde öyle bir duruma getirildi ki, hedef sadece İslam dininin inanç ve ibadet esasları oldu. İstanbul ve İzmir gibi, büyük ve kozmopolit şehirlerde aceleden, "*Yoga ve Meditasyon*" merkezleri, "*Ruh Çağırma*" ve "*Medyumluk*" merkezleri kuruldu. En iyi bildiğim kimseler ve henüz adından başka bir şeyi müslüman olmayan pek çok insan buralara gider gelir oldular. Bu merkezlere gidip gelenlerden ve oralarda bu işi yönetenlerden kimi vahiy aldığını, kimi de ölen büyüklerle görüşüp konuştuğunu, onlar vasıtasıyla-

la dünyayı ve insanları kurtarmaya kalkışmaya başladı. Bu arada bunların yanlışlarını düzeltmeye yönelik, bir iki program yapıldıysa da gelip geçti. Kalıcı bir şeyler olsun ve insanımız bu tür şeylerin yanlışını ve doğrusunu görsün istedik. Bu sebeple mütevazı bir çalışmaya başladık ve işte böyle neticelendi. Önce yalnız yazmıştım. Sonra değerli insan ve İtalyan olmasına rağmen Türkiye'yi ve bizleri tercih edip, burada yaşayan üstad *Giovanni Scognamiglio* ile beraber yepyeni bir çalışma ortaya çıktı. *Giovanni* kitabın ilk bölümünde "*Ruhçuluk*" konusunu çeşitli yönleri ile ele aldı; bendeniz de konuyu gerek Batılı anlamda gerekse İslami boyutu ile ele alıp incelemeye çalıştım. Dil ve üslup bakımından zorlanmayacağınızı ümit ediyorum.

Şayet yeni çalışmalarımıza katkıda bulunacak tenkitleriniz veya yaşanmış tecrübeleriniz olursa yayınevimiz yoluyla bizlere ulaştırmaktan çekinmeyiniz. Bu mütevazı çalışmamızı, bizden sonra bu konuda çalışma yapmak isteyenlere bir fikir vermesi amacıyla takdirlerinize sunuyoruz. Saygılarımızla...

Arif Arslan
Gümüüşsuyu-1998

Önsöz

Bu önsözün başlangıcında samimi bir itirafta bulunmam gerekiyor: *Hayatımın bir döneminde, Reenkarnasyon inancına ben de kapıldım ve bu konuyu inceledim. Batılı ve uzakdoğulu kökenlerine inmeye; konuyu mantıksal açıdan çözmeye çalıştım. Neticede, Reenkarnasyon fikrinin, kocaman bir aldatmaca olduğu kanısına vardım.* Pek tabii ki, Reenkarnasyon'un bir çekiciliği vardı ve bir çeşit ölümsüzlüğü müjdeliyordu. Hatta, bunun çeşitli örneklerini veriyordu. Bu fikir, Uzakdoğu'dan ve Uzakdoğu'nun öğretilerinden Batı'ya geçtiğinden, bu arada Türkiye'yi de içine alarak, önceki yüzyıldan itibaren *Spiritüalist* akımın ve *hipnotizma* yöntemlerinin desteği ile iyiden iyiye yerleşti ve taraftarlarını buldu. Ancak, başından beri, bütün büyük ve kitaplı dinler tarafından kesinlikle reddedilen bir husus oldu.

Reenkarnasyon'un İslam'ın öğretileri ile neden uyuşmadığı konusuna burada girecek değilim; çünkü elinizdeki kitabın değerli yazarı *Arif Arslan* Hoca, bunu çeşitli örnekler vererek gayet açık bir şekilde yapmış bulunmaktadır. Benim, kısaca üzerinde durmak istediğim nokta *Reenkarnasyon*'un –çağdaş ve Batılı görünümü ile– gerek *Spiritüalist* akımları, gerekse bir yan-bilim olan *Parapsikoloji*'nin deney ve buluşlarını kullanarak, bunları öne sürerek haklı çıkmak istemesi ve apaçık bir aldatmacadan ibaret olmasıdır.

Reenkarnasyon inancından önce, Mısırlılar'dan ve Antik Yunanlılar'dan gelme olan bir *Metampsikoz* inancı var-

dı. Ruhun, değişik anlamlarla, konum ve beden değiştirdiğine inanılırdı. Yani Antik (eski) Yunanlılar'ın (*Fitagoras* başta olmak üzere) ruhun yıpranmış bir bedenden "yeni" bir bedene geçtiğine ve bu işlemin tekrarlandığına inanırlardı. Ruh tek idi, ancak kusursuzluğa varabilmek için değişik safhalardan (kimine göre değişik yaşam boyutlarından) geçip, arınması gerekirdi. Arınmaya varıncaya kadar da, bir ceza olarak değilse bile bir ödüllendirme olarak, değişik bedenlerden (ister insan, ister hayvan bedenlerinden) geçerdi. Bunu, daha çağdaş bir deyimle, ruhun bir çeşit bilinçlenmesi olarak da adlandırabiliriz. *Spiritüalist* akım, derin *hipnoz* deneyleri ile, bunun ispatlarını –yani geçmiş hayatların izlerini- bulmaya çalıştı ve insanların doğum öncesi ruhsal yaşamlarına dönerek, kendince bulduğunu ilan etti. Ne var ki, bir şeyi hesaba katmadı veya katmak istemedi: *Bugün tıp tedavilerinde kullanılan geriye dönük derin hipnoz, bilinçaltını harekete geçirdiğinden ve bundan ham (ve yoruma açık) bir malzeme aldığından, hiç bir şekilde ispat sayılamaz, hiç bir şeyi destekleyemez.*

Ne yazık ki, bir süreden beri, kendini çağdaş ve imanlı sayan toplumumuzun bir çok ferdi –sansasyon ve reyting peşinde olan, abartıdan netice bekleyen bazı televizyon programları sayesinde– bu ve buna benzer aldatmacalara kapılmakta, bunlardan medet ummaktadırlar. Değerli *Arif Arslan* Hoca'nın bu değerli çalışmasının sonunda vurguladığı gibi, ne reenkarnasyon, ne de benzer safsataların dinle telif edilmesi mümkün olmadığı gibi, *Kur'an-ı Kerim* de buna delil değildir.

Giovanni Scognamillo

Ruhçuluk

- Batı'ya Göre Ruhçuluk
- İslam'a Göre Ruhçuluk

I. Kısım

BATI'YA GÖRE RUHÇULUK

Batı'da Ruhçuluk Anlayışı

Önceki yüzyılın ortalarında birden patlayan -ancak çok eski temellere dayanan- ve tüm Batı'da bir çığ gibi yayılan *Ruhçuluk (Spiritüalizm)* olayından söz etmeden önce konunun önceliğine inebilmek amacı ile "*animizm*" (*canlılık*) üzerinde durmamızda yarar vardır.

Batı'da Ruhçuluk Anlayışı İngiliz antropologu (insanbilimcisi) *Sir Edward Taylor*'a göre "*animizm*" canlılık, ilkel dediğimiz insanların, topluluklarının dinidir.

İlkel insan için doğanın bütünü yaşıyor; her taş, bitki, dağ, nehir, yıldız ve gezegen bir yaşam taşıyan dolayısı ile yaşamın bütününe katılan, yaşamı oluşturan unsurlardır. İnsanlardan daha güçlü sayılmaları sebebiyle tapınılan ve tapınılması gereken, korkutucu ve aynı zamanda, destekleyici öğelerdir. İlkel insan kendi ruhunun varlığını farkettiğinde, içinde yaşadığı dünyayı benzer bir ruhla donatıyor ve aklı ile, bilgisi ile çözemediği olayları, bunların yaratıcıları saydığı ruhlarla çözmeye çalışıyor, giderek bunları putlaştırıyor, totemleştiriyordu.

İlkel insan da rüya görüyor, sanki ruhu bedeninden çıkmışçasına ve bu olayı da ruh kavramı ile açıklamaya çalışıyor. Ruh kavramı doğal (insanın erişebildiği veya erişemediği) alanlara yayılıyor. Bunun sonucunda, cansız şeylere bir ruh tanınıyor ve bu iletişim imkânını yaratıyor. Canlı olanın ruhu ile cansız olanın ruhu temas kuruyor, ister yardımını diliyor, ister onu teskin ediyor.

İlkel insanın, henüz bir kitaba sahip olmayan insanın hayatı, manen ve maddeten, kolay bir hayat değildir. Gerek bir bütün olarak, gerekse başka insanlardan, yabancı kavimlerden, yırtıcı hayvanlardan ve doğal afetlerden kaynaklanan çeşitli ayrıntılar ve olaylar sebebiyle, bir ruh taşıdığına inanılan doğa, birçok tehlikeye doludur. Bu yüzden ilkel insan, bu tehlikelere karşı koyamadığından çareyi tapınmada buluyor. Bir çeşit savunma olarak; kendi benliğini, ruhunu başka ve daha güçlü ruhların hizmetine sunuyor. Çözemediği doğanın sayısız ruhlarına bir şekil ve kimlik vermeyi uygun görüyor. Mağara duvarlarında hayvan şekillerini çizen ilkel dediğimiz sanatçı (ki topluluğun büyücüsü, şamanı da olabiliyor) bir tapınmanın çerçevesi dahilinde. Niyet ve arzularını da şekillendiriyor. Avlanmak istenilen bir hayvanın resmini çizmek, onunla ilişkiye girmek anlamındadır, ona dua etmek gibi.

“Animizm” (canlılık) sözcüğünün iki kökeni vardır: biri Latince’dir (anima) ve *can* demektir; diğeri ise Keltçe’dir (ana) ve *dünyanın ruhu* anlamındadır. İkisinin bir araya gelmesi “animizm”in (canlılığın) özünü teşkil eder. Ya da kişinin ruhundan bütün bir evrenin ruhuna varan süreç. Böylece ruh her çeşit olumlu ya da olumsuz olayın başlangıcı, merkezi ve kökü oluyor; bundan dolayı, kişinin ruhunu gezegenin (giderek evrenin) ruhundan ayırmak imkânsız hale gelmiş oluyor.

İlkel insanda oluşan ve şekillenen ruh ve ruha tapma süreci yüzyılların geçmesi ile ayrıntılar kazanıyor, karmaşık hallere giriyor, yöntemli inançlara dönüşüyor. İlkel insanda olduğu gibi eski Mısır’da da canlılığın varolmadığı durumlarda bile (taşlar, dağlar, madenler) insan ve dünya evrensel bir canlılığın işaretleridir. Bu evrensel canlılık Hintliler’de tanrı *Shiva*’nın fallusunda bulunuyor. Giderek folklorun ve masalların perilerine kadar ulaşıyor.

İlk Hristiyanlığın başlangıç yıllarına ve *Tarsuslu Aziz Pavlus*’a. baktığımızda insanın üç elementten (öğeden)

oluştüğunu görüyoruz; *beden, ruh ve can*. Çinliler için ise ruh ikiye ayrılıyor; *ölümlü ve içgüdüsel alt ruh ile ideal ve ölümsüz üst ruh*. Hintliler'de ruh dereceli ve kademelidir, değişkendir, ruhsal ve yaşamsal durumlara bağlıdır. Ruh'un ayırımını, Mısır ve Yahudi geleneklerinden esinlenen, *René Guénon*'da buluyoruz: *insanı aşan "ben"* ile *insanın altında olan "ben"* şeklinde. Ya da *Guénon*'un tanımlamaları ile *"ikiz"* ve *"gölge"* de. Ancak her iki halde bunlar *"ölümlü"*, *"yok olan"* ruhlardır. Bunun bir başka tanımlamasını ise Mısırlılar'da buluruz; onlar için ruh bir titreşimdir ya da *"Ba"*...

İleride sözünü edeceğimiz *Fox* kardeşlerden ve Avrupa'da ruhçuluğun kuramcısı olarak ortaya çıkan *Allan Kardec*'ten önce inanın ilk kıvılcımları, modern dünyada, Alman *İmmanuel Swedenbourg* (1688-1772) ile beliriyor. *Swedenbourg*, *Virgilius*'un, *Luther*'in ruhları ile, cinler ve şeytanlarla konuştuğünü ileri sürüyor. *Kardec* ile aynı yıl (1848) içinde *Jackson Davies Ruhların Açıklamaları* (Raletion with Sipirits) adlı eserinde ruhların henüz kusursuzluğa erişememiş, alemler arasında gidip gelen ölü insanların ruhları olduğunu yazıyor.

Önceki yüzyılda birden gündeme gelen ruhçuluk bu ve buna benzer zeminler üzerinde kuruluyor, antik gelenekleri izliyor ve ölü ruhların işlevini kendi kurallarına, uygulamalarına uygun şekilde yeniden tanımlıyor; ruhları yaşayanlarla yaşamayanlar arasında kopmaz bir bağ, neredeyse bir iletişim aracı sayan bir şekilde.

Dinsel açıdan ruhçuluk kabul edilebilecek bir olay değildir ve bütün semavi dinler buna karşı çıkıp reddetmektedirler:

"Cincilere ve bakıcılara dönmeyin, murdar olmak için onları aramayın; ben Tanrınız Rab'ım!" (1)

“Ve cinlerin ve bakıcıların ardınca zina etmek üzere onlara dönen cana karşı döneceğim, ve onu kavminin arasından atacağım.” (2)

“Ve cinci yahut bakıcı olan erkek veya kadın, mutlaka öldürülecektir; onları taşılayacaklardır, kanları kendi üzerlerinde olacaktır.” (3)

Ruhçuluğa “çağdaş” bir olay olarak baktığımızda tarihini 1847 yılından itibaren ele almamız gerekiyor. Çünkü her şey o yıl New York eyaletinde bulunan *Hydesville* kasabasındaki bir çiftliğinde başlıyor.

Fox ailesinin (baba, anne, 15 yaşındaki Margaret, 12 yaşındaki *Katie* ve ablaları *Leah*) oturduğu bu çiftlik, komşular tarafından perili sayılmaktadır. Gece veya gündüz gürültüler duyuluyor, eşyalar kendilerinden hareket ediyorlar. Fox ailesi bütün bu rahatsız edici, ürkütücü olayları bir hayaletin varlığına bağlıyor. Ve bir gece küçük *Katie* o varlıklarla iletişim kurmayı başarıyor.

“Yirmiye kadar say” diyor, küçük kız o görünmeyen, pırtırtıcı konuşma ve varlık ya da varlık olarak bilinen şey duvara yirmi darbe indiriyor.

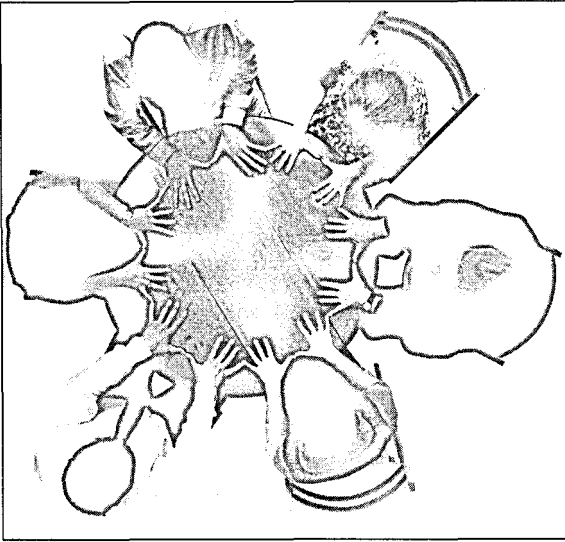
İletişimin ikinci kademesi soru-cevap şeklinde bir konuşma oluyor hem de gayet kolay bir yöntemle; *hayır* için bir vuruş, *evet* için iki vuruş. Artık ruhlarla konuşma yöntemi icat edilmiştir, sen sor, ben vurayım tarzı ile!

Fox çiftliğinde yaşadığı söylenen ruh kimliğini de açıklıyor; adı *Charles Haynes* ya da, kimi kaynaklara göre, *Charles Ryan*. Gezginci bir satıcıymış, eskiden çiftlikte oturan biri tarafından öldürülmüş, cesedi mahzene gömülmüştür. Evin mahzeninde bir kazı yapılıyor ancak pek bir şey bulunmuyor: bir tutam saç ve bir kafatası parçasına benzetilen bir kemik hariç. Hayaletin ya da ruhun suçladığı kimse ise çok iyi bir insan olarak anılarda kalmıştır.

2 Levililer, 20, 6

3 Levililer, 20, 27

Fox ailesi şaşkınlık içinde, dostlar ve komşular kulaklarına inanamıyor, haber bütün hızı ile ülkede yayılıyor. İlk medyumlar da ruhçuluk, olağanüstü, doğaüstü gibi bilinen olaylarla uğraşüyor, ruhlar dünyası açılıyor. Herkes bir medyumun aracılığı ile kaybettiği yakınlarının, tarihe malolmuş ünlü düşünürlerin, sanatçıların, devlet adamlarının ruhları ile temas edebiliyor, bir fikir alışverişinde bulunabiliyor.

“Ruhçuluk taraftarı, bir medyum vasıtasıyla çağırdığı ruh ile temas edebileceğine inanır.”

Her şey son derece açık ve adeta normaldir: *mademki ruhlar vardır bu ruhların bizimle temas etmek istemeleri doğaldır*. Onlar, zaten, ilgimizi, sevgimizi bekliyorlar.

Ruhçuluk taraftarı, bir medyum vasıtasıyla çağırdığı ruhla temas edebileceğine inanır; çağrılan ruha ve aracı görevini gördüğü söylenen medyuma inandığı gibi. Aynı şekilde ilkel toplumların büyücüsü de, bizatihi ruhlara inandığından, onları amaçları doğrultusunda kullanmak niyeti ile ruhları çağırır. İki işlem ve iki inanç arasında pek bir fark yoktur, ilkel insandan bugüne kadar sürdürülen bir batıl inanç vardır.

Aynı şekilde medyum ve medyumculuk da yeni bir olay olmayıp eski inançlara bağlanmaktadır. Yeni Eflatuncular'ın, örneğin, "*Theurgy*" inanışında ve uygulamalarında insanla bir Tanrı'nın temas kurması, hatta Tanrı'nın insanı sahiplenmesi (içine girmesi) medyum olayının bir başka eski şekliydi.

Fox olayından sonra ruhçuluk büyük heyecanlarla kendini kabul ettirmeye, kanıtlamaya çalışıyor: ruhlar çağrılıyor, medyumların ağzı ile ruhlar konuşuyor, şekilleniyor, nesneleri harekete geçiriyorlar. Ünlü medyumların bir kısmı (*Home, Eusebia Paladino, Guzik, Kluski, Rudy Schneider*), kendi bedenlerinden ektoplazmalar çıkartıyorlar. *Daniel Douglas Home* okşayan, nesnelerin yerlerini değiştiren küçük, çok güzel eller yaratıyor yoktan.

"Yoksa bu kişiler hileye mi başvuruyorlardı?" diye soruyor konuyu araştıran *Robert Tocquet* ve şu yanıtı veriyor: "*Aksini söylemek medyumculuğun karakterini bilmemek olur.*"

Önceki yüzyılın ikinci yarısında medyum furyası had safhaya varıyor. İyi de nedir bu medyumlar?

Ruhçuluğa göre ruhlarla insanlar arasında birer aracıdırlar, iki taraf ve iki dünya arasındaki temas ve iletişim onların sayesinde oluyor. Medyum yoksa ruhçuluk da yoktur. Ruhçuluğun kurucusu, kuramcısı ve en ünlü üstadı *Allan Kardec* medyumları şöyle ayırıyordu:

- 1) Fiziksel olaylar yaratan medyumlar,
- 2) Duyumsal medyumlar,
- 3) Sesler duyan medyumlar,
- 4) Konuşan, konuşturan medyumlar,
- 5) Yazan medyumlar,
- 6) Özel medyumlar.

Ruhçuluk, *Allan Kardec*'ten başlamak üzere, hem bir inanış hem de felsefi bir görüş oluyor. *Kardec*'in devamı sayılan *Léon Denis* kurulan sisteme fazla bir şey getirmiyor,

bir çeşit savunma olarak ruhçuluğu başından beri reddeden Katolik kilisesine saldırıyor.

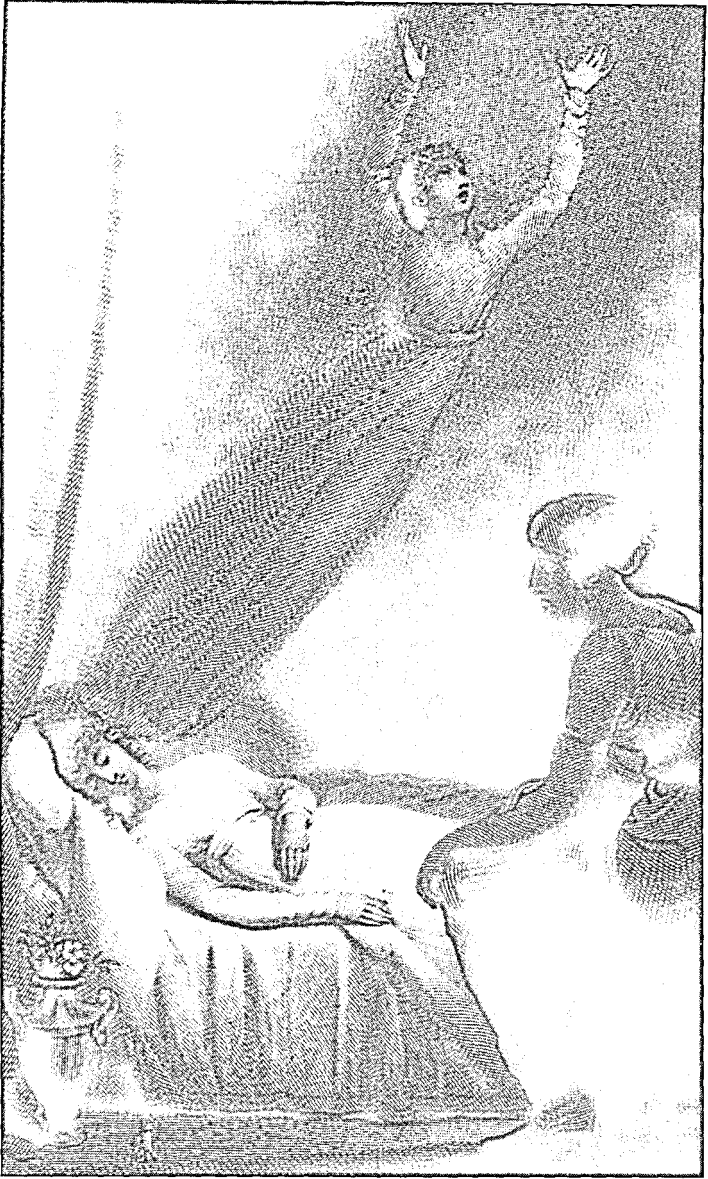
Herşeye rağmen ruhçuluk hareketi, günden güne genişliyor, bazen fraksiyonlara ayrılıyor, şifacı oluyor. Ruhçuluk amaçları, ruhlardan kişisel mesajlar veya kehanetler almak olan cemiyetlerde yaşıyor. Dünya çapında yayılmakla birlikte bütün yarı inançsal ve yarı bilimsel ya da ahlaksal gayretlerine rağmen ruhçuluk insanlık tarihine yeni birşey getirmiyor, aldatmacaları ile eskiyi güncelleştirmekle yetiniyor.

Ruhçuluk yayılıyor, tartışılıyor, skandallara bile yol açıyor. Yeni türeyen bu akımı ve özenci, genç medyumları tasvip etmeyen *Protestan Metodist Kilisesi*, Fox kardeşleri afaroz ediyor. Fox ailesi ise, turneye çıkıyor ve her yerde büyük ilgi görüyor. Artık ölü ruhlarla başbaşa konuşmak mümkündür, bir çeşit 'abc' uygulanmıştır. Ruhlarla temas edebilen, ruhları harekete getirebilen insanlar da var: *medyumlar*. Fox kardeşler bu konuda öncü olmakla yetinmeyip her geçtikleri yerde yeni -ve yeteneklerinden habersiz medyumlar keşfediyorlar, meydana çıkarıyorlar.

1852'de *Cleveland*'ta (ABD) ilk *Ruhçuluk Kongresi* yapılıyor, iki yıl sonra on binden fazla medyum, üç milyon saf Amerikalı'yı peşlerinden sürüklüyorlar. Amerika'daki salgın Avrupa'ya geçiyor, Avrupa'dan da Güney Amerika'ya. 1852'de Amerikalı medyumlar İngiltere'de büyük heyecanlar yaratıyorlar, ertesi yıl Almanya'yı sarsıyorlar oradan da Fransa'yı hedef alıyorlar.

Ruhçuluğun izinde ünlü medyumlar gündeme geliyorlar: *Leonora Piper* (1857-1950), *Alice Fleming* (1888-1948), *A. W. Verrall* (1859-1916), *Eusapia Paladino* (1854-1918), *Daniel Douglas Home* (1833-1886) gibi.

1856-1904 yılları arasında yaşamış olan İngiliz medyum Florence Cook, yoktan canlandırdığı *Katie King* adlı bir ruh sayesinde bir süre gündemde kalıyor, dönemin ünlü

Ruhun bedenden ayrılmasını tasvir eden bir resim.

tıp doktorlarından *Sir William Crookes* onu öven bir kitap bile yazıyor. Ancak, sonradan, *Dr. Crookes'un Florence Cook'un* sadece bilimsel savunucusu değil de aşığı ve bir anlamda, suç ortağı olduğu ortaya çıkınca skandal kopuyor.

Yıllar geçiyor, kimi çevrelerde ruhçuluk tutkusu ve inancı sürüyor: 1970'te Londra'da *Rosemary Brown* adlı bir müzik sanatçısı klasik ve romantik besteleri ile dikkat çekiyor. Brown'un açıklaması *Beethoven, Barhms, Chopin, Debussy, Schubert* ve *Stravinsky'nin* ruhları ile temasta bulunduğu, onların katkıları ile eserlerini yansıtan besteler yaptığı yolundadır.

Ruhçuluk Fransa'ya geçtiğinde Paris sosyetesini, aydınlar, sanatçılar hemen ona sahip çıkıyorlar. Salonlarda masalar dönmeye başlıyor, ruhlar isteyene, sorana her türden mesaj ve bilgiyi veriyor. Geçmişi meçhul olan medyumlar ünleniyor ama, 1854'te, *Fransız Bilimler Akademisi* ruhçuluğa karşı cephe alıyor, böyle bir olayı reddediyor, imkânsızlığını ilân ediyor. Ancak, *Victor Hugo'dan Victorien Sardou'ya* kadar birçok büyük yazarlar, romantik heyecanlar içinde, ruhçuluktan yana çıkıyorlar. Gerçek adı *Léon Rivail* olan ve *Allan Kardec* takma adını kullanan biri, büyük bir ciddiyetle, ruhçuluğun dogmalarını oluşturmaya koyuluyor.

Yüzyılımızın başlarında Amerika, İngiltere, Almanya, İspanya, İtalya ve Rusya'da bir kısım bilimadamı bile ruhçuluğu destekliyorlar. Bunların adları ise şöyle; ABD Senatosu'nun Eski Başkanı Yargıç *Edmonds*, Darwinci A. *Russell Wallace*, uzayın ilk resimlerini çeken *William Crookes*, Alman Astronomu *Zollmer*, İtalyan Kriminoloji Uzmanı *Dr. Lombroso*, Petersburg Üniversitesi'nden *Butlerow*, *Wagner* ve *Ostrogradsky*, "Sherlock Holmes"ın yaratıcısı yazar *Sir Arthur Conan Doyle* ve gözbağcısı *Houdini*.

Başından beri ruhçuluk ya da ruhlar bilimi, kendini hem ruhsal hem de ussal (aklî-rasyonel), felsefi, dinsel gö-

rüşleri yenileyen bir hareket –neredeyse bir inanç– olarak kendini tanıtıyor. Fox kardeşler bilinçsiz bir şekilde, bunun ilk müjdecileri ve uygulayıcıları oluyorlar, ama olay büyü-yüp gidiyor.

Ruhçuluk, hiçbir yenilik getirmiyor sadece eskilere, çok eskilere dayanıyor. *Eski Ahit*'te Peygamber *Şaul*, *Endor* büyücüsünün aracılığıyla kullanarak, *Samuel*'in ruhu ile temas kuruyor; *Homeros*'un *Odyssen*'inde *Ulies* ölü ruhları çağırıyor; *Aeskilüs*'un *Persler*'inde *Kral Darius*'un dul eşi kocasını ölümler diyarından geri çağırıyor. Asurlular'da ise daha eski örnekler buluyoruz: *Gilgameş*, arkadaşı *Enkidu*'nun ruhu ile konuşuyor v.b.

Allan Kardec'in Protestanlığı, hiç kuşku yok ki kurduğu sistemi etkilemiştir. Ruhçuluğun ilk temsilcisi ve kuramcısı *Kardec*, antik ve klasik batılı yazarları bildiği gibi. Kutsal Kitab'ı iyi biliyor. Antik, putperest dünyada insan-ruh ilişkisi nerdeyse doğal bir ilişki, karşılıklı bir alışveriştir, adeta gündelik ve pratik. Bu yüzü ile *Kardec* ve ilk dönem ruhçuluk, Kilise ile açık bir çatışmaya girmekten kaçınıyor. *Kardec*'in kurduğu ve hareketin sözcülüğünü yapan *Ruhçuluk Dergisi* (*La Revue Spirite*) ilk sayısında durumu açık şekilde belirtiyor:

"Ruhçuluk, Hz. İsa tarafından ilan edilen, sevgi ve dayanışma çağını tesis etmeğe geliyor... Hz. İsa'nın mesellerde söylediğini ruhçuluk açık ve karışıklığa neden vermeyen ifadelerle ilan ediyor."

Gerçek adı *Hippolyte Leon Denizard Rivail* olan, kendini bir *Druid* (Kelt) rahibinin reenkarnasyonu olduğunu sanan -bu yüzden *Druid*'in adı olan *Allan Kardec* takma adını kullanan- Rivail ruhçuluğunun, en azından ilk dönem ruhçuluğun, temel kuramsal eserleri sayılan kitapları da kaleme alıyor: *Medyumlar Kitabı* (*Le Livre des Mediums*), *Ruhlar Kitabı* (*Le Livre des Esprits*), *Ruhçuluğa Göre İncil* (*L'Evangile Selon Le Spiritisme*) gibi. Avrupa'da pek ciddiye alın-

mayan bu çalışmalar Brezilya'da olay yaratıyor. Brezilya böylece ve bugüne kadar ruhçuluğun Güney Amerika'daki kalesi oluyor.

Ruhçuluk, bu ara, birçok yan uygulamaların kaynağı oluyor (daha doğrusu, olduğu söyleniliyor). Örneğin; kansız, hastayı uyutmadan, tıbbî aletler kullanmadan yapılan cerrahî müdahaleler de ruhçuluğa, ruhlar inancına, ruhlardan edinen güç ve bilgilere bağlanılıyor. Brezilya'nın ünlü şifacılarından *Jose Arrigo* (gerçek adı ile *Jose de Freitas*) yaptığı yüzlerce ameliyatların, çocukken temasa girdiği, ilkin ışıklar halinde beliren, sonra ise bilmediği bir dilde konuşan, Birinci Dünya Savaşı'nda vurulan Alman Doktor *Fritz'in ruhunun* (ve başkaca ölü tıp adamlarının) yardımı ile yaptığını her zaman açıklamıştır. Ancak ünlü medyumlardan *Home* bile, *Kardeç'in* kuramlarını bu dünyadaki hayallerden biri olarak değerlendirdiği gibi Yoga üstadı *Shri Aurobindo* ruhçuluğu her zaman maddecilikten (Materyalizm'den) çok daha tehlikeli saymıştır.

Hristiyanlık için, aslında, ruhçuluk hareketi, öğretileri, kuramları, uygulamaları ile bir çeşit ikinci *Reform* oluyor; birincisi kadar sarsıcı ve tartışmalı. Hem öyle bir Reform ki, Uzak Doğu'dan esintiler getiriyor, geleneksel Hint *Kardeç* kaynaklarına kullandığından (İskenderiye Okulu, Origenes) Doğu düşüncesinin farkındaydı.

Ruhçuluk Amerika'da doğuyor oradan Avrupa'ya geçiyor; ruhçuluktan sonra, Amerika'da Avrupa kaynaklı akımlar ve inançlar sürüyor. *Mormon* tarikatı (1850), *İlk Yehova Şahitleri* (1870); *Bayan Blavatsky'nin*, ruhçulukla bağlantılı, Uzak Doğu'ya dayalı *Teozofi* (*Hikmet-i soffiye*, *Tanrı bilgisi*) *Harekâtı* (Londra 1888), *Hristiyan Bilimi* (Christian Science, 1885) gibi.

Bunların arasında Teozofi Harekâtı, ruhçuluğa karşı görünmekle birlikte, olaya oldukça yüksekte bakıyor. *Blavatsky* ise kendini bir süper medyum olarak tanıtıyor.

Ve ruhçuluk yayılıyor; 1927’de dünyada 3-4 milyon ruhçu olduğu söyleniliyor, 1943’te sadece Fransa’da sayıları 600.000’i buluyor. Bugün ise, Güney Amerika’yı da katarak, 5-6 milyonluk bir potansiyelden söz edilebiliyor.

Allan Kardec ruhçuluğa bilimsel-inançsal bir kılıf uydu-rabilmek için uğraşüyor; ancak bu boş ve temelsiz bir uğraşıdır. Ruhçuluk ne yeni bir inanç, ne bir bilim, ne de bir yan bilimdir. Ruhçuluk, aslında, yapay -ama etkisi ile tehlikeler doğuran- bir sorundur.

Bu konuda en içtenlikli itiraf medyum Douglas Home’dan geliyor. Yaşamının son üç yılında onu tedavi eden Dr. Philips Davis’e Home şunları açıklıyordu:

“Doğrudur, saf ve batıl inançlı kişilerin karşılarında diz çöktükleri o ruh kalabalığı hiç bir zaman varolmadı. Ben onlara hiç rastlamadım. Öteden beri, özellikle kalabalıkların ve kadınların hoşuna giden, o esrar havasını deneylerime katmak için onları kullandım. Ancak yarattığım fenomenlere katıldıklarına hiç inanmadım... Hayır, bir medyum ruhlara inanamaz; hiç bir zaman inanmayacak olan tek kişidir.”

Ruhçuluk çılgınlığının başlıca nedenlerinden biri sayılan Fox kardeşlerden Margaret, 24 Eylül 1888’de New York Herald gazetesinde yayınlanan bir söyleyişinde şunları açıklıyordu:

“Ruhçuluğu size kuruluşundan itibaren anlatacağım. Bu iş başladığında Katie ve ben çocuktuk, ablamız olan yaşlı kadın bizi le alay etti. Annemiz bir aptal, bir fanatik idi. Dürüst olduğundan, bu şeylere inandığından kendisi için öyle söylüyorum. Ablamız, gösterilerde, bizi kullandı. Hasılatları da o topluyordu.”

Katie Fox ise şunları ekliyordu:

“Ruhçuluk, başından sonuna kadar, bir aldatmacadır. Yüzyılın en büyük aldatmacasıdır. Margaret (Maggie) ve ben bu işe çocuklar gibi sarıldık, ne yaptığımızı bilemeyecek kadar genç ve saf idik. Ablamız Leah bizden 23 yaş daha büyüktü. Bu hileli yola girdik ve onun dayatmaları ile devam ettik.”

Doğru olan şu ki, en başta Home ve birkaç kez suçüstü yakalanan İtalyan *Eusapia Paladino* olmak üzere tüm bu medyumlar hilelere, oyunlara başvuruyorlar. Medyumlardan başka *Bayan Blavatsky* da, Londra'daki *Ruhsal Araştırma Cemiyeti* (Society for Psychical Research) tarafından hile yapmakla suçlandı, ruhlardan gelen mesajların kendisi tarafından yazıldığı açıkça kanıtlandı.

Ya Hristiyanlığın, Katolik Kilisesi'nin, ruhçuluğa karşı tutumu ne oldu?

1853'te Paris Başpiskoposu Kardinal *Guibert* ruh çağır-mak amacı ile döndürülen masaların tehlikesinden sözediyor; 1854'te Kanada'da *Quebeck* kentinin Başpiskoposu ruhçulukla ilgili çalışmaları yasaklıyor; 1856'da *Engizisyon Mahkemesi*, dünya çapında bir bildiri ile, ruhçuluğu bir bütün olarak yasaklıyor; 1864'te ruhçuluğu konu eden yayınlar yasaklanıyor; 1917'de Papalık kararı ile din adamlarına ruhçuluk gösteri ve deneylerine katılmaları yasaklanı-yordu.

Hristiyan kiliselerinin –reenkarnasyonda olduğu gibi– ruhçuluğu kabul edebilmeleri imkânsızdır, çünkü:

"Tinsel ve ölümsüz olan, doğrudan Tanrı tarafından yaratılan ruh ile beden tek bir varlıktır. Ruh, bedenin biçimidir. İnsan-da ruh ve özdek (madde) birleşmiş iki tabiat değildir, fakat birleş-meleri tek bir kişi, tek bir insan oluşturmaktadır.

Ölüm ise, her erkeğin ve kadının yeryüzündeki haccının sonu ve ebedi kurtuluş için Tanrı'nın lütuf ve merhamet zamanıdır."

Ruhçuluğu tarafsız olarak, *Çağdaş Ruhçuluğun Maske ve Yüzleri* (Maschere e Volti Dello Spiritualismo Contemporaneo) adlı eserinde inceleyen gelenekçi İtalyan düşünürü *Julius Evola*, şöyle yazıyordu:

"*Ŝpiritizmâ*, Yeni Spiritüalizm'in öncülüğünü yapmıştır. Materyalizm'e karşı ilk başkaldırı sinyalinin vermiştir. Hemen ardından hergün hâlâ onunla bilinmeyen (invisible) tutkunları-

nın büyük bir çoğunluğunu paylaşan, teosofizm buna yardım etmiştir. Bu hareketlerin Anglo-Sakson ülkelerde doğduğu ve başlangıçlarında kadınların -birinde Fox kardeşler, diğerinde Helena Petrovna Blavatsky ve Annie Besant- temel payı olduğu, önemini kaybetmeyen detaylardandır.

Doğrusunu söylemek gerekirse antikitede iyi bilinen, ama geçen yüzyılda, iyice pekiştirilmiş pozitif dünya görüşü çerçevesinden çıkmak için, yadsınmış ve geçici heves, batıl zihniyetlerin tahayülleri gibi kabul edilmiş fenomenler üzerine, büyük halk kitlelerinin ilk ilgisini çeken spiritizma olmuştur. Spiritizma'nın bütün değerliliği ise bu noktada başlar ve biter."

Yaklaşık olarak bir buçuk asır boyunca, milyonlarca kişiyi etkilemiş olan ve halen etkileyen bir hareket, gerek toplumsal, gerekse düşünsel ya da inançsal açıdan basit şekilde gözardı edilemez. Bu kültürel bir haksızlık olur. Ancak olaya baktığımızda bir buçuk asır boyunca, taraftarlarını çoğaltmakla birlikte, aynı noktada kaldığını, hiç bir yere dayanmayan umutlar (ve kehanetler) dağıttığını, tüm kitaplı dinlerin söylediklerinin aksini söylediğini, başından beri bir duygu sömürüsüne dönüştüğünü görmüş oluruz. *Kayı çok olmakla birlikte ruhçuluk hareketinin belki de tek kazancı, ardından filizlenen, parapsikolojik, duyum ötesi araştırma ve değerlendirmelere bolca malzeme ve ilginç kişilikler temin etmek oldu.*

Julius Evola sorunu düşünsel-toplumsal açıdan ele alıp değerlendiriyor, bir başka emperyalizmin üzerine dikkati çekiyor. Ruhçuluğun olumsuzluğunu yargılayan başka bir önemli gösterge ise Kilise'nin görüşü ve bir kez daha, öne sürdüğü düşüncelerdir:

"İnsan bilgisini aşan entellektüel olaylar, kötü ruhlardan kaynaklanan görünmeyen bir dünyada nedenlerini bulurlar." der, Başrahip Ribet.

Diğer dinler gibi Hinduizm dini de, ruhçuluğa karşı çıkmakta, bir dizi yanlışlıklardan oluştuğunu söylemektedir.

İyi de, çıkışından bu yana ruhçuluk nasıl oluyor da milyonlarca kişiyi etkilemiş ve etkilemektedir?

Bunun cevabını bir alıntı ile verelim. Bir ruhçuluk toplantısını izleyen Fransız tıp doktoru *Marcel Violet*, katılanların ruhbilimsel portresini şu şekilde belirtmektedir:

"Her şeyi kabul etmeye hazır, kendilerini kolayca teslim eden, zayıf iradeli olanlar; paranoya hastaları, toplumdan kopmuş, kibirli, karanlıklardan hoşlananlar; çekingen insanlar, başkaları ile rahat iletişim kuramayanlar; ruh hastaları, isterik ve yalnız kadınlar..."

Bu tür bir bileşimin içinden, doğaldır ki, her şey çıkar, her olay rahatça kabul edilir, her aldatmaca alıcı bulur: medyumlar, hayal görenler, ruhlarla yakın ve içtenlikli sohbetlere girenler, uyurgezerler ve de ruhçuluğu meslek edinmiş olanlar!"

II. Kısım

İSLAM'A GÖRE RUHÇULUK

A - İlk Yaratılan Neydi?

Allah'ın ilk önce neyi yarattığı konusunu, insan hep merak etmiştir. Kâinata neyden başlandı, ilk canlı neydi, kimdi, nasıldı, ne şekildi, ne yapardı, ne yerd, ne içerd vs...? "... Allah hiçbir evlat edinmemiştir. Mülkünde O'nun bir ortağı da yoktur. O, her şeyi yaratıp ona bir nizam vermiş, onun mukadderatını tayin etmiştir." mealindeki âyet⁽¹⁾ münasebetiyle bazı tefsirlerde bu hususa yer verilerek konu açıklanmaya çalışılmıştır. Prof. Süleyman Ateş'in Sülemi Tefsiri'nde kaydettiğine göre bu hususta söylenenlerden bazıları şunlardır:

"El-Huseyn'e göre Allah, altı şeyi (iki) vecihte/şekilde yaratıp bir ölçüye koydu. Birinci vecih; meşiyettir (dilek, arzu ve işler) ki, nûr üzerine yaratılmıştır. Sonra nefsi, sonra rûhu, sonra sûreti, sonra harfleri, sonra isimleri, sonra rengi, sonra tadı, sonra kokuyu, sonra dehri/zamanı yarattı. Sonra ölçüleri, sonra ameli, sonra nûru, sonra bereketi, sonra sükûnu, sonra vücutu, sonra Âdem'i, böylece birbiri peşi sıra yarattı. Diğer bir veche göre:

Allah önce dehri, sonra cevheri/özü, sonra sesi, sonra rûhu, yarattı. Böylece birbiri peşi sıra altı vechinden her birinde yarattı. Bunları kendi gizli ilminden yaratıp bir ölçüye göre takdir etti. Kendinden başka kimse bilmez." (2)

1 Furkân, 25/2. * -

2 Es-Sülemi, Hakaik, Varak, 163. Ab. (Fatih Kütüp. No: 262).

Eğer bizzat Allah veya O'nun elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.) bildirmemişse hiç kimse neyin önce, neyin sonra yaratıldığını; yaratılıştaki nasıl bir sıranın takip edildiğini bilemez. Allah'ın, önce şunu, sonra bunu yaratması, indî ve felsefî bir mütalâadır. Bu görüş, "*Allah ilk defa benim nurumu yarattı.*" mealindeki hadise de aykırıdır.⁽³⁾

B - Esrarlı Başlangıç

Bir görüşe göre, biz daha dünyaya gelmeden önce ruhlarımız yaratıldı. Biz dünyaya gelmeden önce ise, dünyada ruhani varlıklar bulunmaktaydı. Özellikle Hz. Âdem'in yaratılması sırasında Cenab-ı Hakk'ın, bilgi verme bakımından meleklerle yaptığı konuşmadan bu anlaşılmaktadır. Cenab-ı Hak; "*Ben yeryüzünde kendime bir halife yaratacağım.*" buyurdu. Melekler ise; "*Orada kan döküp anarşi çıkarak birini mi yaratacaksın.*"⁽⁴⁾ dediler.

Buradaki meleklerin "*anarşist*" ve "*kan dökücü*" tabirlerinden anlıyoruz ki, daha önce yeryüzünde bir grup varlık veya bir millet yaşamıştır ki, bunların cinler olduğu üzerindeki görüşler oldukça fazladır.⁽⁵⁾ Bunların insan veya insana benzer bir varlık olduğu hakkındaki görüşler ise tam olarak açıklık kazandırılmadığı için dayanaksız iddialardan ibaret olduğu kaydedilmektedir.⁽⁶⁾ Cinler de mükellefiyet bakımından insanlar gibi mütalaa olunur ve kul-luk bakımından insanlarla aynı şeylerden sorumludurlar. Aralarında çıkan fitne ve fesadı da yine Kur'an'da görüyoruz; bu fitne savaşa dönüşüyor ve saltanatları kaldırılıyor.

3 Süleyman Ateş, Sülemi ve Tasavvufî Tefsiri, s. 108.

4 Bakara, 2/30.

5 Karş. İsharatü'l-İcaz, s. 201; Taberi, Tefsir, I, 195-214; Tarih, I/1, 107-112; et-Tibyan, I, 130; el-Keşşaf, I, 124; et-Tabressî, I, 72; Z. Mesir, I, 58; M. Tenzil, I, 20-21; İbn Kesir, I, 123-124; el-Kurtubi, I, 261; eş-Şevkani, Fethu'l-Kadir, I, 62-64; el-Kasimî, Mehasinü't-Te'vil, II, 94; El-Kasimî, Mehasinü't-Te'vil, II, 96; Aydemir, Tefsir'de İsrailiyat, 97-99.

6 Abdü'l-Vehhab en-Neccar, Kısasü'l-Enbiya, s. 11-12.

Melekler de bunlara kıyasla yeryüzünde yaratılanların aynı şeyi yapabileceklerini nazara veriyorlar. Ancak bu mazet veya kötülük yapılmış olması neticeyi değıştirmiyor ve yeryüzünde halife olarak tabir edilen ilk insan, yani Hz. Âdem yaratılıyor.

Evet, yeryüzünde bizden evvel bir çeşit ruhani varlıklar olan cinler vardı. Keyfiyetlerini bilemediğimiz başka ruhaniler de olabilir, ruh sahibi başka varlıklar da olabilir. Nitekim *Bursalı İsmail Hakkı*, “Ondan başka ilah yoktur. Hem diriltir, hem öldürür. Sizin de Rabbiniz, önceki atalarımızın da Rabb’idir.”⁽⁷⁾ ayetinin tefsirinde, *Te’vilâtü’n-Necmiye’de*, “Bunun manası, O, Hz. Âdem’in, çocuklarının ve yukarıdaki ataların Rabbidir. Denildi ki: ‘Babamız olan Adem’den önce bin Adem’den fazla kimse geçti.’ Denildiğini kaydetmektedir.”⁽⁸⁾ Ancak yukarıda söylediğimiz gibi bu durum hakkında pek çok tefsirci aynı görüşte değildir ve bunun israiliyat olduğu, Yahudilik’ten alınmış olduğu kanaatindedirler. Ancak bu konuda net ve çoğunluğun kabul ettiği bir görüş yoktur. Yine bu, aynı zamanda Allah’ın bizlere üfleyip verdiği ruhlarımız da olabilir. Ancak o, yine de ruhtur. Bu emir âleminden gelen ruh, bizim yaratılışımızla alakalıdır. Bizim dünyaya gelişimiz veya geleceğimiz, ana rahminde oluşmaya başladığımız an belirlenip yaratılabileceği gibi, daha önceden de yaratılmış olabilir. *Elest* bezmini, yani ruhlarla yapılan sorulu cevaplı konuşma ve ruhların Allah’a verdiği cevabı anlatan âyette, daha önce yaratılmış olma ihtimalini akla getiriyor.

“Ve hatırla o zamanı ki; Rabbin Ademoğulları’nın sırtlarından zürriyetlerini aldı. ‘Ben sizin Rabbiniz değil miyim?’ diye, onları kendi nefislerine şahit tuttu. Onlar: “Evet. Sen bizim Rabbinizsin. Biz buna şahidiz.’ dediler. (Böyle şahit tuttuk ki) Kıyamet günü, ‘Biz bundan habersizdik’ demeyesiniz.”⁽⁹⁾

7 Duhan, 44/8.

8 Muhtasar Ruhü'l-Beyan, Terc. VII, 586.

9 A’raf, 7/172.

Eğer bu anlaşma, ruhlarla ve insanlar dünyaya gönderilmeden önce yapılmamışsa, nerede ve ne zaman yapıldığına dair gelecek soruya cevap bulmak zor olacaktır. Bununla beraber Allah (c.c), insan olmaya namzet atomlar, moleküller ve ruhun mayası ve manasıyla da bu anlaşmayı yapmış, sonra da yaratıp dünyaya göndermeye başlamış olabilir. Zira bu anlayış, Allahü Teala'nın her şeyi ezelden takdir edip, yaratma programına, aldığına yani kaderî anlayışa daha uygundur. Ancak işin doğrusunu, bütün gayb ve şهادet âlemini, bilinen ve bilinmeyen her şeyi, yerlerin ve göklerin bütün sırlarını bilen, kilitlerini ve anahtarlarını elinde bulunduran Allah daha iyi bilir.

Ruhların veya Peygamberimiz'in ruhunun ne zaman yaratıldığına dair bir soruya ise, şöyle cevap vermek mümkündür:

Peygamber Efendimiz'in iki durumu vardır: Bunlardan birincisi, onun ilk yaratılan olması ve mahlûkata bir tohum, bir çekirdek teşkil etmesidir. İkincisi ise, onun yaratılıp ortaya çıkması, varlık aleminde boy göstermesidir. Nitekim, *Ebu Hureyre* (r.a)'den nakledilen bir hadis-i şerifte, Hz. Peygamber (s.a.v.)'e: "*Ey Allah'ın Rasûlü! Sana peygamberlik ne zaman vacip oldu?*" denildi. O da cevap verdi: "*Hz. Adem ruhla ceset arasında iken!*"⁽¹⁰⁾ Ancak bunu övünmek için söylemediğini de vurgulamadan geçmez. Başka bir hadis-i şerifte kıyamet günü ilk yaratılacak ve ilk elimizden tutacak olan da yine O'dur: Hz. Enes (r.a) anlatıyor: "*Rasûlullah (s.a.v.) buyurdular ki: 'İnsanlar (Kıyamet günü) diriltilecekleri zaman yerden ilk çıkacak olan benim. Onlar (huzur-u ilahiye) geldiklerinde (onlar adına) hatipleri ben olacağım. (Allah'ın rahmetinden) ümitlerini kestiklerinde (rahmet ve mağfireti) onlara ben müjdeleyeceğim. O gün Livâu'l-hamd (şükür sancağı) benim elimde olacak. Ademoğlunun Allah'a en kerim olanı da benim. Bunda fahr (övünme, büyüklen-*

me) yok!" ⁽¹¹⁾ buyurmaktadır. *Ruhu'l-Beyan*'da kaydedildiğine göre, *Tirmizî*'nin rivayet edip "hasen" olarak nitelendirdiği başka bir hadis-i şerifte ise, "Şüphesiz ben Allah katında, henüz Adem'in balçık olduğu bir zamanda 'peygamberlerin sonuncusu' olarak yazıldım. Size şimdi benimle ilgili ilk önemli şeyi haber vereceğim: Ben, babam İbrahim'in duâsı, İsa'nın müjdesi, annemin hamileliği sırasında, kendisinden bir nurun çıkarak onunla bütün Şam saraylarının aydınlandığı şeklinde gördüğü rüyasıym." ⁽¹²⁾ buyurmuştur.

Bu hadis-i şerifler de gösteriyor ki, varlıkların ilk yaratılanı, kainatın nuru, insanlığın rüyası ve mahlûkatın en şerefli, *Peygamber Efendimiz*'dir ve O'nun ruhudur. Ayrıca bilinmektedir ki, *Peygamber Efendimiz* (sav), kainatın yaratılış sebebidir. Nitekim Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerim'de, O'nun için; "(Ey Rasûlüm!) Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik." ⁽¹³⁾ buyurmaktadır.

Bu sebeple O (s.a.v.), varlığın başlangıcı, nüvesi, çekirdeğidir. Kainattaki her şey; tohum, toprak, ağaç, yaprak ve meyve şeklinde Hz. Muhammed çekirdeği üzerinde yeşerip gelişmiştir denilebilir. *Mehmed Akif*'in dediği gibi;

"Dünya neye sahipse, onun vergisidir hep;
Medyun ona cemiyeti, medyun ona ferdi.
Medyundur o masuma bütün bir beşeriyet...
Ya Rab, bizi mahşerde bu ikrar ile haşret."

11 Tirmizî, Menakıb, 2, (3614).

12 Bursevi, Muhtasar Ruhu'l-Beyan Terc. I, 244.

13 Enbiya, 21/107.

Birinci Bölüm

Ruhçuluğa Ait Tanımlar

A - Ruhçuluk Nedir?

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, fikirlerin ve akımların doğduğu zamanlar, ya o devrin dayatmalarına karşı bir alternatif fikir oluştururlar, ya da içlerinde hissettikleri bir kısım boşlukları doldurmak için çeşitli yollara başvururlar. Komünizm, insanlığın fakirlik çektiği ve sıkıntılarının, bunalımlarının arttığı bir zamanda ortaya çıkmıştı.

Komünizm gücünü kaybettiği ve kaynaklarından biri olan *Materyalizm* de can çekiştiği için bugün artık ruhun varlığı, yokluğu tartışılmıyor. Bugün dünkünden farklı olarak da ruha inanmayan insanların, gülünç olmaları bir yana, karşısındakileri ruhun olmadığına ikna etmek için binlerce delil toplaması gerekiyor. Bugün artık daha çok ruhun etki alanları, ruhsal faaliyetler, ruhen gelişip gizli sırları keşfetme, uzak yerlere gitme ve oturduğu yerden bir kısım şeyleri kontrol etme gibi, ruhun tezahürleri araştırılıp tartışılıyor. *Yoga, meditasyon, ruh çağırma* ve onlarla sohbet etme gibi, veya mesaj alma (vahiy aldığını iddia edenler de var) gibi şeylerle ilgileniliyor. Ancak bunların ne kadar doğru, ne kadar yanlış olduğu su götürür. Özellikle öte dünyadan mesaj aldığını veya kendisine ruhların yardım ettiğini söyleyen kişiler, günümüzde mantar biter gibi bitmektedirler. Bunlardan kimi kara kara kitaplar yazıyor, kimi arzdan arşa ulaşmaya çalışıyor, kimi fal bakıyor, kimi medyumluk yaptığını iddia ederek, o da güya

yaptığı işe bilimsellik süsü vererek, değişik bir falcılık yapıyor ve gelecekte haber verdiklerini iddia ediyorlar. Bunun ötesinde ruhçuluk üzerine kurulmuş ve bu sahada yoğun çalışmalar yaparak, insanımızın kafasını karıştırmaya, imanını sarsmaya, dininden uzaklaştırmaya çalışan dernekler de var.

B - Ruhçuluğun Tarihi

Ruhçuluğun başlangıç tarihi 1848'dir. Çünkü bu tarih, ruhçuluğun (spiritüalizm) esaslarının tespit edildiği, karışıklıkların ve dengesizliklerin bulunduğu bir dönemdir. Zaten onlar da bu karışıklıktan yararlanarak ortaya çıkmışlardır. "*Çağdaş Ruhçuluğun Maske ve Yüzleri*" kitabında, 'Ruhçuluk' hareketinin, 'Spiritizma' ile başladığı, Spiritizma'nın da yeni 'Spiritüalizm'in öncülüğünü yaptığı ve başlangıçta materyalizme karşı bir reaksiyon olarak çıktığı belirtilmektedir. Anglo-Sakson ülkelerde doğduğu ve başlangıçlarında kadınların bulunduğu kaydedilmektedir. Bunun da birinde Fox kardeşler, diğerinde *Helene Petrovna Blavtsky* ve *Annie Besant*'ın temel payı olduğu, önemini kaybetmeyen detaylardır⁽¹⁴⁾, denilmektedir.

Renè Guenèn'a göre, ruhçuluğun ilk çıktığı yer Amerika'dır. "1847 yılında, bu işin ilk başladığı yer, Alman asıllı Fox kızkardeşlerin evidir. Burada Alman olduklarını vurgulayışının sebebi de ileride yapılacak araştırmalarda Almanya'nın da gözönünde bulundurulmasıdır", der. Evlerinde, bir takım gürültüler, patırtılar duyulan bu aile başlangıçta olaya sadece alet olmuşlar gibidir. Ancak, daha sonra ruhçulara alet olmuşlar ve bizzat medyumluk yaparak, bu işle uğraşmaya başlamışlardır. Ruhçuluk kısa bir süre sonra da Fransa'da keşfedilir.⁽¹⁵⁾

Tam olarak nerede çıktığı bilinmeyen ve gelişmeyen

14 Evola, *Çağdaş Ruhçuluğun Maske ve Yüzleri*, s. 21.

15 Guenèn, *Ruhçu Yanılgı*, s.21-22.

ruhçuluk, ülkemizde ise, 1950 yılında, *Bedri Ruhselman* tarafından kurulan, *Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Derneği* ile başlamıştır. Bugün ülke sathında İzmir ve İstanbul merkez olmak üzere çeşitli yerlerde kurdukları derneklerle ve çıkardıkları kitap ve dergilerle faaliyetlerine devam etmektedirler. Ülkemizde *Bedri Ruhselman* ile başlayan ve *Ergün Arıkdal* ile devam eden *Ruh ve Madde Yayınları*, bu maksada hizmet etmektedir. Ancak bugün bildiğimiz onların da kendi aralarında bölünüp farklı fraksiyonlara ayrıldıklarıdır.

C - Ruh Çağırma ve Hipnoz Seansları

Ruh çağırma ve hipnoz seanslarında gelip konuşanlar ise, taklitçi cinlerdir. Bunlar da çok defa yalan söyler ve insanlarla dalga geçerler. Nasıl ki, biz onları eğlence unsuru olarak çağırıyor ve bir kısım adi işlerde kullanıyorsak, onlar da bizim için aynı şeyleri yapıyorlar. Hatta sadece masum geçmiş yaşantı taklit ve telkinleri değil, şeyh, veli ve hatta peygamber taklidi bile yapabilir, irtibatta oldukları kişiye kendisinin peygamber olduğunu, mehdi olduğunu telkin edebilir. Eğer gördüğümüz kötü örnekler gibi, siz de buna hazırsanız, bu iş olmuş demektir. O zaman ordularıyla gelip, olmadık cambazlıklar yaparlar. Başınızın üstünde halkalar çizmekten tutun da size vahiy getirdiğine varıncaya kadar, pekçok şey söyleyip, keramet çeşidinden de pekçok şey yapabilirler.

Prof. Dr. Süleyman Ateş Hoca'nın da başından böyle bir olay geçmiş, olay şöyle:

"Diyarbakır'da iken kendimi ruh çağırma seanslarına kapıtmıştım. Gelen bir ruh (cin) bana, kendini Abdülkadir Geylani diye takdim ediyordu. Ben de inanmıştım. Bir gün bu ruh yine geldi. Arapça bir şeyler okudu. Ona, Arapça bilmediğimi, söylediklerini Türkçe söylemesini rica ettim. Türkçe'sini söyledi. Bunların ayet mi, hadis mi olduğunu sordum. "Ayet" dedi.

"Kur'an'ın neresinde?" dedim. Falan yerinde dedi. Dediği yere baktım, öyle bir ayet bulamadım. İçime şüphe düştü. Bu gelen veli ise, veli yalan söylemezdi. Yine çağırdım. Dediği yerde öyle bir ayet olmadığını söyledim. "Falan tefsirde." dedi. Dediği yere gene baktım, orada da yoktu. İyice kuşkulandım. Tekrar çağırdım. "Doğru söyle, sen veli misin şeytan mısın?" dedim. "Ben şşşş... şeytan." dedi. Bir daha böyle bir şey yapmadım. (16)

Bu gibi hatıralar az değildir. İstikbali ve hali yanlış anlatan şeytanlar, insanlarla ilişkili oldukları için, çoğu yalandan ibaret olan haberleri söylerler ve yayarlar. Cinler de her şeyi doğru olarak bilemezler, doğruyu göremezler ve olaylara geniş, kuşatıcı bakışlarla bakıp değerlendiremezler. İnsanlar, pekçok konuda cinlerden üstündür ve cinleri insanların hizmetine verilmiştir. Cinlerin tek üstün yanı değişik bir boyutta olmaları ve bize göre belki de boyut farkından olsa gerek, daha uzun yaşamalarıdır.

Biz bütün bunları normal bir dille anlatmaya, ruhçular tarafından kandırılmış bir kısım kişileri de ilmin ışığı altında, ikna etmeye çalışıyoruz. İlim ve akıl da bunu gerektiriyor. Bu konu ile alakalı olarak, Kur'an-ı Kerim'de onların durumları şöyle anlatılıyor:

"Allah'a karşı yalan iftirada bulunan, yahut ayetlerimizi yalanlayan kimselerden daha zalim kim olabilir? Bunlara da kitapta (yazılı olan) nasipleri erişir. Nihayet ruhlarını alacak olan elçilerimiz kendilerine geldikleri zaman: 'Nerede, Allah'ı bırakıp da yalvarıp yakardıklarınız?' derler. Onlar da: 'Bizden uzaklaşıp gittiler' deyip, zaten kafir oldukları hususunda kendi aleyhlerine şahitlik ederler. (Allah da onlara şöyle) buyurur: 'Ateşteki, sizden önce gelip geçen cin ve insan ümmetleri içine siz de katılın.' Her ümmet ateşe girince, kendi yoldaşına lanet eder. Nihayet hepsi orada bir araya gelince, sonrakiler, evvelkiler hakkında şöyle der: 'Rabbimiz! Bizi saptıranlar işte bunlar! Onlara ateşten bir kat daha fazla azap ver.' (Allah da onlara şöyle) buyurur:

'Herkes için bir kat fazla azap vardır; fakat siz bilmezsiniz.' Evvelkileri ise, sonrakileri için der ki: *'Sizin bize bir üstünlüğünüz yok ki... Siz de irtikap etmiş olduğunuz günah sebebiyle azabı tadın.'* " (17)

İş başa düştüğü zaman, kimse kimseye sahip çıkmıyor, aksine suçlayacak ve günahlarını üstüne yıkacak birilerini araştırıyor. Vaziyet bu duruma gelip kavgaya tutuşmadan evvel aklımızı başımıza toplayıp, Allah'a ve O'nun emirlerine dönmek ve Sevgili Peygamberimiz'in sünnetine ittiba etmek en kârlı yol değil mi?

Öte yandan işin dehşeti ile sarsılmış ve kaçacak yer arayan insan, azaba yakalandığını fark edince, günahlarına ve bu haline sebep olarak şeytanı gösterip onu suçlamaya kalkacak:

"(Mahşer'de) insanların hepsi Allah'ın huzurunda ortaya çıkarlar da zayıf olanlar, büyülenenlere şöyle der: 'Biz dünyada iken size tâbi idik. Şimdi siz, Allah'ın azabından bir şeyi bizden defedebilecek misiniz?' Onlar da derler ki: 'Eğer Allah bize hidayet etseydi, biz de size hidayet ederdik. Şimdi biz, sızlansak da sabretsek de birdir; bizim için kaçıp sığınacak bir yer yoktur.' İş bitirilince, şeytan da der ki: "Allah size hak olan bir vaatte bulunmuştu. Ben de size vaat etmiştim, fakat sonra sözümünden döndüm. Benim, sizin üzerinizde herhangi bir kuvvetim yoktu; ancak ben sizi davet ettim; siz de bana icabet ettiniz. Bu itibarla beni değil kendinizi kötüleyin. Ben sizi kurtaramam; siz de beni kurtaramazsınız. Daha önce, (dünyada iken) sizin beni şirk koşmanızı bugün inkar etmiş bulunuyorum. Muhakkak ki zalimler için çok acı bir azap vardır." (18)

Cenab-ı Hakk, hiç kimseyi ve hiçbirimizi böyle bir duruma düşürmesin!..

17 A'raf, 7/37-38-39.

18 İbrahim, 14/21-22.

D - Ruh veya Cin Çağırma

Fincanla veya diğer usullerle cin çağırma dedikleri olay da budur. Harfler ve rakamlar, evet ve hayır cevapları yazılıp daire şeklinde sıralanır. Ortaya bir fincan konur. Fincana, hafifçe iki kişi parmaklarını dokundurur ve ruh çağırılır. Davet üzerine bir cin gelir. Kendini, davet edilen bir kişi olarak tanıtır. Sorulara göre cin fincanı bir harfe veya rakama veya evet-hayır'a doğru hareket ettirerek, cevap verir.

Cinler çok uzun ömürlü oldukları için tecrübeleri çoktur. Bir de hızlı hareket edebildikleri için haber alma imkanları bizden binlerce kat fazladır. Gelen cin sorulan sorulara rahatça doğru cevaplar verir. Soru soranların zaafı hemen gelecekle ilgili sorular sormaktır. Sorarlar; cin de tecrübelerine dayanarak birtakım cevaplar verir. Geleceği bildiğini söyler ve bu minvalde bilgiler verir.

Ruhçuların hipnoz seanslarında çok defa, ruh çağırma seanslarında ise mutlaka, devreye girip kendini, aranan kişi olarak tanıtan ve o kişiyi iyi tanıyan bir cin söz konusudur. Mesela cin, kendisini oradaki birinin veya bizzat uyuyan şahsın ölmüş babası olarak tanıtır. Birtakım bilgiler verir, yalanlar ekler. O ölmüş şahsı iyi tanıyan kişilerin şaşırtıcı sorularıyla cinin maskesi kolayca düşürülebilir. Ama hayretler içinde kalan kişiler cine şaşırtıcı sorular soramıyorlar. Bir de cinler, tecrübelerine kolay haber alma imkanlarına veya evvelce birilerinden duyduklarına dayanarak gelecekle ilgili haber uydururlar ve çok etkili olurlar.

Bir devlet reisi, bir yakınına, şu ülkeye saldıracağım, derken, cin duyar. Bunu muhatabı insana haber verir. Büyük ihtimalle doğru çıkar ve etkisi çok büyük olur. Ama şartlar değişir de, devlet reisi işgal etmekten vazgeçerse, cin haberi doğru çıkmadığı için bir yalan bulmaya çalışır. Ama haberi naklettiği insanlar, zaten telkin almaya hazır oldukları için, cinin bunları ikna etmesi kolaydır.

E - Ruhçular Cinlere Tapar mı?

Cinlerin her işe parmaklarını sokmasından anlaşılıyor ki, içlerinden bir kısmı insanları kendilerine bağlayıp saydırmak, kabul ettirmek ve sonrada onları yönetmek istiyorlar. Bu da onların her fısıldadığı şeyi kabul etmek anlamını çağırıştırıyor. Çünkü kabul etmediğin takdirde seninle irtibatını kesiyor. Dolayısıyla sana gelen kafir cinin –*ki müslüman cinler sorumluluk açısından böyle bir şeye alet olmak istemezler*– her dediğini doğru kabul etmek ve ona değer vermek zorundasın. Aksi halde bilgi vermezler. Bu konuda İslam kaynaklarında yani Kur'an ve Sünnet'te ele alınmış, onlardan yardım istemenin, onları şımartma ve tabasbus anlamına geldiği bildirilmiştir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de: *"Ve gerçekten insanlardan bazı kişiler, cinlerden bazı kişilere sığınıyorlardı. O cinlerin kibir ve azgınlıklarını artırdılar."* buyurulmaktadır.⁽¹⁹⁾ Yazır bu ayetin tefsirinde, Ebu Hayyan'dan şunları nakleder: *"Bir adam ıssız bir vadide yatmak veya konup göçmek istediği ve başına bir tehlike gelmesinden korktuğu zaman yüksek sesle, 'Ey bu vadinin azizi! Ben senin itaatinde bulunan beyinsizlerden sana sığınıyorum.' der ve böylece o vadideki cinin kendisini koruyacağına inanırdı. Kuşkusuz bu inançtaki kişiler başı sıkıştıkça veya herhangi bir amaca ermek istedikçe, işi önce cine sığınmak olur."* Yine, bu sığınmanın şeklinden bahsederken bugünkü ruhçuların yaptığı hususlara benzer şekilde bu işin yapıldığını söyleyerek, şunları kaydetmektedir: *"Bu sığınmış ise, ölmüş veya diri bir adamın ismine ve ruhaniyetine veya kahinlere başvurmak gibi, fiilen o adamın kendisine başvurmak suretiyle olabilir..."*⁽²⁰⁾ Yani ayetten anlaşılıyor ki, onlara sığınan insanlar, medyumlar, kahinler, bir kısım kötü emellerini gerçekleştirmek veya bazı bilgiler edinmek için sığınıyorlar. Aldıkları bilgileri yüzde yüz doğru kabul edip sonra da insanlara telkin ve tebliğ ediyorlar. Bunun da onları ilah gibi kabul edip, ta-

19 Cin, 72/6.

20 Yazır, Hak Dini, VIII, 376.

pınmak ve her dediklerini ilahi bir kitap ve mesaj olarak kabul etmekten, böylece de Allah'a şirk koşmaktan, başka bir anlamı olmasa gerektir.

Yine Kur'an-ı Kerim'de buyuruluyor ki; "(Mahşer'de) hepsini bir araya getirip topladığı gün, (cinlere hitap ederek diyecektir ki): 'Ey cin topluluğu! İnsanları (doğru yoldan) saptırmak için çok uğraştınız.' Onların insanlardan olan dostları, (Rablerine cevap verip) diyecekler ki: 'Rabbimiz birbirimizden faydalandık ve bizim için tayin ettiğin sürenin sonuna ulaştık.' (O da onlara şöyle) diyecektir: 'Varıp duracağınız yer cehennem ateşidir. Allah'ın dilediği hariç, orada ebedi kalacaksınız.' Şüphe yoktur ki, Rabbin hikmet sahibidir, her şeyi hakkıyla bilendir." (21)

Ayeti kerîmede açıkça belirtilen hususlardan biri, cinlerin insanları doğru yoldan saptırmak için uğraştıkları ve buna muvaffak olduklarıdır. Nitekim bu manaya uygun olarak aynı sure içinde: "Onlar, Allah'a cinlerden ortaklar koştular. Halbuki onları yaratan O'dur." (22) buyurulmaktadır. Yine bu manaya uygun olarak başka bir surede: "Onlar, Allah ile cinler arasında bir soy bağı uydurdular" (23) buyurulmaktadır. Bu ayetleri birleştirdiğimiz zaman, cinlerin, kendileriyle irtibat kurup bilgilerine güvenen ve onları "ruhsal tebliğ" ifadesiyle mucize kabilinden veya "vahiy" seviyesinde görerek yeni bir din inşa edenler, onlara tapmakta ve onlarla Allah'a ortaklar koştıklarını görürüz.

Mealini verdiğimiz ilk ayette geçen; "Ey Rabbimiz, biz birbirimizden faydalandık" ifadesi, tefsir edilirken şu hususların üzerinde durulmaktadır: Cinlerin, insanlara şehvet yollarını ve vasıtalarını gösterdiklerini; hile, tuzak, yalan haberler, sihir ve efsun usullerini, eğri yollardan gidip yalan dolanla iş yapmak, fesat saçıp gizlenmek çarelerini öğrettiklerini anlatmaktadır. Bu şekilde insan, cinden faydalandı, zevkler, sefalar yaptı.

21 En'am, 6/128.

22 En'am, 6/100.

23 Saffat, 37/158.

İnsanların bunları rızalarıyla kabul etmelerinden ve kolaylık göstererek yardımında bulunmalarından da cin faydalandı, murat ve maksadına erdi.⁽²⁴⁾ Yine ayette geçen, “isteksertüm” kelimesinin, “ekserisini yani çoğunu elde etmeye çalıştınız veya elde ettiniz” gibi manalara geldiği açıktır. Bir sonraki ayette ise buna bile ihtiyaç bırakmayacak şekilde açık olarak, cinlere itibar edip, onlardan vahiy aldıklarını iddia edenlerin durumunu bildiriyor: “Onlar cinlerden Allah’a ortaklar koştular.”

Yazır, bu ayetin tefsirinde, “Cin genel adı altında bulunan, gözlerden gizli karanlık yaratıklara veya gözle görünmez, tabiat ötesi kuvvetler ve ruhani cevherlere ilahlıktan veya rablıktan veya yaratıcılıktan pay vererek Allah’a denk veya aşağı ortak yaptılar. Kimi meleklerle, kimi şeytan cinsine, kimi hepsine çeşitli adlarla tapıldılar veya zati kudret ve tesir isnat ettiler. Tefsircilerin beyanına göre buradaki ‘cin’, melekleri ve şeytanları da içine alan bir genel manada kullanılmıştır.”⁽²⁵⁾ demektedir. Bütün bunları değerlendirdiğimiz zaman bazı insanları, cinlerin kafirleri olan şeytanların, kendilerine taptırdıkları ve onları avuçlarının içine alıp, istedikleri gibi yönlendirdikleri söylenebilir. Bunun yanında sorumluluğun sadece cinlerde değil, onlara bu kadar değer verip şımartarlarda da olduğu, yine ayette ifade edilen hususlardandır.

24 Yazır, Hak Dini, III, 516.

25 Yazır, Hak Dini, III, 476.

İkinci Bölüm

Ruhçuluğun Cinlerle İlişkisi

Ruhçuların kendilerinden tebliğ aldıklarını iddia ettikleri ve bunlara çok itibar ettikleri “*rehber varlıklar*” aslında cinlerden başka bir şey değildir. Çünkü ileride anlatılacağı gibi, ruhların iyileri, böyle bir şeye alet olmazlar, cehennemlik olan kötü ruhlar ise serbest değillerdir. O zaman ortada tek ihtimal kalıyor ki, cinler ve cinlerin kafirleri olan şeytanlar bu tür işlerle uğraşan kimselere rehberlik ediyorlar. Bu sebeple cinleri incelemek ve özelliklerini bilmek yerinde olacaktır. Böylece ruhçuların, “*vahiy*” getiren “*tebliğcileri*” de ortaya çıkmış olur.

A - Cin Nedir?

Cinler, insanlar gibi çeşitli gruplara, klik ve hiziplere, din ve mezheplere ayrılırlar. “Sünni” ve “Süfli” diye öteden beri ikiye ayrılırlar. Hayırlıları da, şerlileri de vardır. Daha çok “Sünni” olanlar, müslüman cinlerdir. Bunlara kısmen itimat edilebilir. Ancak, onlar da bizlere benzedikleri ve bizim gibi hareket ettikleri için, müslüman görünümünde olup münafıklık yapanlar da vardır. Müslüman bile olsa her grubun ayrı temsilcileri vardır ki, onlar da kendi menfaatlerini öne çıkarıp, bencilce kullanabilirler ve buna dini de alet edebilirler. “Süfli” cinler de, cinlerin kafir olanlarıdır. Cinlerin kafirlerine de şeytan denir. Buna dair Kur’an-ı Kerim’de, Hz. Âdem’e secde etmeyip Allah’a isyan eden de cinlerden bir şeytan olduğu anlatılarak; “O za-

ten cinlerdendi, Rabbi'nin emrine baş kaldırıp isyan etti.”⁽²⁶⁾ şeklinde, bilgi verilmektedir. Halk arasında, “Şeytan'ın meleklerin hocası” olduğuna dair yanlış bir inanç vardır ki, bu ayet işin doğrusunun öyle olmadığını açıkça anlatmaktadır. Eğer öyle olsaydı, böyle bir ifade kullanılmazdı.

Cinler de, onların kafirleri olan şeytanlar da dumansız ateşten, yani alevden yaratılmışlardır. Süratli hareket ederler, fakat melekler kadar hızlı hareket edemezler. Melekler ışık hızından hızlı hareket ederler. Cinler ise ışık hızından daha yavaştlar. Ortalama, 1000-1500 sene yaşarlar.⁽²⁷⁾ Meleklerin tersine olarak, cinler daha çok insanlara benzerler. Yani yeme, içme, cinsiyet, evlenme, boşanma... vs. gibi, insanlarla ilgili konuların hepsi onlarda da vardır. Fakat müstakil bir devletleri yoktur, bu saltanatları daha önce, insanlar yaratılmadan, yeryüzünde çıkardıkları fesat (anarşi) nedeniyle iptal edilmiş, hükümlerlikleri ve hükümdarlıkları ortadan kaldırılmıştır. Bundan sonra cinler için, insanların gölgesinde yaşama ve onlara tabi olma devri başlamıştır. Bunu da yine Peygamberimiz (s.a.v.)'den öğreniyoruz. Nitekim *Müslim*'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, “*Her insanın meleklerden ve cinlerden bir yoldaşı bulunduğu*” bildirilmiştir.⁽²⁸⁾ *Cabir*'den nakledilen bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (s.a.v.); “*Yanlarında kocaları bulunmayan kadınları ziyaret etmeyin. Çünkü şeytan, herhangi birinizin damarlarında, kan nasıl akıyorsa o şekilde dolaşmaktadır.*” buyurmuştur. Bunun üzerine Ashab-ı Kiram: “*Senin de mi?*” diye sordular. Hz. Peygamber: “*Benim de; fakat Allah, şeytana karşı bana yardım etti de, o bana teslim oldu (veya müslüman oldu)*” buyurmuştur.⁽²⁹⁾ Hadiste parantez içinde verdiği-miz “müslüman oldu” ifadesi tercih edilen bir başka an-

26 Kehf, 18/50)

27 İmam Şibli, Cinlerin Esrarı, s. 32.

28 Müslim, Münafikîn, 69.

29 Tirmizî, Rada, 17/1172; A. H. Müsned, III, 309; Darimi, Sünen, II, 320, Rikak, 66.

lamdır. Ancak hadisçiler, şeytanın müslüman olmasının söz konusu olmadığını söyleyerek, “*teslim oldu, boyun eğdi*” anlamında kullanmanın daha doğru olacağını söylemişlerdir.⁽³⁰⁾ Burada kastedilenin kafir bir cin olduğunu düşünmek, problemi çözer. Nitekim cinlerin kafirlerine şeytan denildiğini ise daha önce kaydetmiştik.

Şibli’nin kaydettiğine göre cinler, insan, hayvan, yılan, akrep, deve ve sığır kılığına bürünüp, çeşitli şekiller alırlar. Hatta katır ve eşek şekline girdikleri, kuş kılığına bürünüp havada uçtukları da görülmüştür.⁽³¹⁾

İnsan kılığına girer. Nitekim şeytan, *Kureyşliler’e, Suraka bin Malik b. Ca’şem* kılığında gelmiştir. Bu da, Bedir Savaşı’na hazırlanırken olmuştur. Nitekim, bu duruma işaretle, Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyrulmaktadır: “*O zaman Şeytan onların yaptıklarını methedip şöyle demişti: ‘Bugün size; insanlardan galebe edecek hiç kimse yoktur. Ben de sizin muhakkak ki yardımcınızım.’ Ne zaman ki iki ordu (karşı karşıya) göründü, ‘Ben sizden katiyen uzağım, gerçek ben sizin göremeyeceğinizi görüyorum. Ben Allah’tan korkarım elbet! Allah ukubetine (azap ve cezasında) çok şiddetlidir.’ diyerek iki topuğu üstüne (tabana kuvvet) kaçıtı...*”⁽³²⁾ Ayrıca O, *Dar’ûn-Nedve*’de Rasûlullah (s.a.v.) hakkında, (*Onu öldürelim mi, hapis mi edelim? Yoksa yurttan (Mekke’den) çıkaralım mı?*) diyerek toplandıklarında, Necidli bir ihtiyar kılığına girmiştir. Bu konuda da Allah (c.c) şöyle buyurmuştur: “*Hani bir zaman o kafirler seni tutup bağlamaları, ya da öldürmeleri yahut (yurdundan zorla) çıkarmaları için sana tuzak kuruyorlardı. Onlar bu tuzağı kurarlarken Allah da onun karşılığını yapıyordu. Allah tuzak kuranlara mukabele edenlerin en hayırlısıdır.*”⁽³³⁾

Cinlerin bir grubu yer içinde yaşarlar, cücedirler. “*Noel Baba*” zannedilenler bunlardandır. Bir kısmı yeryüzün-

30 Tirmizî, Rada, 17/1172; İ. Cevzi, Telbisü İblis, s. 34.

31 Şibli, Cinlerin Esrarı, s. 80-81.

32 Enfal, 8/48.

33 Enfal, 8/30.

de yaşarlar. İnsana benzerler. Bunların bir cinsinin gözü tekdir. Bir kısmı da atmosferin üst tabakalarında yaşarlar. Masallarda geçen, “Dev” zannettikleri bunlardır. Bu dört ana gruptan başka bir de “ifrit” denen, kötü, baş edilemez, kötülük ve pislikte ileri gitmiş, şeytanın çoğalmasından meydana gelmiş, ele avuca sığmaz çeşitleri de vardır.⁽³⁴⁾

İblis yani şeytan, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bir cin-dir. *İblis*’in nesline veya iyice küfürde aşırı gidenlerine şeytan denmektedir. Cinler, insanlara oranla pek dindar degillerdir. Takva ehli ve veli olanları nadirdir. Yalan söylemeyi çok severler. İnsanlardan hırsızlık yoluyla veya eşyalarını kullanarak istifade ederler. İnsanlarla uğraşmayı sevmezler. Çağrıldıkları zaman veya insanlar çok komik bir iş yaptıklarında alay kastıyla gidip konuşurlar. Bol bol yalan söylerler. Kendilerine zarar verilmedikçe insanlarla uğraşmazlar. Vücutları çok dayanıksız oldukları için, insanlar tarafından kaza ile kolayca öldürülebilirler. Ateşten yaratıldıkları için sinirli ve kibirlidirler. Kendi aralarında sık sık savaşırlar. Birçoğu ölür.

“*Hüddam*” denen insanlar, cinler ve onların zaafları konusunda uzmandırlar. Birtakım usûllerle cinleri çağırır ve esir alırlar. Cin, onun bütün emirlerine uymazsa, öldürürler veya işkence ederler. Cinlere emrederler, başka insanlara zarar verirler. Aynı şekilde cinlerin de “*Hüddam*”ları vardır. İnsanlara hizmet ederler. Fakat bir müddet sonra, hizmetlerinin karşılığını isterler. Temasta oldukları kişiler, onların istediklerini yerine getirmezlerse, başlarına değişik işler açarlar veya boğarak öldürürler.

Cinler, yemekle ve başka usûllerle insan bedenine girerler, girdirilirler. Birtakım hastalıklar yaparlar. İnsanların damarlarında gezebilirler. Bu hususu, Peygamberimiz (sav), “*Şeytan insanoğlunun vücuduna girer ve damarlarında ki kan gibi dolaşır.*” buyurarak, izah buyurmaktadır. Bütün

34 Yazır, Hak Dini, VI, 142-143; Şibli, Cinlerin Esrarı, s. 65.

bunlar, sihirbazlar tarafından da yaptırılabilir, hal böyle olunca da buna, “*sihir*” denir. Bu iş, uzmanlarınca usulüne uygun bir şekilde, cinin etkisi ortadan kaldırılarak, tamamen yok edilebilir.

Burada aklımıza bir soru gelebilir: “*Cin insanın bedenine giriyorsa, bir reenkarnasyon olmuyor mu?*” Hayır, olmaz. Reenkarnasyon’da, bir ruh, yeniden bedenlendiği ve o ruh bedeni terk edince, beden öldüğü ve tabii ki çürüdüğü iddia edilmektedir. Sihirde ise ruha sahip canlı bir bedenin üzerine başka bir varlık, yani cin etki etmekte ve onun iradesini ipotek altına almaktadır. Cin bedenden çıkınca, kişi ölmez, aksine tamamen sıhhatine kavuşur.

Cinleri kullanarak ameliyat da yapılmaktadır. Buna, parmakla yapılan, “kansız ameliyat” denmektedir.

Cinler, fincanla ruh çağırma veya hipnozda medyum ruhlarla görüştürmek gibi yollarla, ruh veya cin çağrılınca gelirler. Ya yalanlar söyleyerek alay ederler, ya da kendilerinin arzu ettiği fikirleri aşırlarlar. Kafir bir cin, birilerini kendisine taptırmak için, eline geçen fırsatı kaçırmak istemez. Cin Sûresi’nin mealini veya tefsirini okursak, bu anlatılanların ana fikrini orada görürüz.⁽³⁵⁾

B - İslama Göre Cinlerin Özellikleri

1) Cinlerin Nitelikleri

İslam’a göre cinler; akıl, idrak, irade ve şuur sahibi varlıklardır. Bu sebeple Allah’a iman etmekle, O’nun emirlerine itaat ve ibadet etmekle mükellef oldukları da kaçınılmaz olacaktır. Bu gerek Kur’an-ı Kerim’de Cin Sûresi’nde ve diğer ayetlerde, gerekse hadis-i şeriflerde bildirilmekte-

35 Cinler, Şeytan ve marifetleri hakkında daha geniş bilgiyi “Doğu ve Batı Kaynaklarına Göre ŞEYTAN” ve “CİNLER” kitaplarında bulabilirsiniz. (Karizma Yayınları, 1999)

dir.⁽³⁶⁾ Nitekim hem Peygamberimiz'e hem de Hz. Musa ve diğer peygamberlere muhatap olup tebliğlerini dinlemişler ve bir kısmı iman edip bir kısmı da inkar etmişlerdir.⁽³⁷⁾

2) Evlenip Çoğalmaları ve Ömürleri

Cinler, erkeklik ve dişilikleri olan ve Kur'an-ı Kerim'de, cinsel yönlerine işaret edildiğine göre de, insanlar gibi nikah yoluyla evlenen⁽³⁸⁾, insanlar gibi üreyip çoğalan, doğup büyüyen ve ölen varlıklardır.⁽³⁹⁾ Ancak ne var ki ömürleri insanlarınkinden çok daha fazla uzundur. Bu konuda cinlerin 1000 ila 1500 seneye kadar yaşayabilecekleri söylenmektedir.⁽⁴⁰⁾ Çünkü cinler farklı bir zaman boyutunda yaşamaktadırlar. Orada zamanın akışı da farklıdır. Buna bağlı olarak, cinler yoluyla alındığı iddia edilen haberlerin gaybi bilgiler değil, yaşa ve tecrübeye dayanan bilgiler olduğu ortadadır. Zira bize kapalı olan gayb alemi onlara da kapalıdır.

3) İman ve Küfür Bakımından Durumları

Mümin, münafık ve kafirleri bulunan cinlerin, kafirlerine şeytan denilmektedir.⁽⁴¹⁾ Cinler de, bu dünyada imtihan olmak ve ahirette hesaba çekilip, cennete ya da cehenneme gidebileceklerdir. İnsanlar da olduğu gibi, iman edip salih amel yapan, hayırlı işler işleyenler cennete, inkar edip kafir olanlar, iman ve tevbe etmeden ölenler de cehenneme gidecekler ve ceza göreceklerdir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır:

36 Yazır, Hak Dini, VIII, 360; En'am, 6/130; Zariyat, 51/56

37 En'am, 6/130; Ahkâf, 46/29-30; Cin, 72/1-2; Buhari, Tefsir, 72/1; Ezan, 105; Müslim, Salât, 149-150, 153; Tirmizî, Tefsir, 72/2-3, No: 3323-3324; A. H. Müsned, I, 252.

38 Rahman, 55/56; Ebu Ya'la el-Ferra, el-Mutemed, s. 174. Ateş

39 Buhari, Tevhid, 7; Zikir, 67; Karş. A. H. Müsned, I, 302.

40 İmam Şibli, Cinlerin Esrarı, s. 32.

41 Kehf, 18/50; İ. Malik, Muvatta, Şaar, 4/10; A. H. Müsned, III, 419; İbn Cevzi, Telbis, s. 35-36; Müslim, Münafikîn, 69.

"Andolsun ki, Cehennem için de birçok cin ve insan yarattık. Onların kalpleri vardır ama anlamazlar, gözleri vardır görmezler, kulakları vardır ama işitmezler. İşte bunlar hayvanlar gibi, hatta yol bakımından daha sapıktırlar. İşte bunlar gafillerin ta kendileridir."⁽⁴²⁾ Başka bir ayet de şöyledir: "Allah hepsini bir araya topladığı gün, Ey cin topluluğu! İnsanlardan birçoğunu yoldan çıkardınız' der. İnsanlardan onlara uymuş olanlar, 'Rabb'imiz! Bir kısmımız bir kısmımızdan yararlandık ve bize tayin ettiğin sürenin sonuna ulaştık.' derler. Allah da buyurur ki: 'Cehennem Allah'ın dilemesine bağlı olarak, temelli kalacağınız durağımızdır.' der. Doğrusu Rabb'in hakim'dir, bilendir."⁽⁴³⁾

4) Cinleri İnkâr Etmenin Hükümü

Yukarıda mealini verdiğimiz ayet-i kerimeye ve diğer bazı ayetlere göre gerek kafir cinlerden olan şeytanlar, gerekse cinler, insanlara görünmeden onları gözleyebilir. Sağından solundan, ardından ve önünden sokularak, onlara vesvese verip saptırabilir ve yanlış yollara sevk edebilirler.⁽⁴⁴⁾ Yine cinlerin de insanlar gibi yeryüzünün sakinlerinden olduğu, varlıkları Kur'an ve Sünnet'le sabit bulunduğu için, varlıklarını inkâr etmek küfür sayılmıştır.⁽⁴⁵⁾

Bugün artık bu konuda çok mesafe katedilmiştir. Eskiden tespit edilemeyen pekçok şey bugün bilimsel yollarla ispat edilmektedir. Cinler hakkında da elimizde pekçok döküman mevcuttur. Kitap boyunca anlatılan hususlar ve özellikle bütün semavi/ilahi dinlerde konu edilmesi, cinlerin varlığını ve onlara inanılmasını zorunlu hale getirmektedir. İnsanların onları görememesi yok olduklarına delil olmaz. Çünkü insan, sadece cinleri değil, daha pekçok şeyi de görememektedir. İnsanın görmesi, duyması, anlaması da sınırlıdır. Özellikle varlıkların *milyonda beşini*

42 A'raf, 7/179; Cin, 72/5.

43 En'am, 6/128.

44 A'raf, 7/27; Zuhuf, 43/36-39; Nisa, 4/38; Kâf, 50/27.

45 A. Naim, Tecrid-i Sarih Terc., II, 403.

ancak görebildiğimiz ve ağrı, sızı, sevgi, nefret, korku, akıl, elektrik, rüzgar vs. gibi, görmediğimiz şeylerin pekçoğuna inandığımız da düşünülürse, bu konuda da görmemiz inanamamızı haklı kılmadığı ortaya çıkacaktır.

5) Cinler Yalancı mı?

Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerde cinlerin yalancı oldukları ve Allah'a karşı yalan uydurdıkları bildirilmektedir.⁽⁴⁶⁾ Ancak bunun yine iman ve takva ile alakası olmalıdır. Çünkü müminin yalan söylemesi yasak olduğu gibi, cinlerin müminlerinin de, aynı durumda olmaları söz konusudur. Bu itibarla yalancılar, ya kafir, ya da münafık cinler olmalı ya da imanda kemale ermemiş cinlere mahsus olmalıdır.

6) Her Ülkede ve Her Şehirde Yaşarlar

Cinler, insanların meskûn olduğu yerlerde yaşadıkları gibi, yeryüzünün diğer yerlerinde de yaşayabilirler. Asya, Avrupa, Amerika, Arabistan, Türkistan, Rusya vs. gibi ülkelerde yaşadıkları ve buralara mensup oldukları gibi, bu ülkelerin şehirlerinde yaşayıp oralara da mensup olabilirler ve *Ankaralı, İstanbullu, Konyalı, Antalyalı, Bursalı* vs. diye adlandırılabilirler. Nitekim Rasûlullah (s.a.v.)'i dinlemeye gelen bir kısım cinlerin Diyarbakır civarında bulunan *Nusaybin*'den oldukları bildirilmiştir.⁽⁴⁷⁾ Ayrıca Hz. Peygamber'e gelen başka bir cin heyetinin, *Cezireli* ⁽⁴⁸⁾ olduğu ve Hz. Peygamber'in Medine'de müslüman olmuş bir grup cin bulunduğunu⁽⁴⁹⁾ haber verdiği de yine hadislerle bildirilen hususlardandır. Buna ilaveten, Hz. Peygamber'i dinlemeye gelen bazı cinlerin de Yemen'li ve o

46 A'raf, 7/27; Cin, 72/5; Tirmizî, S. Kur'ân 3, (2883); Yazır, A.g.e., IV, 29.

47 Buhari, Menakıbu'l-Ensar, 32.

48 Müslim, Salât, 150.

49 Müslim, Selam, 141; İ. Malik, Muvatta, İsti'zan, 13/33.

civarda bulunan *Nasibîn*'li cinler oldukları da bildirilmektedir.⁽⁵⁰⁾

7) Her İnsanın Bir Cini Vardır

Cinlerin insanlarla beraber yaşadıkları da, öteden beri bilinen hususlardan biridir. Buna göre onların da insanlar gibi teşkilatlanması, askeri, polisi ve bunların rütbelerinin olması, her türlü İslami ve İslami olmayan sosyal, siyasi grupların ve partilerin de bulunması, insanlarda galip olan zihniyet ve düşüncenin onlarda da, galip veya mağlup olması, gelişmişliğin veya geri kalmışlığın bulunması gerekir. Yani onlardaki hayat düzeni ve idare sisteminin de, insanları bir çeşit taklit etmekten ibaret olması gerekir. Nitekim *Müslim*'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, "*Her insanın meleklerden ve cinlerden bir yoldaşı bulunduğ*" bildirilmiştir.⁽⁵¹⁾ *Cabir*'den nakledilen bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (s.a.v.); "*Yanlarında kocaları bulunmayan kadınları ziyaret etmeyin. Çünkü şeytan, herhangi birinizin damarlarında, kan nasıl akıyorsa o şekilde dolaşmaktadır.*" buyurmuştur.

8) Cinlerin Meskenleri

Cinlerin ev ve mesken edindikleri yerlerin genellikle çöplük gibi pis yerler oldukları, buraları yer edindikleri anlaşılmaktadır. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.v.), evlerde bırakılan çöplerin cinlerin toplantı yerleri olacağını bildirmiştir.⁽⁵²⁾ Ancak mümin hangi cinsten olursa olsun pislikten hoşlanmaz. Bunun insanların, pislikten hoşlanan veya dinen pis sayılan şeyleri yapanlar gibi, anlaşılmaları ve bundan cinlerin de pislerinin ve kötülerinin, ancak böyle pis yerlerde yaşadıkları ve pislikten hoşlanıp lezzet aldıkları akla gelmelidir. Bununla Hz. Peygamber'in İslam'daki

50 Tirmizî, Taharet, 14/18. Cinn, 72/6; Yazır, A.g.e., VII, 118; VIII, 369-371.

51 Müslim, Münafikîn, 69.

52 Abdurrezak, Musannaf, XI, 32.

temizliğe dikkat çektiği ve görünmeyen cinler gibi, görünmeyen mikropların da çabuk üreyip çeşitli hastalıklara sebep olabileceği hakkında da bazı âlimler görüş beyan etmişlerdir. Çünkü bazı hadislerde cin kavramıyla mikropların kastedildiğini de söylemişlerdir.⁽⁵³⁾ Ayrıca, *Sahabe* ve *Tabiin* döneminde, cinlerin deliklerde yaşadığına dair bir inancın var olduğu da görülmektedir. Bununla ilgili bir hadis-i şerif şöyledir:

Abdullah b. Sercis (r.a) anlatıyor: "*Rasûlullah (s.a.v.), (Yer-yüzündeki haşarat) deliklerine idrar yapmayı yasakladı.*" Bunu sebebi müfessirlerden *Katade*'ye: "*Bu deliklere akıtmak niye mekruh kılındı?*" diye sorulmuştu. O da şu cevabı verdi: "*Bunların cinlere ait meskenler olduğu söyleniyordu.*"⁽⁵⁴⁾

9) Cinler İnsanları Çarparlar mı?

Gerek cahiliye inancında, gerekse diğer din ve kültürlerde inanıldığı gibi, İslam toplumu geleneğinde de cinlerin insanları çarptığına ve bir kısım hastalıklara sebep olduklarına inanılmaktadır. Bu inancın kaynağının da yine Kur'an-ı Kerim ve bazı hadisler olduğu ileri sürülmektedir.⁽⁵⁵⁾ Bu cümleden olarak, Kur'an-ı Kerim'de faiz yiyenlerden bahsedilirken, "*Faiz (riba) yiyenler, ancak şeytan çarpmış olanın kalkışı gibi, çarpılmış olmaktan başka (bir tarzda) kalkmazlar.*"⁽⁵⁶⁾ buyurulmuştur. Ayette geçen "*mess*" kelimesi, Arap dilinde "*delirmek*" anlamına da gelir. Mecnuna, saralıya "*memsu*" yani dokunulmuş, çarpılmış denilir. Bunlar anlaşılmaz gizli sebeplerden ileri gelen fena hastalıklar olduğu için, cinlere ve şeytana nispet edilerek, "cin tutmuş", "şeytan çarpmış" denile geldiği de herkesçe bilinen bir şeydir. Bu tür hastalıkların şeytana ve cinlere nis-

53 Ateş, *Cinler-Büyü*, 49.

54 Ebu Dâvud, *Tahâret*, 16, (29); Nesâî, *Tahâret* 30; (1, 33, 34); A. H. Müsned, V, 82.

55 Ebu Ya'la el-Ferra, *el-Mutemed fi Usûli'd-Din*, s. 174.

56 Bakara, 2/275.

pet edilmesi hakikat mi, mecaz olduğu meselesi ayrıca tartışma konusu yapılmıştır. Ancak bu ayette, kastedilen esas mananın, faiz yemekten hasıl olan fenalığın dehşetini ve gizli sebeplere dayandığını göstermektir.⁽⁵⁷⁾ Ayrıca bu konuyu "*Hastalıklar ve Cin Çarpması*" bölümünde ele alacağımız için burada kısa kesiyoruz.

C - Cinlerin Hareket Kabiliyetleri

Cinler, yapısı ve yaratılışları itibariyle, insanlar gibi değildir. Bu yüzden insanların bağlı olduğu zaman ve mekan kaydı ile de bağlı değildir. Cinler insanlardan daha hızlı, meleklerden daha yavaştır. Konuyla ilgili olarak *Fethullah Gülen Hoca* şöyle demektedir:

"İçinde yaşadığımız şu pekçok yönleriyle izafi alemde kudret, kuvvet, konuşma tarzları, ağırlıklar, zaman ve hız gibi şeyler izafidir. Mesela, cisimleri aynı büyüklükte olan bir yumurta ile, yumurta kadar odun arasında ve yine aynı büyüklükteki taş, demir ve civa arasında ağırlık yönünden mühim farklılıklar vardır. Bunun gibi, cisimlerin kendilerine has düşme ve hareket hızları mevcuttur. Mesela ses, belli bir hıza sahiptir. Işık ise, 'Ben maddenin hız sınırıyım.' der. Madde, çekim gücü ile düşerken hızı devamlı artar; yani, ilk saniyede 5 metre düşüyorsa, ikinci saniyede, düştüğü miktar ile o saniyenin karesinin çarpımına eşit bir mesafeye ulaşır. Böylece, ikinci saniyedeki ulaştığı mesafe, 4×5 olur; üçüncü saniyede 9×5 , dördüncü saniyede 16×5 , beşincide ise $25 \times 5 = 125$ metreye varır. Ve, hız yükselip de belli bir doruğa ulaştığında zaman yavaşlamaya başlar. Neticede, ışık hızına ulaşan madde, maddeliğini kaybedip, madde ötesi bir mahiyet kazanır.

Durum, maddede dahi böyle olduğuna göre, süratleri maddenin süratinin çok üstünde, hatta ışık hızının da ötesinde olan ruh, melek ve cinleri görmememiz gayet normaldir. Einstein ve Lorenz, maddenin hız sınırını ciddi bir fizik kanunu şeklinde sa-

57 Yazır, Hak Dini, II, 241.

niyede 300 bin km. olarak tespit etmişlerdir. Materyalistler, buradan hareketle, 'Evren sınırlı, dolayısıyla evrenin ötesinde yine madde var.' şeklinde bir neticeye varmak istemişlerse de, çalışmalar, maddeye has bu sınırın geçilebileceğini göstermiştir. Bilim adamları, kütle kavramının dışında ışınların var olabileceğini matematik formüllerle ispatladılar ve bunlara, 'Tachyon ve Syrnkoff ışınları' dediler. Sürat sınırı aşıldıktan sonra ortada madde özelliği kalmaz; hız azalınca yine maddeleşme, kütle ve görünürlük ortaya çıkar.

Madde için yapılan bu tespitlerin ötesinde melek, ruh ve cinin sürat ve mesafe kat etmesi konusu daha iyi anlaşılmış olacaktır. Demek ki, izafiyetler aleminde bir yerde zaman ve mekan kaydı artık söz konusu olmamaktadır." (1)

D - Cinler Gaybı Bilebilir mi?

Kur'an-ı Kerim'de, cinlerin gaybı (geleceği) bilemeyecekleri açıkça anlatılmaktadır. Hz. Süleyman'ın emrinde çalışan ve çoğu cinlerin kafirlerinde ibaret olan yapı ustası cinlerden bahsedilirken: *"Eğer cinler, gaybı bilmiş olsalardı, öyle horlayıcı azap içinde kalıp durmazlardı."* (1) buyurulmaktadır. Çünkü Hz. Süleyman bir ustabaşı gibi, değneğine dayanıp çalışmaları idare ederken eceli gelip ölmüş. Fakat cinler bu ölümü anlayamamışlar. Nihayet değneğin içerisine giren bir ağaç kurdu, değneği yiyip kemirerek, kırılmasına sebep oluyor ve Hz. Süleyman da düşünüyor. İşte o zaman cinler kontrol edip öldüğünü anlıyorlar. Nitekim Kur'an da bunu anlatıyor. Eğer gaybı bilmiş olsalardı, öğrendikleri anda yaptıkları gibi yapar, işi çoktan bırakırlardı. Ama durum öyle olmamıştır. Bu yüzden cinlerin gayba ait şeyleri bildikleri söylenemez. (60) Yine, Kur'an-ı

58 A. Şahin, İncanın Gölgesinde, I, s. 146.

59 Sebe, 34/14.

60 Bu konu, Doğu ve Batı Kaynaklarına Göre CİNLER kitabımızda detaylı olarak anlatılmıştır. Karizma Yay., 1999.

Kerim'de buyuruluyor ki: "(Allah), *gaybı bilendir. Öyle ki, gaybına kimseyi muttali etmez O.*" ⁽⁶¹⁾ buyurarak, bu konudaki kesin ve net kuralı koyar. Bu sebeple cinlerin söylediklerinin arasında doğruluk kırıntıları varsa da, bu yüzde yirmiye geçmez. Nitekim verdikleri haberlerin pek çoğunun yanlış ve uydurma olduğu, onlarla iş yapanlar tarafından da, Kur'an ve Hz. Peygamber tarafından da bildirilmektedir.

Cinlerin ve cinlerden haber alan bir kısım falcıların, kahinlerin bilebildikleri veya atıp tutturdukları bazı şeyler vardır. Bunlar da, Hz. Bediüzzaman'ın dediği gibi, bir takım bilgilerin uygulanmak üzere, *Levh-i Mahfuz*'dan, yola çıktıktan sonra, daha dünyaya ulaşmadan ve uygulanmaya koyulmadan önce, Allah'ın bir çeşit posta memurları sayılan melekler tarafından götürülürken, cinlerin gökyüzüne yükselip, o bilgilere kısmen ulaşmasıdır. Onların da ne kadarına ulaşabildikleri şüphelidir. Bu yüzden söylediklerinin hepsi çıkmaz, çoğunu süsleyip uydururlar.

Sihre yakalanmış kişiler uyutulduğu zaman, bu kişilere, gerekli telkinler verilerek ve dualar okutularak vücuduna girmiş olan cin çıkarılabilir. Hatta öldürülebilir. Medyum uyandıktan sonra tesiri altında bulunduğu sihir-den kurtulduğunu hisseder. Burada tedavi eden ana etki, telkin de olabilir. Yani hipnozla, sihir tedavi edilebilir. Ama nereye kadar? En azından uyutan kişi, sihir konusunda uzman olmalıdır. Değilse hasta bir iken iki oluverir.

Zaten hipnoz için seçilecek kişiler sihre karşı en zayıf kişilerdir. Bunlar kolayca tesir altında kalabilen tiplerdir. Bu yüzden onları yönetmek de, istediğini telkin yoluyla söyletmek de oldukça kolaydır. (Bununla ilgili bilgiyi kitabın ileriki sayfalarında *Dr. Hamdi Tutkun*, *Dr. İlhan Yargıç* ve *Doç. Dr. Kerem Doksat*'ın açıklamalarında bulacaksınız.)

Ruhçular bu sanatlarda uzmandırlar ve bu sanatları öğretmeyi ve acayıplıklarını insanları kendine çekmek için birer yem olarak kullanırlar. Hipnoz veya Yoga öğrenmeye gelen şahsa bu sanat öğretilir gibi yapıp oyalanırken ruhçuluk gizlice aşılanır.

Şunu da belirtmeliyiz ki, hipnoz ve Yoga hayra da, şerre de kullanılabilecek bir sanattır. İtikadi hiçbir hüviyetleri yoktur. Kendileri, bizzat kötü bir şey değildir. Ama *Kerem Doksat* Hoca'nın da belirttiği gibi, tehlikeli birer sanattırlar. Sonuçta zararları çoktur. Hipnozla uğraşanların tamamına yakınının, sonunda cinlere alet oldukları bir vakıdır. Bir âleme giriyorsun, o âlemin cahilisın, zayıfsın, korkuyorsun, birilerini rahatsız ediyorsun. Bu âlemi de göremiyorsun, savunman yok. Tehlikesi de şüphesiz ona göredir.

Yoga veya hipnozla uğraşan insan, ruhi dengeyi bir yitirirse bir daha yerine getiremez. Bu sırada hareketlerinin anormalliğine bakan çevre, ona çoktan deli damgası basmıştır bile. Bu bunalım içinde, kendisi de delirdiğine çaresiz inanır ve olay bir kısır döngü ile artar gider. Cinler ve şeytan için de böyle meraklı kişiler çok iyi birer yemdir.

E - Cinler Nasıl Aldatılırlar?

Hangi yolla olursa olsun, dindar biri ile irtibat kuran bir cin, kendini ya ölmüş bir veli ya da bir melek olarak tanıtır. Cinler, saptırmak istediği kişinin kayıtsız şartsız güvenini kazanıncaya kadar hep hayır tavsiye ederler. Bir de bakarsınız ki, bir tanıdığınız, meleklerle görüşüğünü iddia eder. Her anlattığı doğrudur. Hali değişmiştir. Çok takva bir hayat yaşamaktadır. Geleceğe ait çok da önemli olmayan bazı haberler verir. Hepsisi doğru çıkar. Çevresi artık ona veli gözüyle bakar. O, kendine ve görüştüklerine iyice güvenir. Mutlak güven kazandıktan sonra da cinler, insanın benliğini ve büyüklük damarını okşayarak yapacaklarını yaparlar. "*Senin namaza ihtiyacın kalmadı. Bu tür*

ibadetler ancak bu işe yeni başlayanlar ve bu senin durumuna gelmemiş olanlar içindir. Allah senden razı oldu. Sen artık, yüksek mevkilere ulaştın, ister namaz kıl, istersen kılma derler." veya *"Sen Mücedditsin, Mehdisin."* derler. *"Sen Hızırsın"* veya *"Sen İsa Mesihsin."* derler. Veya kişinin zaaflarını tespit edip ona göre çeşitli telkin ve tembihlerde bulunurlar, makamlar verirler. Sonunda dinden bile çıkarırlar. Çevremizde bu tip kişilere rastlamamız mümkündür. Bu konuda cinler iyice tecrübelidir. Bizimse hiç yok denecek kadar az tecrübemiz var. Bunların çoğu da duyup okuduklarımızdan veya televizyonda seyrettiklerimizden ibaret.

İşte, tekrar doğuş adı altında *reenkarnasyon* veya *tenasüh* tabirleriyle ifade edilen (veya yakında başka tabirler de üretebilirler), bütün bunların hepsi, cinlerin; yalancı rüyalar, vehimler, fısıldamalar veya hipnoz ve Yoga yollarıyla, ruhçulara telkin ettikleri fikirler, aşladığı yalanlardır.

Yoga ve hipnoz sayesinde insanlar, cinlerle irtibat kurarak görüşmekte, onların yalanlarına kanarak, oyuncakları olmaktadırlar. Böylece cinler de *"Ulûhiyet"* zevklerini tatmakta ve bu zavallı insanlar yoluyla da, kendilerine taptırdıkları için, nefislerini tatmin etmektedirler. Yüce Allah, bu hususu bize şöyle anlatarak: *"İnsanlardan bazı kimseler cinlere sığınır. Öyle ki, onların azgınlıklarını arttırdı."*⁽⁶²⁾ buyurmaktadır.

Aslında diyecek pekçok şey var ancak, biz de yine Kur'an diliyle konuşup onlara gerekli cevabı uygun bir dairede vermeye gayret edelim:

"(Ey Muhammed!) De ki: "Hak, Rabb'inizden apaçık gelmiştir. Artık dileyen iman etsin, dileyen küfretsın." Biz, zalimler için, alevi kendilerini kuşatacak olan bir ateş hazırladık. Eğer yardım isterlerse, yüzleri kızartan erimiş maden gibi bir su ile yardım olınurlar. O (su) ne kötü bir içecektir ve (o ateş) ne kötü bir sığınaktır."⁽⁶³⁾

62 Cinn, 72/6.

63 Kehf, 18/29.

F - Cinler Niçin Aldatırlar?

Cinler, medyumluk, falcılık, münecimlik, hipnoz gibi yollarla insanları sürekli aldatmaya devam ederler. Çeşitli yalanlar uydurup, harikalar göstererek kendilerine kolayca inandırırılar da. Veya sihir yoluyla kişinin bedenine girebilirler. Hastalığa da sebep olabilirler. Bedenine girdiği kişinin bedeninde konuşabilirler; onu ikna ederek, "Sen yeniden doğan falan kişinin" de diyebilirler. İkna edemezlerse, istediklerini zorla da söyletebilirler. Sonra bakarsınız ki, bir yaşındaki İngiliz kızı, 40 yaşındaki bir adam sesi ve edasıyla, Fransızca konuşur. Ve o cin, ona sürekli kendisinin tekrar doğduğunu söyler. İşin içyüzünü bilmeyen ve sağlam bir dini bilgisi olmayan herkes de ona inanır.

Cinlerin söylediği beylik cümleleri toplayarak, "*Ruhsal Tebliğler*" adıyla; ilahi bir kitap olarak basarlar. Kendilerinde buluverdikleri bu ayrıcalıklardan da çok memnun olurlar ve o felsefeye inanırlar. Kendilerini de gerçeği görebilen herkesten farklı bir Hristiyan veya Müslüman zannederler. Ruhçuluğa inandıklarını överek anlatırlar. Oysa, inandıkları pekçok yanlış şey ile yanlışların doğruları götürmesi gibi, imanları ellerinden gitmekte ve gönüllerinden silinmektedir. Bu konuları daha önce anlattığımız için şimdi burada girmeyeceğiz.

Peki, cinler bunu niye yapsınlar?

Şu an yeryüzündeki Budist ve Hindu gibi çoğu, doğrudan veya dolaylı olarak ruha tapmaktadırlar. Sayıları milyarı aşan bu insanlar, ruh zannederek cinlere tapıyorlar. Cinlerin telkinlerini tutuyorlar. Kafir cinler ve şeytanlar için, kendilerini İlah zannederek bu keyfi tatmaktan daha tatlı ne olabilir ki?

Nitekim, "*Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler, kullukta bulunsunlar diye yarattım.*"⁽⁶⁴⁾ ayetiyle belirle-

nen, kulluk sınırını aşan ve bunu tahrif ederek, kendisine insanların tapmasını sağlayan ve kendilerine ahmak kullar bulan şeytanlar ve cinler ile onların ahmak kullarının kıyamet günü, hesapları görülürken yaptıkları bu çirkin iş, meleklerin şahitlikleriyle yüzlerine çarpılacak ve rezil edileceklerdir. Bu husus, Kur'an-ı Kerim'de ifade edildiği şekliyle, şöyledir: "(Yüce Allah), O gün onların hepsini toplar, sonra da meleklerle der ki: "Size bunlar mı ibadet ediyorlardı?" Onlar da şöyle derler: Seni tenzih ederiz. Bizim velimiz, onlar değil sensin. Hayır, onlar cinlere ibadet ediyorlardı. Çoğu onlara iman eden kimselerdi."⁽⁶⁵⁾ şeklinde, bir ifade ile, kendilerine ve Allah'a inanıp, ibadet etmediklerini, ancak cinlere inanıp ibadet ettiklerini söyleyeceklerdir.

Şimdi, yeryüzünde cinlere taptığını söyleyenler yok veya çok az. Acaba ayetlerde anlatılan, cinlere tapan insanlar kimler? Şüphesiz ki, ruhçulardır.

Biz burada yerimizin darlığı itibariyle ruhçuluğu tartışmıyoruz, ancak onun İslam'dan ayrı bir din veya bir felsefe olduğunu anlatmaya, kendi kaynaklarına göre batıl bir inanç olduğunu ortaya koymaya çalışıyoruz. Ve yine ruhçuluğun, "İslam dini ile hiçbir ilgisi yoktur." diyoruz. Ruhçular da, İslam'la hiçbir ilgileri bulunmadığını itiraf edip, müstakil bir din veya felsefe olarak, dürüstçe karşımıza gelsinler, "Biz buyuz!" desinler, istiyoruz. Bundan sonra da gerek ruhçuluk felsefelerine ve gerekse reenkarnasyon inançlarına İslam'ı ve onun kaynaklarını, alet etmesinler istiyoruz. İşte o zaman onları muhatap kabul eder, gerektiği şekilde tartışırız.

Kendilerini, Yoga veya Hipnoz öğreten müslüman kişiler gibi tanıtarak ruhçuluğu anlattıkları müddetçe, ruhçuları muhatap alıp onlara karşı İslam'ı savunmanın gereksiz olduğu inancındayız. Bu yolla kandırdıkları bir sürü insan ki, biri komşum, birçoğu da öğrencim. Bu sahtekarlığa

karşı, okumuş her müslüman, ruhçuların içyüzünü bilip çevresini uyarmalıdır. Ruhçuluğun temel bir hakikat değil, cin aldatmasına dayanan, batıl bir din olduğunu söylemelidir. Propagandalara kapılıp yoga, hipnoz ve meditasyon gibi şeylere kalkışmamalı, kalkışanlara da zararları anlatılmalıdır.

G - Dostane Birkaç Satır

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, cinler ikiye ayrılır. Sünni ve süfli cinler veya müslüman cinler, kafir cinler. Cinlerin kafirlerine şeytan denir. Şeytan da bir cindir, yukarıda arz ettik. Bu sebeple içimizde duyduğumuz bir kısım fısıltıları fısıldayan, vesvese veren de odur. Onun vesveseleri daha çok saptırmaya yöneliktir ki, bunlara kulak asamamak, Kur'an ve Sünnet ışığında ilerlemek, doğru yolu bulmak demektir.

Cenab-ı Hakk, Kur'an-ı Kerim'de, *"Ey Adem oğulları, ben size ant vermedim mi ki: 'Şeytana kulluk etmeyin, çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır; Bana kulluk edin, dosdoğru yol budur.'* demedim mi?"⁽⁶⁶⁾ buyurmakta ve insanoğlunun ezeleli düşmanı şeytana karşı onu uyarmaktadır. Yine aynı şekilde şöyle veya böyle, kendisini memnun eden şeyler yapmaktan ve onu memnun etmekten de sakındırmaktadır. Zaten yukarıda da beyan ettiğimiz gibi, şeytan, kendisine uyduğunu iddia ederek kıyamet günü sızlananlara benim işim, size sadece vesvese vermekten ve bir kısım vaatlerde bulunmaktan ibaretti. Oysa, onları yerine getiremeyeceğim Allah'ın kitabında belirtilmiş ve Allah da size vaatlerde bulunmuştu. Ancak siz, Allah'ı ve O'nun kitabını değil beni tercih ettiniz, nefislerinize hoş gelen şeyleri yaptınız. İmandan, İslam'dan ve onun prensiplerinden tavizlerle yaşadınız. Bugün siz de ben de zarardayız. Gücümün, kuvvetimin olmadığı, vaatlerimin hiçbirini yerine

getiremeyeceğimi gördünüz. Bütün söylediklerimin yalan olduğu ortaya çıktı. Binaenaleyh, zaten size benim böyle birisi olduğum önceden haber verilmişti. O halde, "(Hesapları görülüp) iş bitirilince, şeytan diyecek ki: *"Şüphesiz Allah size gerçek olanı vâdetti, ben de size vâdettim ama, size yalancı çıktım. Zaten benim size karşı bir gücüm yoktu. Ben, sadece sizi (inkâra) çağırdım, siz de benim davetime hemen koştunuz. O halde beni kınamayın, kendinizi kınayın."* diyecek ve çaresizliğini şöyle ifade edecektir: *"Ne ben sizi kurtarabilirim, ne de siz beni kurtarabilirsiniz! Kuşkusuz daha önce ben, beni (Allah'a) ortak koşmanızı reddettim."*⁽⁶⁷⁾ diyerek de, kandırdığı insanları yüzüstü bıraktığı gibi, kendini kurtarmayacaktır.

"İnkâr edenler, cehenneme bölük bölük sevk edilirler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açılır ve onlara Cehennem'in bekçileri derler ki: 'Size Rabb'inizin ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı söyleyip sizi uyaran elçiler gelmedi mi?' Onlar: 'Evet.' derler. Ancak azap kelimesi kafirlerin üzerine hak oldu. Denilir ki: 'İçinde ebedi kalıcılar olarak, Cehennem'in kapılarından içeri girin. Büyüklüğe kapılanların konaklama yeri ne kötüdür!'"⁽⁶⁸⁾ Bu azarlama ve aşağılanma yerine şöyle bir hitapla karşılaşmak daha güzel olsa gerektir:

"Rabb'lerinden korkup sakınanlar da, bölük bölük cennete sevk edilirler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açılır ve onlara cennetin bekçileri der ki: 'Selam üzerinize olsun, hoş ve temiz geldiniz. Ebedi kalıcılar olarak ona girin. (Onlar da) Derler ki: 'Bize olan vadinde sadık kalan ve bizi bu yere mirasçı kılan Allah'a hamdolsun ki, Cennet'ten dilediğimiz yerde konaklayabiliriz. Salih amellerde bulunanların ecri ne güzeldir.'"⁽⁶⁹⁾

67 İbrahim, 14/22.

68 Zümer, 39/71-72.

69 Zümer, 39/73-74.

Reenkarnasyon

- Reenkarnasyon'a Genel Bakış
- İman Esasları Açısından Reenkarnasyon

I. Kısım

REENKARNASYON'A GENEL BAKIŞ

Uzak Doğu'dan Batı'ya Reenkarnasyon

Reenkarnasyon ya da *yeniden cisimlendirme* nedir? Mısır'dan ve Uzak Doğu'dan Batı'ya ulaşan, daha çok ruhçuluğa bağlı ortam ve düşünceyi etkileyen, gerek Müslümanlık, gerekse Yahudilik ve Hristiyanlık tarafından reddedilen bir öğretilerdir.

Reenkarnasyon öğretisine göre, ölen bir insanın ruhu, bir ödüllendirme veya cezalandırma olarak ve bu insanın yaşamı boyunca yaptığı iyilikler veya işlediği günahlarla orantılı şekilde, başka bir canlıya, insan ya da hayvana geçirilir. Ahlâksal açıdan reenkarnasyon sonsuz bir ilerleyişin, bir ruhsal evrimin ifadesidir. Ruh son evrim noktasına, kesin huzura kavuştuğunda, bedenden bedene geçmekle sürdürdüğü arayış sona erer.

Brahman ve *Budist* inançlardan kaynaklanan reenkarnasyon öğretisi, 12. yüzyılda Fransa'da *Languedoc* bölgesinde merkezleşen kilisenin baskıları ile dağıtılan *Ayrılmışlar* (*Cathares*) tarikatı sayesinde Avrupa'da yayılır ve yüzyıllar sonra, taraftarlarını ruhçuluğa inananlarda, teozofist örgütlerde bulur. Başta öncü Albay *de Rochas* olmak üzere derin hipnoz şanslarında elde edilen ve geçmişe ait anılar sayılan –*ancak bilimsel olmayan*– bazı bulgular reenkarnasyona destek gösterilmişler ve hâlen gösterilmektedir.

Ruhçuluk'ta olduğu gibi reenkarnasyon öğretisi de, bütün kitaplı dinlere karşı gelmesi bir yana, bir başka aldatmaca olarak bir gelenek oluşturarak temellerini, Uzak Doğulu kaynaklardan başka, Antik düşüncede (*Fitagoras, Apollonius*) bulmaktadır. Gerçi Antik Yunan düşüncesinde varolan *Metempsychose (tenâsuh)* öğretisi daha çok ruhların geçirdikleri değişimlerle ilgileniyorsa da temeli esasen ruhların göçüdür.

"Ruhgöçü inancında çeşitli anlayışlar yer almıştır." diye yazıyor, Orhan Hançerlioğlu ve devam ediyor: *"Kimilerine göre ruh, insan, hayvan ve bitki varlıklarına göçebilir, kimilerine göre insan, hayvan ve bitkilerin ruhları başkadır ve birinden ötekine geçemez. Kimileri ruh göçünün sürekliliğine, kimileri de aralıklı göçlere inanırlar... Ruhgöçü, metafizik dünya görüşünün yararlandığı boş bir inançtır."*(1)

Mısırlı'lar için bu ruhgöçünün anlamı başka incelikler ve daha karmaşık anlamlar taşıyordu; ölüm sonrasında ruhun geçirdiği değişimler, ruhun bilinç düzeylerindeki yolculuğu, mutlak olana yaklaşması, ölüm sonrasında edindiği bilgi (inisyasyon), her aştığı paralel evrenlerdeki yenden bilinçlenmesi gibi.

Buna karşın ruhçu *Allan Kardec*'ın yazılarına baktığımızda, ruhçuluğun anlattıklarının iyice girift olduklarını farketmiş oluruz. Durum sadece beden değiştirmekle kalmıyor, birbirini izleyen reenkarnasyonlar bu dünyada yer aldıkları gibi başka dünyalarda -daha üstün veya daha alçak- başka gezegenlerde de gerçekleşiyor. Bu, Güneş sisteminin dışında bile olabiliyor. Bu açıdan *Merih* bizden geri, *Venüs* bizden daha ileri, *Jüpiter* ise çok daha ileri gezegenler sayılmaktalar. Böyle bir süreç içinde reenkarnasyona zorunlu olarak inanan ruhçuluk taraftarlarının, bir bilim-kurgu yazarına yakışır tarzda, uzak gezegenlerdeki yaşamlarından söz etmeleri, orada rastladıkları başkaca

1 Orhan Hançerlioğlu, *Felsefe Sözlüğü*, Remzi Kitabevi, İstanbul 1972, 2. Baskı.

ruhçu dostları anlatmaları ve⁴bol sayıda “mesaj” almalarını hiç garipsenmemelidir.

Yine *Kardec*'in öğretilerine göre; ruhların cinsiyeti olmadığından reenkarnasyondan, reenkarnasyona geçildiğinde, cinsiyet değişimi olağan sayılmaktadır.

Batı ve Hristiyanlık, A'raf, Cehennem, Cennet inançlarına uymadığı için reenkarnasyona karşı çıkıyorlar. Uzak Doğu'da ise, başta Hintli'lerde, ruhun göçebeliği sorun yaratmıyor. Çünkü, kendi inançlarına göre, ruh cennet veya cehenneme gitse de bu sadece bir süre için oluyor, (yeryüzüne yeniden dönünceye kadar.) Hintlilerin *Karma* öğretisi de zaten buna dayanmaktadır. İnsan doğarken bir önceki yaşamının artı ve eksilerini de beraberinde taşıyor; eskiden dürüst olan dürüstlüğü sürdürüyor, kötü ise kötülüklerine kötülükler ekliyor.

Reenkarnasyon inancı ve *Karma* öğretisi *Hint* dininden *Budizm* dinine geçiyor ve tarihsel *Buda Sidharta Gautama* (M.Ö. 500) da, Budalar'ın (Buda=aydınlatılmış) bir reenkarnasyonundan başka bir şey değildir.

Uzak Doğu'dan Batı'ya geçen reenkarnasyon kendine yakın Mısır ve Yunan (Eflatun) kaynakları ile temelleşiyor. Kilise babalarından *Origenes* (185-254) bir ara reenkarnasyona yanaşır gibi görünse de reenkarnasyon, bir bütün olarak, İstanbul'da 553 yılında yapılan *İkinci Konsil*'de kilise tarafından sapkınlık sayılır. 12. yüzyıldaki *Arınmışlar* gibi 13. yüzyılda Fransa'nın *Albi* şehrinde merkezleşen, *Albigenses* (*Albili*'ler) adını alan tarikat da reenkarnasyona inanıyor, öğretilerini bu temele dayandırıyor. Fakat *Albigenses*'ler kilise tarafından yokedildikten sonra, reenkarnasyona inanç da aforoz ediliyor.

Birinci Bölüm

Reenkarnasyon'un Çeşitli Tanımları

Önce, "*Reenkarnasyon*" ve "*Tenasüh*" kelimelerinin az farkla, neticede aynı şeyi ifade ettiklerini bilmekte yarar var. "*Tekrar doğuş*" anlamına gelen bu terimler, "*Transmigrasyon*" terimi ile de ifade edilmektedir. Buna göre biz de, bazen tenasüh, bazen reenkarnasyon, bazen transmigrasyon diyebilir; yerine göre bu terimlerden uygun olanı kullanabiliriz veya bazen de hiçbirini kullanmayıp, Türkçe şekliye, *tekrar doğuş* deyip, maksadı ifade edebiliriz. Anlam bakımından hiç bir şey değişmez.

Tenasüh, *nesih* kökünden gelir ve ruhların bedenden bedene göç etmesi manasındadır. Fransızlar "*Metempsychose*" derler.⁽²⁾ Bu anlayışa sahip olanlara göre, cesetler ruhların kalıpları gibidir. Ruhlar, kışla mahiyetindeki bu kalıplar içine girer, yaşar ve şenlendirirler. Girdikleri cesetler çözümlünce de daha başkalarına ve bir devr-i daim (*devamlı dönüşüm*) içinde, bu beden değiştirmeler sürer gider.

Tenasühçüler, ruhların bütün bir varlık alemini içine alacak şekilde göç etme mecburiyeti olduğuna inanırlar. Bir bölük ruh, insanların bedenlerinden hayvanlara, onlardan bitkilere, cansızlara ve madenlere girip çıkarlar. Böyle karalardan denizlere, denizlerden karalara bitip tükenmek

2 Abdülfettah Şahin, *Asrın Getirdiği Tereddütler*, I, 115.

bilmeyen cebri bir sevkîyat ile beden değiştirmeye devam eder dururlar.⁽³⁾

Ruhun bir insan bedeninden diğer insan bedenine intikaline "nesh", kendine münasip bir hayvan bedenine geçmesine "mesh", ot ve ağaçlara girmesine "resh", madenlere girmesine ise, "fesh" derler.⁽⁴⁾

Tenasüh, Arapça, "nesh" kökünden gelmektedir.

Nesh; *silme, iptal etme, çoğaltma* vs. gibi anlamlara gelmektedir. *Nüşha*, bir şeyin kopyası, kopyalama ve *istinsah*, yani çoğaltma, tashih etme, düzeltme de aynı köktendir. Tekrar tekrar basma ve çoğaltma veya bir şeyi kopyalama, veya kopyalanmış bir sayfası demektir.⁽⁵⁾

Yine başka bir tanıma göre ise Tenasüh: "*Bir ölünün ruhunun, hayatı boyunca yaptığı eylemlerin niteliğine göre veya işlediği günahların önemine göre, bir ödüllendirme veya cezalandırma olarak bir başka, insan veya hayvan vücuduna girerek dünyaya gelmesidir. Ahlâkî bir ilkeye göre tenasüh, doğanın yasası olan, sonsuz bir inkişafı ifade eder. En üst kusursuzluk ve huzur kademesine ulaştığında ruh artık tenasühten kurtulur.*"⁽⁶⁾

3 Karş. A. Şahin, A.g.e., I, 115.

4 A. Şahin, A.g.e., I, 115-116; Mehmet Kırkinci, *Ruh Nedir?*, s. 74.

5 Mevlüt Sarı, *Arapça Türkçe Talebe Lügati*, s. 762; TÜRDAV, *Büyük Lügat*, "Nesh" maddesi, s. 781.

6 Medrano, *Dict., Des Sciences Occultes, De Uecchi*, s. 192-193.

İkinci Bölüm

Reenkarnasyon ve Tenasüh / Metampsikoz Farkı

Yukarıdaki tanımlara göre tenasüh, ruhun birden fazla bedene intikal etmesi veya çeşitli bedenlerde tekrar tekrar dünyaya gelmesi demektir. Bu da, ruhun başka bir bedenle, yeniden dünyaya gelmek üzere yeni bir bedene geçmesi demek olan, "*Enkarne*" ve tekrar doğuş anlamına gelen, "*Reenkarnasyon*" ile aynı anlama gelmektedir. Her iki terimin de ifade ettiği anlam aynı. Farkları ancak, dünyaya geri gelmek ve tekrar doğmak için gösterilen sebep. Tenasüh, ceza veya mükafat için geri geldiğini iddia ederken, reenkarnasyon tekamül edip olgunlaşmak için geri geldiğini söylüyor. Neticede ikisine göre de geri geliyor. Ama ceza çekerek olgunlaşmak veya tekamül etmek için geri gelmek. Bağışlayın lütfen; ha Hasan kör, ha kör Hasan... Ne fark eder, ikisi de aynı kişi değil mi!?

Bu yüzden biz, kitap boyunca her ikisinin de ihtiva ettiği fikirler doğrultusunda, konuları ele alacak ve konuyu tek kelimeyle ifade etmeye çalışarak, reenkarnasyon tabirini kullanmaya gayret göstereceğiz. Ancak kaza ile kaleminizin ucundan tenasüh çıkmışsa, siz bununla reenkarnasyonun kastedildiğini, bunun da tekrar doğuş anlamına geldiğini düşününüz. Çünkü aslında aralarında çok fazla bir fark olmamasına rağmen, *neo-spiritüalistler* yani çağdaş ruhçular, pekçok yönleri ile tenkite uğrayıp, tutunacak dalı kalmayan tenasüh kelimesi eskidiği için, onun

yerine *reenkarnasyon* kelimesini veya *tekrar doğuş* tabirini kullanmaktadırlar. Böyledir, çünkü değerli yazar üstad *Gi-ovanni*'nin de dediği gibi, daha önceden de metampsikoz tabiri kullanılarak, aynı şeyler ifade edilmek isteniyordu. Yani bütün bunlarla ruhçular demek istiyorlar ki: *"İnsanın tekamülü için bir kere dünyaya gelmek yetmez, bu yüzden (ha-şa) Allah yaptığı bu hatayı telafi etmek için, onların iradelerini kendi ellerine vermiş ve defalarca, yüz kere, bin kere, yüz bin ke-re veya daha fazla kereler, olgunlaşıp, tam tekamül edinceye, ya-ni melekleşip cennetlik oluncaya kadar (ancak, ona da ne kadar inandıkları su götürür), ruh, değişik bedenlerde dünyaya gelir ve gider!"*

Oysa ki, eşya zıddıyla bilinir. Allah hariç, her şey bir bakıma zıddıyla tarif edilir ve kıymet kazanır. Işık karanlıkla, gece gündüzle, iyilik kötülükle, adalet zulümle, ateş su ile, sıcak soğukla, yaz kışla, helal haramla, güzel çirkinle, doğru yanlışla, yumuşak sert ile, kadın erkekle, kalles mert ile... bilinir. Gece olmasa gündüzü bilemeyeceğimiz ve kıymetini takdir edemeyeceğimiz gibi, gündüz olmasa da geceyi bilemeyeceğiz gibi takdir ve tarifini yapmamız da mümkün olmayacaktır. İyilik, kötülük için bir ölçü, kötülük de iyiliği takdire yarayan bir ölçüdür. Cehennem olmasaydı Cennet'i, Cennet olmasaydı da Cehennem'i bilemeyecek ve takdir edemeyecektik. Bu yüzden Bediüzzaman Hazretleri'nin dediği gibi; *"Cennet ucuz değil, cehennem dahi lüzumsuz değildir."* Yani, cennete ne kadar ihtiyaç varsa, o kadar da cehenneme ihtiyaç vardır ve lüzumludur. Birini diğerinden ayırmak, biri olmadan öbürünü düşünmek mümkün değildir. Bu Allah'ın adaletli ve hakkaniyetli oluşunun delilidir.

Kelime oyunlarına başvurmalarına gerek yok, ifade etmek istedikleri şey aynıdır.

Ülkemizde bu konu üzerinde yoğun çalışmalar yapan *Ruh ve Madde Derneği* olarak bilinen bir dernek var. Bu derneğin kurucusu *Bedri Ruhselman*'dan sonra başkanlığını

yapan ve reenkarnasyon konusunda yoğun çalışmalarda bulunan *Ergün Arıkdal* ise, reenkarnasyonu şöyle tanımlamaktadır:

"Reenkarnasyon: Osmanlıcası, tecessümü mükerrer, tecessüd-ü mükerrer. Türkçesi, tekrar doğuş, tekrar bedenlenme yeniden doğum. Reenkarnasyon bir tekamül aracı olarak evrensel bir yasadır. Tekamül etmekte olan her varlık, madde içinde deneyim ve görgüsünü artırmak için çeşitli bedenler ve kimlikler içinde, sayısız kereler maddesel alemlerde doğarlar. Tekrar tekrar doğma, tam bir ilahi yasadır. Reenkarnasyon inanç ve bilgisi dünyanın en eski inanç ve bilgisidir. Bütün milletlerde ve bütün kutsal metinlerde bunu göstermek mümkündür... Tekrar doğmak bir kefarete ve ceza değildir. Varlık dünyaya her gelişinde geçmiş hayatlarının toplu ürünü olan bir durumla karşılaşır. Bu toplu ürün varlığın kendi faaliyetlerinin bir sonucu olarak meydana gelmiştir. Kendisi kör bir kaderin mahkumu değildir. Varlık kendi özel kaderini bizzat kendisi meydana getirir. Bu kadere doğuda Karma denir.... Ve tekrar doğan varlık böylece artık o maddesel ortamda (örneğin dünyada) doğmayacak bir liyakate ulaşınca kadar bedenlere girer ve çıkar. Nihayet okuldan mezun oluncasına, zorunlu olarak dünyaya doğmaktan kurtulur..."(7)

Dikkat edilirse burada reenkarnasyon için, *"Bütün kutsal metinlerde bunu göstermek mümkündür."* diye iddiada bulunuyor. Yani: Kur'an'da da reenkarnasyona delil vardır veya *"Kur'an'a inanan müslüman da reenkarnasyona inanmaktadır."* gibi bir iddia da vardır. Bu konudaki düşüncelerimizi ileride konuları tek tek ele alıp incelediğimiz yerlerde söyleyeceğiz.

Yine aynı yayınlardan bir bölüm: *"Tekamül ederek ilerleyen varlık, öyle bir noktaya gelir ki, o, içinde bulunduğu buudun hakimi durumuna gelir. Artık varlık, o buud içerisinde bedenlenerek tekamül etme ihtiyacını aşmıştır ve o tekamülün bu üstün*

7 Ergün Arıkdal, Metapsişik Terimler Sözlüğü, "Reenkarnasyon" maddesi.

merhalesinden sonra enkarne olmayan (tekrar doğmayan) bir varlıktır. Örneğin, bizim yüksek ruhi planlar olarak nitelendirdiğimiz idari merkezler bu tiptendir. Onların tecrübe ve tekamülleri enkarne varlıklar üzerindeki tatbikatları ile sevk ve idareleriyle ortaya çıkar."⁽⁸⁾

8 Arıkdal, A.g.e., "Reenkarnasyon" mad.

Üçüncü Bölüm

Geçmişten Günümüze Reenkarnasyon

Reenkarnasyon düşüncesi, en yoğun olarak Doğu dinlerinde geliştiiyse de değişik zamanlarda dünyanın pekçok yerinde ortaya çıktı ve şimdilerde Batı'da ruhun ölümden sonra Cennet'e ya da Cehennem'e gittiğine dair Hristiyan görüşünden daha güçlü olarak, pekçok insanın ilgisini çekmeye gittikçe artarak devam ediyor. Hristiyan düşüncesi doğruysa, insanın, ruhunun kaderini belirleyecek yalnızca bir tek hayatı vardır. Ancak reenkarnasyon teorisinin postulalarına (faraziyelerine) göre insanların hayatları bir merdivenin basamakları gibidir. Her seferinde yeniden doğmakta veya geri düşerek ya da önceki hayatını iyi yaşadığında yukarılara doğru yükselerek gelişir. Bu teorinin cazibelerinden biri, çilenin mevcudiyeti ve bazılarına mutlu, diğerlerine bedbaht hayatlar veren kaderin adaletsizliği hakkındaki açıklamalarıdır.

"Reenkarnasyon düşüncesi, hem dünyadaki ilkel insanların inançlarında, hem de pekçok yüksek, gelişmiş dinlerde birden ortaya çıktığı için muhtemelen dinler kadar eskidir."

"Upaşıadlar olarak bilinen eski kutsal Hindu metinlerine göre ruhun öldükten sonra Cennet'e ya da Cehennem'e gitmesi, yalnızca, dünyaya geri dönmeden önce geçici bir konaklamadır. Hinduizm, insanın önceki hayatından getirdiği sorumluluklar ve erdemler dengesi ile doğduğuna dair, 'Karma Doktrini' ile beraber gelmiştir."

"Hindu reenkarnasyon inancı, hayvan biçimine ya da daha aşağı kastlara geçişi kabul eder ve cazibesini azaltıcı yanlarından biri de bu teorinin kast sistemini güçlendirmeye yardım etmesidir."

"Reenkarnasyon, Hindu düşüncesine Karma Doktrini ile Budizm'den geçmiştir.

"Tibetli'lerin Ölüler kitabına göre, ölümden sonra bilinç (şuur) hiçbir hedefi olmaksızın bindiğiniz atın göğsüne dolan hava gibi, dönüp duracaktır." (9)

A - Eski Mısır ve Yunan'da Reenkarnasyon

Hiç şüphesiz ki, reenkarnasyon yeni bir şey değil. Eski-den "tenasüh" olarak bilinen bu inanç, çok eski tarihlerden beri çeşitli sebeplerden dolayı insanlar arasında var olmuş ve yine her zaman arkasında bir sürü şüphe ve tereddütler bırakarak varlığını korumuştur. Bir şeyin eski olması, onun doğru olmasını gerektirmez. Özellikle İslam dini gelmeden önceki bütün inanç ve felsefeler, onun gelişyle süzgeçten geçirilmiş, ya cerh ve tadile (inanç ve fikir operasyonuna) uğramış, yanlışlıkları tashih edilerek, doğruları ortaya konmuş veya hükümleri tamamen ortadan kaldırılmıştır. Reenkarnasyon da cerh ve tadile uğrayan eski inançlardan birisidir ki, haşır akidesi, yani öldükten sonra başka bir âlemde yeniden dirilip, ceza veya mükafat görme inancı, onun yerine ikame edilmiştir. Tarihçilerin babası sayılan *Herodot*, diyor ki:

"Esas tenasüh akidesi animizm ve totemizm ile başlamıştır." (10) Halbuki, firavunlarda da biz bu inancı görüyoruz. Yani eski Yunan feylesoflarından önce bu yanlış akide Mısır'da, Nil deltasında mevcuttur. Firavunlar, apaçık tenasüh akidesine inanmış olarak karşımıza çıkıyorlar. Böyle bir meselenin, köksüz dahi olsa yayılmış bulunması müs-

9 Encyclopedia of The Unexplained, s.209-210.

10 Bkz. Şahin, Asrın Getirdiği Tereddütler, I, 115.

lûmanları da çok meşgul etmiştir. Hatta buna bağlı olarak Müslümanlar arasında da böyle yanlış bir inanış vardır. Bazı yerlerde, bazı düğün alaylarının ve menhiyat (*yasak edilen şeyleri yaparak günah*) işleyenlerin taşla döndüğü anlatılır. Bu anlayış bir bakıma ters bir tenasüh anlayışının ifadesidir. Hatta bu türlü esatir (masallar) Tevrat'ın içine de girmiştir. Mesela Hz. Lut'un hanımı Ekide'nin, tuzdan bir heykel haline geldiğini Tevrat anlatır. Tevrat'ın içine de böyle taş olabileceği fikri girmiştir. Bunlar, esasen ya kadim Yunan'dan veya Mısır'dan gelmiş şeylerdir.⁽¹¹⁾

Bir kısım çevreler, reenkarnasyon inancının çok köklü ve eski olduğuna inanırlar. Hatta, bunun için bir sürü tarihi masala başvurulmakta, *Herodot*'un naklettiği, -çoğu yalan- hikayelere birer hakikat nazarıyla bakılmaktadır. *Ovid*'e'nin renkli ve zengin masalları bu işe kaynak gösterilmeye çalışılmaktadır.⁽¹²⁾

Biz de, biraz aşağıda "*Batı'da Reenkarnasyon*" başlığının sonunda, bu bilgilerle paralellik gösteren *Clifford Bax*'ın böyle bir hikayesinin özetini nakledeceğiz. Böylece reenkarnasyon düşüncesinin, aslında çocukları eğlendirmeye yarayan, hayal ürünü bir kurgudan başka bir şey olmadığı anlaşılmış olsun.

Reenkarnasyon inancı, başta eski Mısır dinlerinden "*Atenizm*" olmak üzere, Nil kıyılarında bulunan diğer dinlerde vardır. Bu yüzden firavunlar, cesetlerini mumyalatıp başka ruhların girmesini veya kendi ruhlarının başka bedenlerle dünyaya geri gelmesini beklemişler. Kıymetli eşyalarını ve paralarını kabirlerine koydurup piramitlerin içine saklamışlar. Ebediyet arzularını da böylece tatmin etmeye çalışmışlar.

Reenkarnasyon, M.Ö. 950 yıllarına kadar uzandığı söylenen ve sadece ahlâk öğretisine dayanan, ancak iman ve

11 Şahin, A.g.e., I, 116.

12 Şahin, A.g.e., I, 115.

inanç esasları olmayan bir felsefeden ibaret olan, *Buda* tarafından kurallaştırıldığı söylenen ve bâtil bir din olan *Budizm* ile, çile ve ıstırap çekmeye dayanan ve hayatı hepten karanlık gören *Brahmanizm*'de ve bu dinlerden etkilenmiş olan diğer bâtil dinlerle Çin ve Hint dinlerinden bazılarında da vardır. Yine tahrif edilmiş olan *Hristiyanlık* ve *Musevilik* ile Yunan dinlerinde de tenasüh (reenkarnasyon) inancı vardır. Ayrıca Şiilerin "*Gulat*" denilen aşırı mezhepleri ile, Nusayrilerde de reenkarnasyon inancı vardır. Bunlar, Hz. Ali'yi hiç tanımayanlarla, sevmeyenlerin yılan, akrep ve domuz suretlerine gireceklerini iddia ederler. Yezidiler de tenasühe inanırlar ve hatta domuz, maymun ve sair hayvanların şekil ve beden değiştirmiş ve bu suretle cezalandırılmış birer insan olduklarını söylerler. Aslında onlar bu düşünceleriyle sevgili *Peygamberimiz*'in bir hadisine gelip toslamışlardır ki, O (sav) bir gün şöyle buyurur:

"Ya Ali! Seninle, biri sevgide, diğeri düşmanlıkta ileri gitmekle iki grup insan helâk olacak. Sende Hz. İsa (as) gibi, iki kısım insan sapıklığa düşüp helak olacak. Hristiyanlar, Hz. İsa'ya duydukları aşırı sevginin sonucu olarak, 'Allah'ın oğlu' dediler; Yahudiler de düşmanlıkta ileri gidip onun peygamberliğini ve üstünlüğünü inkar ettiler. Senin hakkında da, bir kısmı muhabbet de meşruluk sınırını aşp haddi tecavüz ederek, muhabbetinden helak olacaktır ki, onların bir lakabı vardır ki, 'Rafızî' denilir. Bir kısmı da düşmanlıkta çok ileri gidecekler; onlar da 'Harciler' ve Emevilerin bir kısım müfrit taraftarlarıdır ki, onlara da, 'Nasibe' denilir." (13)

Öte yandan, yine *Zühre* ve *Süheyl* yıldızlarının cezalandırılmış bir kral ve kraliçe olduklarına inananlar da vardır. Reenkarnasyoncular, akla ve mantığa sığmayan bu saçmalıkların yanı sıra, âhireti, kaderi, melekleri, özellikle Cebrael (as)'i ve adını değiştirerek (yani, rehber varlık veya medyum diyerek) peygamberleri de inkar ederler.

Reenkarnasyon inancı, dünyanın doğusunda ve batısında yaygındır. "Yanlış bir fikir nasıl bu kadar yaygın bir hale gelebilir?" denilmemeli. Çünkü komünizm de bir fikir olarak başlangıçta Almanya'da ortaya çıkmıştır. Bir kısım cahiller, *Marks* ve *Engels* için (haşa), "Allahsız, kitapsız peygamber zuhur etti." diyerek, arkalarına düşmüşlerdir. Asrımızın başında Rusya'da, mujik bir tip ortaya çıktı. Bunlar, cahil, tevekkülsüz, itikatsız, fakir ve fakat aynı zamanda zengin servetine düşman olan bu acayip insanlar, onların fikirlerinin peşine düşmüş ve liderlerine itaat ve sadakatlerinden dolayı da bu fikir yaygınlaşmıştır. Önceleri çok fazla önemsenmeyen, sonra da sindirilip kökü kazınmak istenen bu fikir akımı, daha sonra her yere yayılır ve koskoca Rusya'yı ve Çin'i esareti altına alır. Avrupa'nın yarısını işgal eder. Şili'ye gider. Orada hükümrân olur. Türkiye'ye gelir burada paralar sarf eder. Bu durum, bu fikrin, behemehâl çok sağlam, köklü, isabetli, fitri ve tabii olduğuna delalet etmez. Belki avânelerinin, yardımcılarının gayretkeşliğine, civanmertliğine veya hedefi menfaat olanın, o menfaati elde edebilmek için bu mevzuda dişlerini, tırnaklarını sıkıp sahip çıkmalarına bağlıdır.⁽¹⁴⁾ Nitekim, insan fıtratına uygun olmadığı için 1990'a kadar dayanabildi ve 70 sene, için için yanıp eriyerek tükendi. Bilindiği gibi, 1990'dan sonra da, yıkılıp gitti.

Reenkarnasyon inancı da, önce "*tenasüh*" sonra "*metampsikoz*" adları altında, yanlış bir fikir olmasına rağmen, gelecek hakkında vaat ettiği süslü hayaller sayesinde yayılmıştır. Bir gün o da silinip gidecektir. Bugün bir kısım meşhur kimseleri ikna ederek veya onların belli şeyler karşılığında kendiliğinden kolayca ikna olması karşılığında buraya kadar gelebilmiştir.

Bu inanç, harcanan büyük paralar ve kullanılan şöhretlerle, televizyonların marifetiyle bir müddet daha devam

14 Karş. Şahin, A.g.e., 114-122. Ersöz, Ruh Dosyası, 141-151.

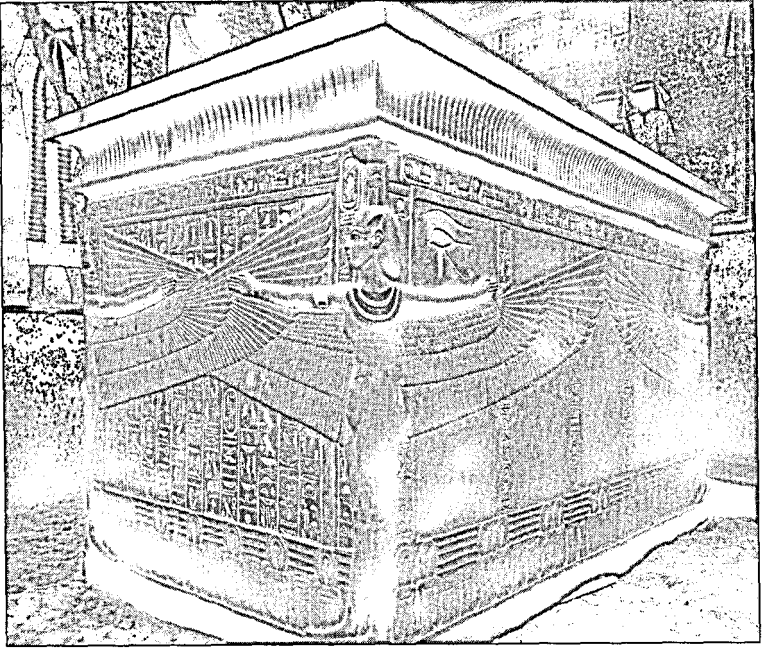
edebilir. Ancak, en azından İslam ülkelerinde ömrü uzun değildir. Çünkü artık her duyduğuna inanmayan ve değişik kişiye soran, okuyan, araştıran bir nesil var ortada. İslamî cephenin tarihi köklerinde var olan ve inanç atmosferinin şekillenmesinde emeği geçen müslüman kelimacılar, bu fikri kayda değer bulmadıkları için çok fazla meşgul olmamışlardır. Sadece tenasüh akidesiyle ilgili olarak, ortaya çıkan sorunları ve soruları gidermek için izah ve ikazlarda bulunmuşlar, bu meseleyi baştan sona reddetmişlerdir. Ehl-i Sünnet Ve'l Cemaat'ın kitaplarındaki konuların arasına tenasüh veya reenkarnasyon inancı diye bir konu bulmak mümkün olmadığı gibi, böyle bir inancın varlığından ve olabilirliğinden de söz edilmemiştir.

B - Eski Mısır'da Reenkarnasyon

Yukarıdan beri anlatılanlara dikkat edildiği takdirde, bu batıl inancın temellerinin eski Mısır'da firavunlara dayandığı görülür. Reenkarnasyon veya tenasüh inancı, mumyalama ve ehramlar işinin ötesinde görülüyor. Bu sebeple cesetlerine mumyalar yaptırmış ve şehirlerine ehramlar dikmiş olsalar bile, sebep yalnız bu değildir. Bu inancın temeline, ahiret ve hesap duyguları da yatmaktadır.

Mısırlılar, en eski zamanlarda bile öldükten sonra hayatın devamına, ruhun yaşadığına inanırlardı. Mezarlarındaki zenginlik de bunun ifadesi olsa gerektir ki, eskiden, ölen bir kişinin mezarına her türlü yiyecek-içecekten, kap-kacak eşyalarına varıncaya kadar, hemen herşey konulurdu. Özellikle, güneşin günlük dönüşünün onlar için ayrı bir anlamı vardı. Bu da, insan ruhunun gelecekteki hayatının tasviri demektir.

Ra'ya, yani Güneş'e, dünyanın ve hayatın yaratıcısı ve koruyucusu gözüyle bakıyorlardı. Güneş'in gök yüzündeki değişik durumlarının, başka başka tanrıların kişiliklerini yansıttığına inanan Mısırlılar, öğle üzeri Güneş'ine (Güneş tam dik vaziyette iken olan şekline) *Ra* derler ve gök-

Reenkarnasyon inancı Mısır'daki firavunlar dönemine dayandırılır.

teki bütün cisimlerin sembolü olduğuna inanırlardı. Batan Güneş'in adı *Osiris*, Güneş'in battığı andaki adı da *İsis* idi. *Osiris*, *İsis*'in kocası ve *Horus* (doğan güneş), ikisinin oğluydu. Bu saatlerde onlara secde eder, ibadetlerde bulunurlardı. Demek ki, Peygamber Efendimiz'in bu saatlerde, yani Güneş tam doğarken ve batarken ve tam tepede iken ibadet etmeyi yasaklamış olması, belki de bu inançla ilgili kalıntıların yok edilmesine bağlıydı.

Yine Mısır inançlarını anlatan "*Ölümler Kitabı*"na göre, bu dinin inanç esaslarından birini tekrar doğuş oluşturmaktadır. Bu kitabın konusu, "*ruhun yeryüzündeki hayatı, ölümden sonraki temizlenişi, uluhiyetle en son birleşmeye kadar yeni bir tecrübe için yeryüzüne tekrar dönüşüdür.*"⁽¹⁵⁾

15 Konyalıoğlu, Kader Karma ve Tekrar Doğuş, s. 116.

Tarihçi Herodot, bu konuda şöyle demektedir: *"Mısırlılar, insan ruhunun ölümsüz olduğunu, ölümden sonra ruhun, o anda doğmakta olan başka bir mahluka göçtüğü doktrininden ilk bahsedenlerdendir. Ruhun, yeryüzü, deniz ve bütün havanın, bütün mahlukatın hayatını yaşadıktan sonra yeniden insan bedenine girdiğini ve bu seyahatlerinin 3000 sene sürdüğünü söylerler."*(16)

Bu ifadelere çok iyi dikkat etmek lazım. Çünkü ileride söyleyeceğimiz şeylerin hepsi bunların üzerine bina edilecektir.

C - Hindistan'da Reenkarnasyon

Halkı oldukça hassas ve romantik olan, duygusal davranan ve drakula filmlerini bile, egzotik şarkılarıyla süsleyen ve şeytanın şerrinden, vampirin kötülüklerinden şarkılarla kurtulacağını düşünen Hindistan halkı arasında da, her iki yönüyle tekrar doğuş ve reenkarnasyon inancı vardır ve hem de oldukça yaygındır. Ganj nehri havzasında, özellikle ebediyet fikrinin düşkün ve ebediyet fikrinin aşığı olan bu romantik tipler, hiç olmazsa ruhların ebedi kalması mevzuunu tenasühle dahi olsa devam ettirebilmek için böyle bir şeye girişmişlerdir.

Önceleri, sadece tekrar doğuş (enkarne) şeklinde kabul edilen inanç, sonradan tenasüh ve reenkarnasyona dönüşmüş ve defalarca, tekrar doğuş şeklini almış ve insanın yeniden doğduğu zaman gelecek hayatında ne olacağına ve yeryüzündeki hayatının hangi bedende gerçekleşeceğine bir önceki hayatında nasıl yaşadığı ölçü olacaktır, fikri yerleşmiştir. Bugün de sık rastlanan bir inanca göre, insan öldükten sonra ruhlar Ay'a gitmekte ve Ay'ın büyüme sürecince orada kalmaktadır. Ay küçülürken de yağmur şeklinde dünyaya inmekte ve eski iyi veya kötü yaşantısına

göre ceza veya mükafat olarak insan, bitki, hayvan, taş, ağaç, maden vs. herhangi bir bedene girmektedir. Ayrıca bazı tanrıları hayvan isimleriyle belirleme düşüncesi, rüzgar ve fırtına tanrısı olan Marut'un annesinin bir inek olduğuna inanılması reenkarnasyon düşüncesinin neticesidir. İşte bu yüzden bazı hayvanlara, taşlara ve ağaçlara kutsallık atfedip, tapınırlar.

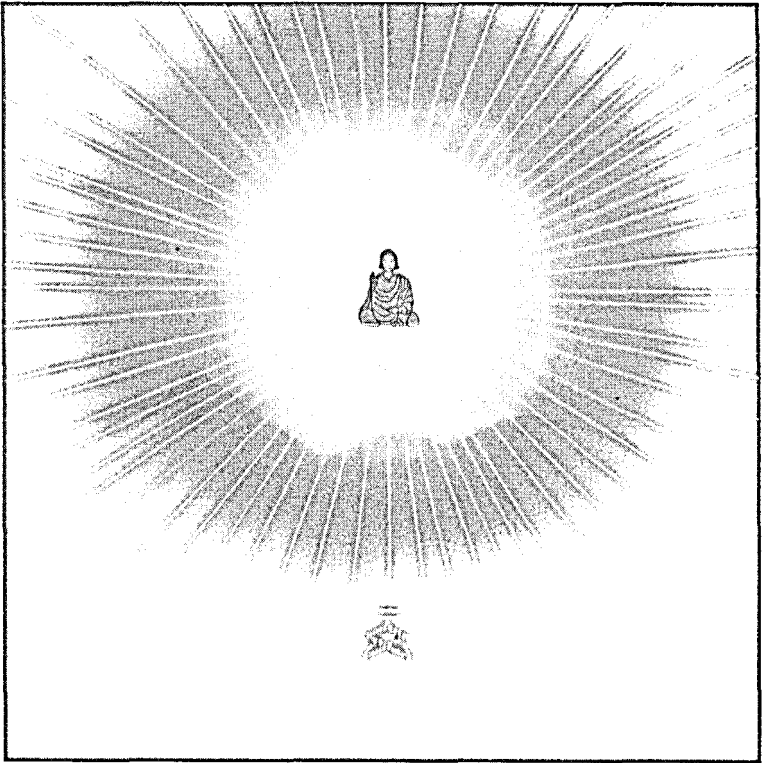
Hint dinlerinden *Budizm*, *Brahmanizm* (Hinduizm), *Jainizm* vs. dinler, genellikle insan ruhunun olgunlaşması için çile ve ıstırap çekmesi gerektiğine, bu çile ve ıstıraplardan sonra da olgunlaşıp *Nirvana*'ya ulaşacağına inanırlar. *Nirvana*, ruhun olgunlaşarak ulaştığı en yüksek mertebedir. Bunun da ancak, pekçok bedene girip çıkarak, değişik cezalar çekilerek gerçekleşeceğine inanılır.

Dikkatle okunması ve iyi bilinmesi gerektiğine inandığımız bir konu ise, belki de reenkarnasyon inancının ortaya çıkmasının asıl sebebini teşkil eder. Bir kısım *Dinler Tarihi* araştırmacı ve yazarları ile Marksizm'in de elinde malzeme olarak kullandığı; "*Din ve inançların diktatörlerin elinde baskı malzemesi olarak kullanıldığı*" fikrine uygun olan şu görüşlerdir:

"Hinduizm'in dini kitaplarından biri olan *Vedalar*'a göre, iyilerin gittiği bir Cennet ile, kötü ve günahkar kişilerin gittiği bir Cehennem inancı vardır. Tekrar doğuş inancına göre ise, bir dinsiz kişi, eğer uslanır ve inanırsa, cezasını bitirip Cehennem'den kurtulma şansına sahip, ancak bunun tam tersine inanıp iyi işler yapan bir dindar kişi de yeryüzünde acı ve ıstıraplarla dolu doğuşlar geçirip sınanmak üzere Cennet'ten sürülebiliyor. Hiç kimse, öldükten sonra nereye gideceğinden emin değildir. Bu inancı rahipler kullandı ve bu sayede dindar kişiler üzerinde bile büyük baskılar kurup, nüfuz sağladılar. Sonraları bu inanç değişti ve doğumların ebedi dönüşümünün –ki, buna Samsara denir– sona erebileceği inancı yaygınlaştı. Yine Brahmanizm'e göre, insan hırs ve bilgisizlikten kurtulabilirse, tekrar doğmaktan

da kurtulabilir. Çünkü bilge kişinin ismi ve cismi kaybolur, isminden ve cisminden kurtulur, Brahma'yı bulur ve Brahmanlaşır. Brahman ise, günahı, kaderi, ölümü geçirir, bedenini zincirlerden kurtarıp ölümsüzleşir." (17)

Bu görüş, size ruhçuluk ve cincilik konularında naklettiğimiz, "ruhçuların cinlere tapması ve ruhların ilahlaşması" inançları ile aynıdır. Bunun neresini İslam inançları ile birleştirebilirsiniz?!

Budizm, Hinduizm gibi Doğu dinlerinde çile ve ıstırap çekerek ruhun olgunlaşıp Nirvana'ya ulaşacağına inanılır.

17 Sosyal Bilimler Ansiklopedisi. II, 97-100; Konyalıoğlu, Kader Karma ve Tekrar Doğuş, 117-118.

D - Tibet'te Reenkarnasyon

"Tibet'te, "Namşes" olarak ifade edilen ruhun, bedene bağlı olduğuna ve fakat bedenle tam olarak uyumlu olmayan bir varlık olduğuna inanılır. Böyle uyumlu olmayan bir ruh, ölüm anında bedenden ayrılır ve başka yeni bir bedene girmek için döler. Ancak, istediğı bedeni seçme hakkına da sahip değildir. Daha önceki bedende yaptığı işlerin neticesine göre bir bedene girer. Bunu tayin eden yüce bir güç yoktur. Ruhun girdiğı beden, pek çok canlılırlara kaynak olmuş ve ruhun kabul edilmesine izin verecek yeni bir elbise gibi değerlendirilen başka bir bedendir."⁽¹⁸⁾

"Kişinin kaderi, beden ve ruh faaliyetleri ile alakalı olarak sürekli değişir. Bu ölüm ve yeniden doğuş zinciriyle, sürekli devam eder durur. Tibet inancına göre aslında kişi, yaptıklarının karşılığını görmekte ve ektiğini biçmektedir. Öldükten sonra kişinin karşısına çıkan hakim, onu yargılamayıp hakkında bir karar vermek yerine, sadece yaşantıları süresince davranışlarıyla, kendi kendilerine hazırlayıp ortaya koydukları alın yazısını bildirir..."⁽¹⁹⁾

Yani bu demektir ki: "Kul kendi kaderini kendisi yaratır." Zaten dünyanın pekçok yerinde, reenkarnasyonun bir gereğı olarak karşımıza çıkan bu yanlış inanç, maalesef ülkemizde de mevcuttur. Bu da kaderin ne demek olduğunu bilmemekten kaynaklanmaktadır.

Kişinin bütün yaptıklarını ve günlük tutulan kayıtları bilen bu ölü hakiminin (yargıç) adı, Tibet'te *Şindse*, Hindistan da *Yama*'dır. Yaptığı işlere göre sorguya çekilen namşes/ruh, kararın açıklanmasından sonra, orada asılı duran ve ona kaderini bildiren insan veya hayvan derilerinden biri giydirilir. Ancak alın yazısı kesindir, çünkü hayatlar birbirini izlemektedir. Ölüm ruha Cennet'te olduğu gibi Cehennem'de de erişir. Öyleyse ne sonsuz mutluluk var,

18 Konyalıoğlu, Kader Karma, s. 116-117.

19 Konyalıoğlu, A.g.e., s. 117.

ne de sonsuz lanetlenme. Demek ki, zamana bağlı olmayan hareketlerin, zamana bağlı olmayan sonuçları olamaz.

Burada da zaten reenkarnasyon ile sığınılmak istenen husus ortaya çıkıyor: *Ahireti var kabul edermiş gibi görünüp inkar etmek*. Oysa biz inanıyoruz ki, Cennet'te Cehennem de ebedidir, sonsuzdur. Zamana bağlı hareketlerin, zamana bağlı olmayan sonuçları olamaz hükmüne ise verilecek cevap çoktur. Nasıl ki, insan, bir dakikada bir cinayet işliyor ve bu bir dakikalık bir sürede işlemiş olduğu cinayet için milyonlar ve hatta bazen milyarlarca dakika ceza çekiyor. Aynen öyle de bir dakikalık küfür ve inkar insanı sonsuz azaba mahkum eder. Çünkü küfür, yani Allah'ı ve O'nun inanılmasını emrettiği diğer hususları inkar etmek, kainatın bütün zerrelerini, cinlerin, meleklerin ve diğer ruhanilerin ve bütün mahlukatın tamamının yapmış olduğu ibadet ve duaları, zikir ve tespihleri, yeryüzündeki inanan bütün insanların inandıkları şeyleri inkar etmek ve yaptıkları ile alay etmek demektir. Ayrıca kainatın sahibi olan Allah'ın hüküm ve hikmetlerini hafife almak demektir ki, eğer bunlara verilecek cezayı hesap edecek olsanız başa çıkamazsınız. Çünkü küfür, hafife alınacak kadar basit bir şey değildir. Cezası da basit olmamalı. Allah'ın özene bezene yaratıp kainatı hizmetine verdiği bir varlık, kendisine şeref ve itibar verilerek, rütbe takılarak onurlandırıldığı halde, bunları söküp atar ve yaratıcısına isyan edip kafa tutarsa onu ancak ebedi Cehennem temizler. Bunda yadırganacak ne var ki? "Seni ben yarattım, bana inanacak, itaat edeceksin. Şayet bunu yapmazsan seni ebedi Cehennem'e atarım, cezalandırırım..." diye, önceden ihtar ettiği halde sonra ceza vermesinin yadırganacak nesi var? Hem yaratsın, hem isyan ve inkar etmesine müsaade etsin ve hem de kendisine düşman kesilmesine ses çıkarmayıp, böyle bir zalîme ceza vermesin, öyle mi? Bunun neresi adalet olur? Siz, niye kendi işçinizin başkası hesabına çalışmasına izin vermiyor, eşinizin ve çocuklarınızın namus

ve iffetine umursamaz davranmıyorsunuz? Her suçun cezası ebedi değildir, ancak kalbinde hardal tanesi kadar bile iman olmayanlar, ebedi cezayı hak etmektedirler. Zaten onlar, inanma kabiliyetlerini kaybetmiş olduklarından ebediyen yaşasalar bile küfür içerisinde yaşayacak ve yine öyle öleceklerdi. Kur'an-ı Kerim'de bu tür kimseler için kulak, göz ve gönüllerini yerinde kullanmayıp, suistimal ettiklerinden dolayı, *kalpleri mühürlü* tabiri kullanılmaktadır.

E - Çin'de Reenkarnasyon

Çin ve Hindistan, nüfusları kalabalık olduğu kadar, oldukça fazla olan dinleri ile de dikkat çeker. Semavi dinlerden ilkel kabile dinlerine kadar hemen her dinin mevcut bulunduğu bu iki ülkede tenasüh inancı, pekçok dini inancın içine de karışmıştır.

Çin dinlerinden *Taoizm*'e göre, ruhun varlığı kesindir ve ölen kişinin ruhu yer altında bir bölge olan "*Sarı Kaynaklar*"a iner. Burası bir cehennem değildir ama kasvetli bir yerdir. Ruh ayrılmış olduğu bedenin özlemine çeker. Çünkü, ölecek ayrılmış olduğu maddi bir örtü veya zarf olan cesetten tamamen sıyrılıp kurtulmuş değildir.

Geri ruhlar, cesedin gömüldüğü mezarın çevresinde dolaşırlar veya bir zamanlar yaşamış olduğu evle irtibatları devam eder. Bulundukları kötü vaziyet içinde, kendilerini düzeltmeden yaşayanlara düşmandırlar, onlara kötülük yapmak isterler.⁽²⁰⁾

Bedenden ayrıлып, "*Sarı Kaynaklar*"a giden ruh, orada ebediyen kalmak istemez, yaşayanların yanında yeni bir bedene sahip olmak ister. *Taoizm*'de bedenli bir ölümsüzlük düşünülür. Burada ölümsüz kadın ve erkeklerin varlığına kesin olarak inanılır.⁽²¹⁾

20 Konyalıoğlu, Kader Karma, s. 114.

21 Konyalıoğlu, A.g.e., s. 115.

Bu inanç ve istek aslında ruhun ebedî yaşama arzusundan kaynaklanmakta ve bütün dinlerde de yer almaktadır. Ancak, kitapta verdiğimiz izahlarımızda da bulacağınız gibi, ne bu dünya, ne de bu beden buna elverişli değildir. Bunun için ebedî bir âlemde ruhun bu isteği gerçekleştirilecek ve ebediyet için yaratılan, ebed yolcusu olan insan da böylece bu sonsuzluk arzusuna kavuşacaktır. Ne var ki, bu sonsuz hayatın geçeceği yer çok önemlidir. Cennet'te, huzur içinde mi, yoksa Cehennem'de ve azap çekerek mi ? İşte, buna kimse garanti veremiyor. Cennet ve Cennet'e götüren yolların açılması, Rıza-yı İlahi'nin kazanılmasına, bunun da yalnız iman ve itaate bağlı olmasında ise, asla şüphe yoktur.

Yine Taoizm'e göre, insan bedeninde, başlı başına bir varlık olarak az veya çok bağımsız olarak yaşayan üç adi ve yedi üstün ruh vardır. İnsan öldüğünde bu on ruh dağılır. Bu konudaki kaderleri ile de ilgili çeşitli görüşler vardır. Bir görüşe göre, ruhlar, ölümden sonra, kendi yaşantılarını bedene bağlı olmaksızın devam ettirirler. Fakat, mutsuz durumda bulunurlar. Başka bir görüşe göre ise, ruhların dağılışı ölüme sebep olur. Yedi üstün ruhun her biri, daha sonra özel bir kaderi yaşar.

Üstün ve şuurlu ruhlar, "*Sarı Kaynaklar*"da beklerken, yaşayanlar arasında yeniden yer alabilmek üzere, eski ölü bedeninin yerine bir başkasını temin etmeye çalışırlar. Böyle bir ruh ölümsüz değildir, çünkü yaşayabilmek için bir bedene bağlanmak istemektedir... (22)

Kısacası, Çinlilerin çoğu tekrar doğuşa inanırlar ve bedeni terk eden ruhun, dünya dışı bir alemde, başka beden veya bedenlerde bir müddet ceza veya mükafat gördükten sonra tekrar yeni bir bedenle dünyaya geri geldiğine inanırlar.

22 Karş. Konyalıoğlu, A.g.e., s. 114-115.

Batıl dinlerde eksik ve sakat olarak bulunan, ruha ve üstü kapalı olarak ifade edilen berzaha, Cennet'e ve Cehennem'e ait inançların, aslında belki de kaynağında ilahi dinler ve peygamberler vardır. Ancak, belli bir metne ve kitaba sahip olmayan bu inançlar ve görüşler, sonradan değişip bozulmuş oldukları ve yukarıdaki paragrafta da olduğu gibi, pekçok çelişkilerle dolu olduğu gözlerden kaçmamaktadır. Bu yüzden insan şeref ve onuruna yakışır ve onu her yönüyle tatmin edip gerçeği gösterecek bir inanç, ancak vahiyte teyit edilen ve aslı bozulmamış bir inanç olmalıdır. Bu konudaki tek referansımız da İslam'dır. Çünkü, İslam'ın kitabı olan Kur'an-ı Kerim'in arkasında bizzat Allah (c.c.) vardır ve, "*Kur'an-ı biz indirdik, onu koruyacak olan da biziz.*"⁽²³⁾ buyurmakta, onu bozup değiştirmeye kalkacak olan herkese ve herşeye meydan okur mahiyette, bir teminat vermektedir.

F - Batı'da Reenkarnasyon

Uzak Doğu, Afrika, eski Yunan ve eski Mısır dinlerinden başka Batı'da hakim olan dinlerde de reenkarnasyon inancı vardır. Ancak, Batı'nın şüpheli tavrı, diğer pekçok hususta olduğu gibi, reenkarnasyon inancında da kendini göstermiştir. Bu konuda, elimizde sadece İngilizce baskısı bulunan, *The Unexplained* ansiklopedisinde de şu bilgiler bulunmaktadır:

"Reenkarnasyon öğretisinin Batı'ya geçişi daha zor olmuştur. Plato ve Hermetica olarak bilinen İsa'nın doğumundan sonra ve Grek - Mısır esoterik yazılar döneminden hemen önce görülür. İlk kilise babaları, Hermetic yazılardan etkilenmiş ve reenkarnasyonu kabul etmişlerdi. En saygın babalardan birisi reenkarnasyon teorisinin bir biçimini düşündü. Önceki dünyada var olan bir ruhun gelecekteki bir dünyada yeniden doğabileceğini iddia etti. Aynı zamanda onların şimdiki dünyada da yeni-

23 Hicir, 15/9.

den doğduklarına inanıyordu. Origen (bir Hristiyan din bilimsisi)'nin öğretileri, sonraları kilise tarafından onaylanmadı ve reenkarnasyon teorisi, M.S. 553'te İkinci Konstantinopole Konsülü tarafından lanetlendi. Bununla beraber yer altında devam eden ve kilisenin açıkça meydan okumasından zaman zaman kaçmış bulunan çeşitli düşüncelerde varlığını sürdürdü. Albigenler ve Balkan Bogomilleri gibi, Orta Çağ'ın Katharist tarikatları reenkarnasyon düşüncesini bir zaman Güney Fransa'da geliştirdi. Fakat kilisenin teşvik etmesiyle zalimce sindirildiler ve sonraları reenkarnasyon öğretisinin hurafe haline gelmesiyle 13. yüzyılda çöktüler.

Yüzyıllar boyunca bu teori, Batı düşüncesinde küçük bir yer işgal etti. Onun tavsiyeleri ile aralarında Hermetist Rönesans yazarları da bulunan, Gülhaçlar, Kabalistler ve diğer esoterik düşünce okullarına mensup düşünürler onunla oyalandı. Bir dereceye kadar bu okulların da etkisiyle yavaş yavaş, pekçok unutulmuş ya da yasaklanmış düşüncelerle birlikte tekrar ortaya çıktı ve 18. ve 19. yüzyılda düşünürler daha da artan bir ilgi ile etrafında dönmeye başladı. Doğu'ya duyulan büyük hayranlık dalgası ve mistik düşünce 19. yüzyıl sonlarına doğru reenkarnasyonun daha da ilgi çekmesine sebep oldu ve bugün insanların onu dinî inançların yaygın bir türü olarak benimsemesi ile popüler oldu. Filozoflar, yazarlar ve şairler, zamanla demode olmasına rağmen ciddi olarak daima bu teoriyi tuttular. Schopenhauer, Goethe, Heine ve Thorau ondan etkilenenlerden sadece bir kaç isimdir.

20. yüzyılın edebiyatçıları arasında, en dikkate değer edebi reenkarnasyon sunuşlarından biri Clifford Bax'ın uzun hikayemsi şiiri, *The Traveller's Tale* (Seyyahın Hikayesi)'nde, Taş Devri'nde bir vahşi, bir Babilli, Yunanlı bir katip, Romalı bir asker, bir Orta Çağ piskoposu, modern bir İngiliz papazı ve sonunda bir ruhîyat öğretmeni olarak, art arda bedenlenen bir ruhun hikayesini anlatılmaktadır. Seyahatin (şiirin) her bir bölümü, başarıyla neticelenen bir bilgilenme ile sonunda dünyevi hayatın bağlarından serbest kalmayı anlatan farklı derslerdir. Öğretmen,

bencil ve kıskanç biri tarafından öldürüldüğü zaman ruhu, bütün önceki hayatlarını bir bir görür ve sonra birden özgür olduğunu hisseder."(24)

Metinde de görüldüğü gibi, reenkarnasyon inancı ya bir felsefe, ya bir duygu ve düşüncüyü anlatan kurgu ya da sadece eğlencelik masallardan ve hikayelerden öteye geçmiyor. Edebiyatta ve şiirde olması da zaten bunun bir çeşit estetik sanat türü olarak algılandığını göstermektedir. Gerçek bir ahiret inancı olmayan ve kafalardaki cevap bulamayan sorular karşısında, ebediyeti isteyen insan ruhu, kendisine bağlı ünitelerden biri olan zekayı kullanarak, böyle bir yola başvurmuş, bir kere daha batıl bir inançla bile olsa ebedi yaşama arzusunu, tatmin etme yoluna girmiş, bu duygu ve düşünceleri, insanoğlunun geçiştiremeyeceğini ispat etmiştir. Ancak İslam dininin her konuya verdiği tam ve ikna edici cevapları bulan ve bilen bir kişinin böylesine dolambaçlı yolları seçmesine de imkan yoktur. Birkaç veya birkaç bin müslümanın veya kariyer sahibi bazı kişilerin inandığını söyleyenlere ise cevabımız şu olacaktır: Onlar, bu konudaki gerçekleri bilmiyorlar. Tıpkı Hz. Musa'ya yüce Allah'ın buyurduğu gibi, ki:

Hz. Musa bir gün;

"Allah 'ım, görüyorum ki, bazı insanlar sana geldiği halde geri dönüyorlar." der ve bunun hikmetini öğrenmek ister. Cenab-ı Hakk da buyuruyor ki:

"Ey Musa! O senin gördüklerin bana ulaşanlar değil, yolda dolaşanlardır. Bana ulaşanlar bir daha geri dönmez."

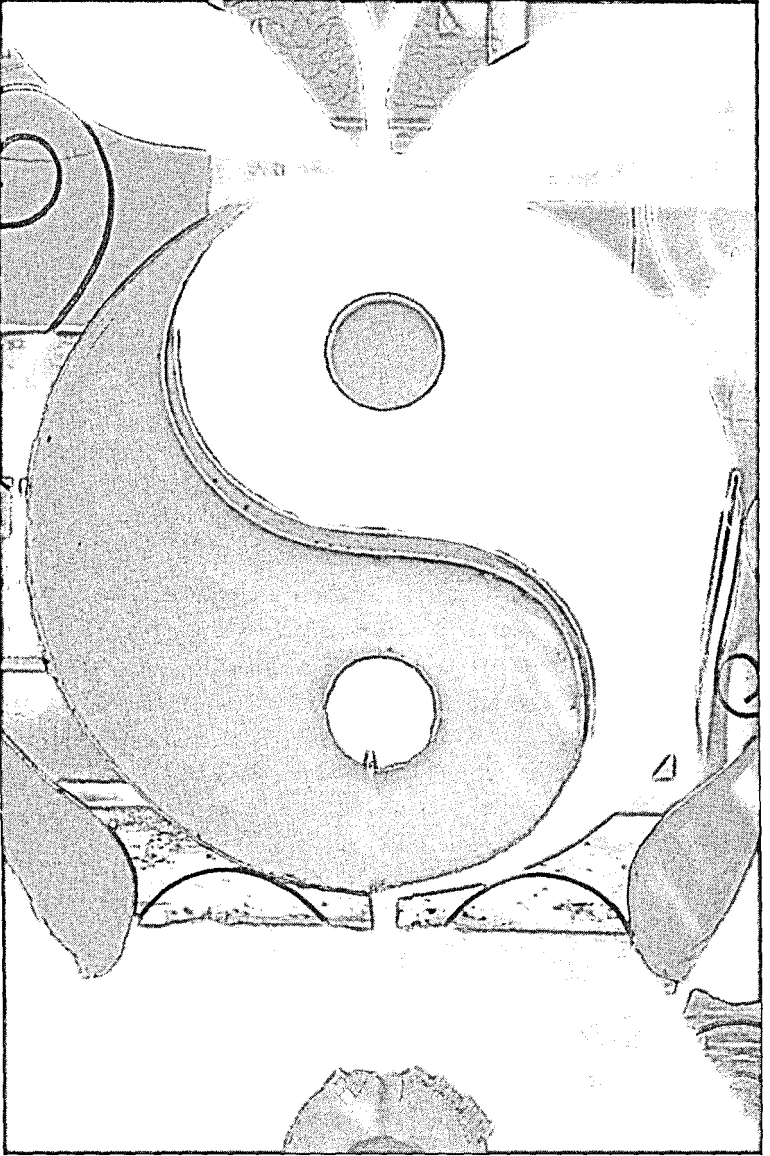
Elbette ki insan, gerçeği gördükten, hakikate erdikten sonra geriye dönmez Ancak, gerçeği gördüğünü ve bulduğunu sananlar geriye döner. Çünkü onlar tevazuyu bırakmış, gurura kapılmışlardır, Hz. Peygamber'i ve onun yolunu bırakıp kendilerine başka yollar aramaya kalkmışlar-

dır. Bu yüzden de her yolu denemeleri, her sokağa girip çıkmaları mümkün ve neticeye varamadıkları için de geri dönmeleri, yalan yanlış inanç ve itikatlara saplanmaları da gayet normaldir. Bu arada saplandıkları ve hakikat zannettikleri yanlış inançlar da, onların çölde gördükleri serabı su zannetmekten başka bir şey değildir.⁽²⁵⁾ Çünkü, *"Haktan sonra ancak sapıklık vardır"*⁽²⁶⁾ ayetinin ortaya koyduğu gerçek, inkar edilemez nitelikte kendini göstermekte ve üstad Bediüzzaman'ın dediği gibi, Allah'ı bulan neyi kaybeder, onu kaybeden neyi bulur. Bulsa bulsa başına belâ bulur. Yine onun ifadesiyle, elmas ararken kömür bulmuş veya elmas zannettiği çamuru misk ü amber diye yüzüne, gözüne sürmeye kalkmışlardır.

Gerçekten, İslam dini ile kasıtsız ve yargısız olarak yüz yüze gelip tanışan bir kişi, ondaki net ve parlak iman esasları ile bu konularla alakalı incelikleri ve diğer konulardaki duruluk ve berraklığın yanı sıra, insana verdiği huzuru bilip inanır ve tadarsa, başka bir şey aramaya ihtiyaç duymayacaktır. Çünkü, İslam'ı seçen Batılı'lardan ve diğer ülkelerin mensuplarından müslüman olan kimselerden duyduğumuz ilk söz, *"Çok araştırdım, ama İslam'dan başka hiç bir dinde aradıklarımı tam olarak bulamadım ve hiç bir din beni tam olarak tatmin etmedi. Ben de bütün sorularımın cevabını İslam'da bulduğum için müslüman oldum..."* şeklindeki, takdir ve teslimiyet ifade eden sözlerdir.

25 Nur, 24739.

26 Yunus, 10/32.

Reenkarnasyon, aslında ruhun ebedi yaşama arzusundan kaynaklanmakta ve bütün dinlerde yer almaktadır.

Dördüncü Bölüm

Reenkarnasyon İnancında Temel Prensipler

A - Evrensel Yasa

Önce, "Evrensel Yasa" nedir, ne demektir, nasıl anlaşılması gerekir? Onu ele alalım.

Evrensel yasa demek, bütün evrende geçerli olan yasa, kanun demektir. Buna göre hiç kimse ve hiçbir şey bu yasanın dışında kalamaz. Oysa bugüne kadar dünya nüfusu-na oranla, sadece birkaç kişi diyebilecek kadar az insan, yeniden dünyaya geldiğini söylemektedir. Öteki insanlar ve hayvanlar bu yasaya tabi değiller mi? Çünkü yeniden dünyaya gelen bir ruh insan olarak gelmek zorunda değil. Birinci paragrafta, "çeşitli bedenler ve kimlikler altında" üçüncü paragrafta da, "cinsiyet, milliyet, ırk farkı olmaya-cağını, bunları genel hayat düzenine dahil" olduğu, şeklinde konuya temas ediliyor. Özellikle Hintliler, ineğe duydukları aşırı saygıyı veya tapmayı da böyle açıklıyorlar ve inekteki ruhun bir bilge kişiye veya "tanrıya" ait olabileceğini söylüyorlar. Hatta, timsah, fare, yılan ve saire gibi sü-rüngen hayvanların bile bir insan ruhu taşıdığına inanıp, onların başında oturup ağlayanlar vardır.

Bu husus, ne aklen ve mantıken, ne de ilmen kabul edilebilir değildir. Çünkü hayvanların akli olsa bile düşünme ve muhakeme etme kabiliyetleri olmadığından yaptıkları hiçbir şeyden sorumlu değillerdir. Yani hayvanlar bu "Ev-

rensel(!) Yasa"nın dışındadır. Tekrar dünyaya gelişinde bir hayvan olmayı, hele bir yılan veya fare olmayı tercih edecek kadar basit düşünen, dünyaya gelmeye hevesli bir insan tasavvur etmek de mümkün değildir. Ayrıca, insan olarak tekamül etmesi mümkün olmayan birinin hayvan olarak nasıl tekamül edeceğini düşünmek bile gülünçtür. *Ergün Arıkdal*'ın kitabında, tekrar dünyaya gelişin bir ceza/kefarete olmadığı söyleniyor ama, gerek Şiilerin müfrit (*Gulat-ı Şia*) kısmında, gerekse Hintli Brahmanlar'da aynı kanaat geçerli değil. Bunlar daha çok, *"İnsanların Cennet'te yaratıldığına ve suç işleyenlerin dünyaya gönderildiğine, suçlarının ağırlığına göre de insan, hayvan, taş ağaç gibi şekillere büründüklerine inanırlar."*(27)

"Reenkarnasyon, bir tekamül aracı olarak evrensel bir yasadır. Tekamül etmekte olan her varlık, madde içinde deneyim ve görgüsünü artırmak için çeşitli bedenler ve kimlikler içinde, sayısız kereler maddesel alemlerde doğarlar. Tekrar tekrar doğma, tam bir İlâhi Yasa'dır..."

"Reenkarnasyon inanç ve bilgisi, dünyanın en eski inanç ve bilgisidir. Bütün milletlere de ve bütün kutsal metinlerde bunu görmek mümkündür..."

"Varlığın esası, özü olan ruh, çeşitli elbiseler giyiyormuş gibi, tekamülü boyunca muhtelif bedenlere bürünür. Cinsiyet, milliyet, ırk, genel hayat düzeni gibi hususlar, varlık enkarne olmadan evvel bir düzen altına alınır. Buna "genel hayat planı" denir. Tekrar doğmak, bir kefarete ve ceza değildir. Varlık dünyaya her gelişinde geçmiş hayatlarının tonlu ürünü olan bir durumla karşılaşır. Bu tonlu ürün, varlığın kendi faaliyetlerinin bir sonucu olarak meydana gelmiştir. Kendisi kör bir kaderin mahkumu değildir. Varlık kendi özel kaderini bizzat kendisi meydana getirir..."

"Her maddi ortam, belli bir tekamül öğretimine vasıtalık eder, bunun da belli bir programı ve zamanı vardır. Bitene kadar

reenkarne devam eder, her doğuş bir imtihan ve dinlenmedir. Tekrar doğuş, artık doğmayacak bir liyakate ulaşınca kadar devam eder. Nihayet okuldan mezun olurcasına, zorunlu olarak dünyaya doğmaktan kurtulur. Artık dünya okulunu bitirmiş demektir. Bundan sonra geri gelmek isterse bu, varlığın bir vazifeyle, kendi arzusuyla doğması demektir. Doğup doğmama seçimi varlığa kalmıştır..."(28)

Sonra, yine daha önce edindiği bilgi ve birikimle dünyaya yeniden gelmiş bir kişinin bilgisi ve birikimi her defasında sıfırlanarak geliyor. Yani, bilgisi doğrultusunda hareket edemiyor. Yemeğini yiyemiyor, altını temizleyemiyor, zararını, faydasını ayırt edemiyor. Etrafında annesi, babası, kardeşi veya hizmetçisi yoksa açlıktan ve pislikten ölebiliyor. Öyleyse, her defasında yeniden öğrendiği bir hayatta bu kişi, nasıl ve neye göre ders veya ibret alıp tekamül edecek? Bilgileri kalıyorsa şimdiye kadar neden bir kişi çıkıpta bilgileri doğrultusunda anasından doğar doğmaz hemen işinin yolunu tutmamış da en az 15 yıl yine eğitim görüyor, yemeyi içmeyi, okumayı unutuyor. Yani büyük bilginlerin, velilerin, öğretmenlerin ruhlarının girdiği kimseler, dünyaya gelişinin ertesi günü neden üniversitedeki kürsüsüne derse gitmiyor veya neden okulun veya işinin yolunu tutmuyor veya millete adap erkan öğretmeye devam etmiyor, laboratuvarında bilimsel araştırmalar yapmaya kalkmıyor...?

Büyüklerin veya eğitim görmüş kişilerin dünyaya gelmediği veya gelmek istemediği iddia ediliyorsa, bu reen-karnasyon inancının sadece hırsızları, katilleri, ahlaksızları korumaya yönelik bir inanç olmadığını ve bazı kimse-ri suça teşvik edip, toplumu bozmaktan başka bir işe yaramayacağını biri çıkıp söyleyebilir mi? Sonra böyle olgun ve toplumu iyi yönde eğitip yönlendiren, fazilet erbabı kimselerin tekrar dünyaya gelmek istemediğine kim karar

veriyor? Hani ruh özgürdü? O zaman, bu kişilerin kendi istekleriyle bu dünyaya bir daha gelmek istemediklerini nereden biliyorsunuz...? Uzun yaşamak ve hayatın tadını çıkarmak onların da hakkı değil mi? Yoksa bunlar, "evrensel yasa"ya dahil değiller mi? Değillerse böyle bir yasanın evrenselliği nasıl söylenebilir...? Eğer bu iş, iddia edildiği gibi, "evrensel bir İlahi yasa" olsaydı, pek çok âlim, aklı başında ve dindar kişilerin de bu türlü hallerde bulunmaları gerekmez miydi?

B - "Evrensel Yasa" mı, Yoksa "Sanal Gerçeklik" mi?

"Onların hali, ateş yakan o kimsenin haline benzer ki; çevresini aydınlatır aydınlatmaz Allah, göremesinler diye, onların ışığını alıp zifiri karanlığa gömer." (Bakara, 2/17)

Birgün bu türlü gelişmeleri takip etmek için büyük ve genel kitaplar satan bir kitapçıya girdim ve orada vitrinlere süslenip paketlenerek cazip hale getirilmiş kocaman iki kitap gördüm. Merakımı çekti ve yaklaşıp baktım ki, profesyonelce hazırlanmış kitaplar. Aldım baktım ve karıştırdım. Hep bildiğim şeylerin yeniden dizayn edilip sunulmuş şekli. Yani, yeni kitaplar, ruhçuların öteden beri yaptıkları çarpıtmaların bir çeşit ansiklopedisi haline getirilmiş. Bunlar İslam inancına ait şeylerin yanlış yorumlanmış örnekleri. İlk bakışta inanmış bir kimsenin kaleminden çıkmış izlenimini veren, aslında hiç yeni bir şey olmayan *Ruh ve Madde* ile diğer yayınlarından derlenmiş dergi yazıları. Ortaya attıkları yanlış inanç ve iddialarını, ısrarla savunarak nereye varmak istediklerini kestirmek zor. Ya sadece dikkat çekip para kazanmak istiyorlar, ya da gerçekten yukarıda da söylediğimiz gibi, cinlerin oluşturduğu bir din etrafında kenetlenmiş kimseler. Yeni çıkardıkları *"Evrensel Yasa: Tekrar Doğuş"* kitaplarında da göze çarpan hususlar bunlardan başka bir şey değil.

Bu kitapta, tekrar doğuşun artık kesinleşmiş şekli olan "evrensel yasa"dan ve bunun inkarı mümkün olmayan, bir

gerçek olduğundan söz ediliyor. Hem de felsefecileri de suçlayarak, onların bunu bir hayal ürünü sandıklarını, oysa bunun inkar edilemez bir gerçek olduğunu savunarak.

Bunun İslami delillerle beslenmesi tamamen yanlıştır. Onlara başka kitaplardan kaynaklar ve deliller bulmalarını tavsiye ederiz. Ancak, şunu da belirtelim ki, bu dünyaya başka bedenlerle geri gelmek için tekrar doğuş, evrensel bir yasa değil; olsa olsa yeni tabiriyle bir "sanal gerçek" veya sanal yasa olur; yani sadece bir hayal ve bir ütopya!

C - Rehber Varlık

Reenkarnasyon konusunu tamamlayan diğer bir konu da, "Rehber Varlık" konusudur. Bu konuda bilinmesi gereken husus, *"Rehber varlıkların medyumların yoluyla ortaya çıktığı ve tebliğler yoluyla medyum ve hazır olanları eğittiğidir. Rehber varlıklar, reenkarnasyon yoluyla olgunlaşmış insanlardır..."*⁽²⁹⁾

"Dinsel metinlerde konuşan melekler, rehber varlıklardır. Rasûllere vahiy getiren, ilham ile emir ve bilgi veren varlıklar, yüksek rehber varlıklardır."⁽³⁰⁾

Bu konuda da iddia ettiklerinden çıkan anlam ve bilinmesi gereken husus, kısaca: *"Rehber varlıkların medyumların yoluyla ortaya çıktığı ve tebliğler yoluyla medyum ve hazır olanları eğittiğidir. Rehber varlıklar reenkarnasyon yoluyla olgunlaşmış insanlardır."*⁽³¹⁾

Burada medyumlar, rehber varlıklarla irtibat kuruyor ve onları çağırıp insanları eğittiriyor. Rehber varlıkların kim olduğu sorusuna ise, verilecek cevap gayet açıkça ortaya çıkıyor: *Daha önce dünyaya gide gele olgunlaşmış, bir insan veya başka bir varlık... Yani bir katil veya hırsız... Bir tim-sah, bir kertenkele, bir inek veya öküz veyahut da diğer*

29 Kar. Arıkdal, Metapsişik Terimler Sözlüğü, s. 135.

30 Karş. Arıkdal, A.g.e., s. 135.

31 Karş. Arıkdal, A.g.e., s. 133-136.

büyük günahları işlemeye doymuş ya da artık yorulup bırakmış kişinin ruhu da olabilir.

"Melekler, Cebrael veya cin diye bir varlık yoktur. Hipnozda veya yogada trans halinde iken, ilham aldıkları kesinlikle cin değil ruhtur. Melek zannedilenlerde, peygamber denilen medyumlara vahiy getirende, hipnoz veya yogada medyuma ilham edenler de, cin diye iddia edilenler de hepsi ruhtur. Üstelik sıradan ruh da değildir. Rehber varlık sıfatı kazanmış, ruhsal idare mekanizmasına katılmış, insanların ruhudur. Allah kainatı yaratmış ve fizik kanunlarını koymuştur. Allah şimdi hiçbir şeye karışmıyor. Ruhsal idare mekanizması, ilk yaratılıştaki yaratılış kuralları doğrultusunda kainatı sevk ve idare etmeye devam etmektedir."(32)

D - Zorunlu Geri Geliş

Cenab-ı Hakk, insanı mahlukatın en şerefliisi olarak yaratmıştır. Bunu, Kur'an-ı Kerim'de; *"Andolsun! Biz insanı şerefli kıldık. Ve yarattıklarımızın çoğundan üstün kıldık"*(33) buyurarak, anlatır. İnsanın, âdi bir hayvanın veya bir sürüngenin bedeninde cezalandırılmış olarak dünyaya gönderilmesi, onun şeref ve haysiyetine yakışır mı? İnsanlığını kaybetmiş, inkar ve isyanla yüce Allah'a baş kaldırmış bir insanın ise, tekrar dünyaya gönderilmesi ceza mıdır, mükafat mı...? Peki o zaman, günah denilen şey nedir, haram nedir, helal nedir, ne önemi var? Cehennem'e ne gerek vardı da yüce Allah yarattı ve Kur'an'da, bir kısım emirlere uymayıp, yasakları çiğneyenleri, oraya atıp cezalandıracağından bahsediyor?

Başka bir deyişle, zalimler, kafirler, hırsızlar, katiller, yalancılar, dolandırıcılar, uçağatçılar vs. sürekli suç işleyip duracaklar, insan olmanın şeref ve onuruna yakışır bir şekilde yaşamayıp, kötülük işleyecekler, rezillik yapacak-

32 A.g.e.

33 İsra, 17/70.

lar ve nihayet sonunda; *"Öf be! Bıktım artık bu işlerden, bir kere daha dünyaya geri gelip her şeyi bırakacağım."* diyecek ve sonunda olgunlaşıp, cennete gidecek, öyle mi? Yok öyle şey! Bu fırsat insana bir kere verilir...! Nitekim Kur'an-ı Kerim'de, *"Herşeye hakkıyla kâdir olarak hükümranlığı elinde bulunduran, daima galip ve çok bağışlayıcı olduğu halde, hanginizin daha güzel amel sahibi olduğunuzu denemek için ölümü ve hayatı yaratan, yedi kat göğü tabaka tabaka yoktan var eden Allah'ın şanı ne yücedir. Rahman'ın yaratışında hiçbir uygunsuzluk göremezsin. Gözünü çevir bak, gökte bir çatlak görecek misin?"*⁽³⁴⁾ buyurarak, insanı sınamak için yarattığını ifade etmektedir. Ancak, ifadede, *"gözünü tekrar çevir bak!"* buyurup, yüce Allah, insanın gözünü uzaya ve yaratılışın sırlarını anlamaya çevirirken, isteseydi, *"tekrar tekrar yaratarak sınamak için sizi yarattık"* da diyebilirdi. Nitekim, "imtihan, tecrübe ve sınama, deneme" tabirlerinin geçtiği hiçbir ayette, aynı hayat içinde de insanın, defalarca denenebileceği hususu vurgulanırken, yeni bir yaratılıştan söz edilerek, ikinci bir sınama hakkı verileceği ifadesine rastlanmamaktadır.⁽³⁵⁾ Aksine, sınav neticesi, hesaba çekilenlerin son durakları ısrarla vurgulanmaktadır. İslam'da son dakikaya kadar açık tutulan tevbe kapısı, tevbe etmeyenler ve yaşadığı hayatta geçirdiği sınavlardan bütünlemeye kalmanın telafisi için bir gayret göstermediği takdirde, ahirette cezasına katlanmayı da göze almış demektir. Öte yandan, Allah'ın ilk yarattığı kişiler ve insanlığın atası olan Hz. Adem ve Havva bile bir kere imtihan edilmişler ve kaybedince oradan bir çeşit ceza ile uzaklaştırılmışlardır.⁽³⁶⁾ Ancak, bunu yanlış anlamamak lazım. Hz. Adem ile Havva'nın dünyaya gönderilmesinin asıl amacı, onların soyun-

34 Mülk, 67/1-4.

35 Karş. Bakara, 2/155, 214, 249; Al-i İmran, 3/186; Mâide, 5/48, 126, 163; En'am, 6/53, 165; A'raf, 7/155; Enfal, 8/17; Tevbe, 9/126, 163; Kehf, 18/7-8; Tâhâ, 20/115-120; Enbiya, 21/35; Mü'minün, 23/30; Ankebut, 29/2-3; Mülk, 67/2; Kıyamet, 75/36; İnsan, 76/2.

36 Tâhâ, 20/115-120.

dan gelecek nesiller içindir. Dünyada onların yeniden denenmelerini örnek göstererek, onlara verilen bu fırsatın yeniden doğuşla uzaktan yakından ilgisi yoktur ve hiçbir tefsirci bu meseleyi tenasüh veya reenkarnasyona delil olarak gösteremedikleri gibi, binlerce yıllık geçmiş olan ve bilinen böyle bir inançla ilgili görmeyi bile akıllarından geçirmemişlerdir.

E - Dünya Okulunu Bitirme - Tekamül

Reenkarnasyonculara veya tenasühçülere göre ruhun ıstırap çekerek olgunlaşması, ilkokuldan üniversiteye kadar çeşitli sınıflarda ve değişik yerlerde okuyan öğrenciler gibi, dünya okulunu çeşitli bedenlere girip çıkarak bitirmesi gerekiyor. Yahut da reenkarnasyon farkında olduğu gibi, bu bir ceza olarak değil, ruhun kendi isteğiyle olmaktadır. Ne var ki, neticede ikisi de insanı ya hür bir irade ile, ya da cebri bir yolla tekrar bu dünyaya geri göndermektedirler. Yani dünya, anaokulundan başlayarak, ilk, orta, lise, üniversite gibi, basamakları bulunan bir okuldur ve ruh bu okulların hepsini bitirmek zorundadır. Bunun için de sürekli ya tatile çıkarak, ya bazen okulu bırakıp yeniden başlayarak, bu okulu bitirmeye zorlanmaktadır!

Böyle bir kıyas yanlışdır ve bu hususta kabul edilir gibi değildir. Çünkü herkes girdiği okulu bitiremiyor veya okumaya devam etmiyor. Burada onun iradesi söz konusu. Disiplin suçları işleyip okuldan atılanlar da var. Şayet bu dünyayı da böyle bir okula benzetecek olursak, karşımıza bir kısım yanlışlar, haksızlıklar ve zulümler ortaya çıkar. Çünkü, doğmak ve ölmek, yani okula girmek veya okuldan çıkmak kulun elinde değildir. Kimse bu dünyaya gelmek veya ayrılmak için önceden bir dilekçe vermiyor. Bu husus, tamamen Allah'ın takdiriyle olup bitmektedir. Böyle seçme hakkı olmayan birinin ise, yaptığı günahlardan dolayı bitki, hayvan veya başka bedenlere sokulması, üstelik hangi suçundan veya günahından dolayı bu hale

geldiğini bilmemesi pek adil olmadığı gibi, apaçık bir zulümden başka bir şey de değildir. Allah ise, asla kullarına zulmetmez.⁽³⁷⁾ Allah'a zulüm isnadında bulunmak da Ona iftira etmektir ki, bu da İslam inancına göre, büyük günahlardandır.

Allah'ın kitabında veya vahiy ile teyit edilen Efendimiz'in sünnetinde belirtilmeyen bir şey hakkında yorum yapıp, *"Allah şöyle yapar, böyle yapacak..."* diye, varsayımlarda bulunup yalan isnat etmek de öyle. Burada hem zulüm isnadı, hem de yalan isnadı var. Allah'a karşı yalan uyduranların durumu ise içler acısıdır:

"Allah'a karşı yalan uydurandan yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken, 'Bana da vahyolundu.' diyenden ve 'Ben de Allah'ın indirdiği âyetlerin benzerini indireceğim.' diyenden daha zalim kim vardır! O zalimler, ölümün (boğucu) dalgaları içinde, melekler de pençelerini uzatmış, onlara: "Haydi canlarınızı kurtarın! Allah'a karşı gerçek olmayanı söylemenizden ve O'nun âyetlerine karşı kibirlilik taslamış olmanızdan ötürü, bugün alçaklık azabı ile cezalandırılacaksınız!" derken onların halini bir görsen!"⁽³⁸⁾ Yine, *"Allah'a iftira eden ya da O'nun âyetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir! Onların kitaptaki nasıpları kendilerine erişecektir. Sonunda elçilerimiz (melekler) gelip canlarını alırken 'Allah'ı bırakıpta tapmakta olduğunuz tanrılar nerede?' derler. (Onlar da) 'Bizden sıvışıp gittiler' derler. Ve kâfir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik ederler."*⁽³⁹⁾

Ayetlerde, Allah'a karşı yalan ve iftira uyduranlar, zalim ve kafir olarak nitelendirilirken, akıbetlerinin de kafirler gibi olacağı haber verilmekte ve Allah'ı bırakıpta kendilerini aldatan, kötü yollara, yanlış din ve inançlara sevk eden şeytanlara tapanlar ve şeytanlara tapanların peşin-

37 Karş.: Bakara, 2/57; Âl-i İmran, 3/117, 182; Nisa, 4/40, 49, 77, 124; A'raf, 7/160; Enfal, 8/50; Tevbe, 9/70; Yunus, 10/43; Nahl, 16/111, 118; Kehf, 18/49; Hac, 22/10; Ankebut, 29/40; Rum, 30/9; Kâf, 50/29.

38 En'am, 6/93.

39 A'raf, 7/37.

den giden dostlarının akıbeti de vurgulanmaktadır. *"Ben öyle inanmıyorum"* demek yetmiyor, onlarla yakın uzak ilişkinin kesilmesi ve taptıklarıyla baş başa bırakılması gerekiyor. Çünkü yine dipnotta verdiğimiz ayetlerde zalimlere yakın olmak da cezayı gerektiriyor. Çünkü İslam'da bir kural olarak, *"Zulme rıza zulüm ve küfre rıza küfürdür."* prensibi vardır.

İslam dini, olgunlaşıp kemale ermek için insana, iman ve ibadet yolunu gösterir. Yaptığı günahlara tevbe etmesini, farz ve nafil ibadetlere, dua ve zikirlerle devam etmesini, Allah'ın isim ve sıfatları üzerinde tefekkür etmeyi, Kur'an'la beraber kainat kitabını okumayı tavsiye eder. Genellikle günahkâr kimselerin düştüğü ümitsizlik batağından onları kurtarmak için, ellerinden tutup çeker. Bu konuyla ilgili olarak, Peygamberimiz (s.a.v.), Allah'ın engin rahmet ve merhametini anlatmak için şöyle buyurur:

"Cenab-ı Hakk, gündüz günah işleyenler için, gece ellerini açıp kulun günahına tövbe ederek, kendisine gelmesini bekler. Gece günah işleyenler için de gündüz ellerini açıp, kulun kendisine gelip, tövbe etmesini bekler ve bu işin güneş batıdan doğacağı ana kadar böyle devam ettiğini söyler."⁽⁴⁰⁾

Yüce Allah, öylesine şefkatli ve merhametli, öylesine kullarına düşkündür ki, Kendisine, *"bir karış yaklaşıp bir arşın, bir arşın yaklaşıp bir kulaç yaklaşıp, bir adım geleceğe yürüyerek geleceğini, yürüyerek gelene de koşarak geleceğini"* haber veriyor.⁽⁴¹⁾

Ayrıca bu hususta o kadar çok ayet ve hadis var ki, burada onların hepsini vermek mümkün değildir. Hastalıklar, belalar, musibetler, dua ve ibadetler, insanı olgunlaştıran, manen tekamül ettiren şeylerdir. İnsanın böyle bir merhaleyi katetmesi için ille de başka bedenlere girmesi gerekmez. Hem de, herkesin mutlaka kurtulup Cennet'e

40 Müslim, Tevbe, 31/2759.

41 Müslim, Kitabü'z-Zikir ve'd-Dua, 3.

gitmesi diye birşey yoktur. Aksine mümin dahi olsa, günahlarının cezasını çekip temizleninceye kadar, pek çok insanın Cehennem'e gideceğine dair ayetler vardır ki, bunlardan bir tanesi şöyledir:

"İçinizden, oraya uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Bu, Rab-b'in için kesinleşmiş bir hükmüdür. Sonra biz, Allah'tan sakı-nanları kurtarırız; zalimleri de diz üstü çökmüş olarak orada bı-rakırız."⁽⁴²⁾ Bu sebeple ille de tekamül edip, hayat okulunu pekiyi derece ile bitirip karneyi alma söz konusu değildir. Bunu başaracak olanlar da vardır. Onlar da Allah'ın halis, ihlaslı, samimi kulları ve takva sahipleridir. Bu hususu an-latan pek çok ayet vardır. Buna örnek olarak da; *"Allah, takvâ sahiplerini kurtuluşa erdirir. Onlara hiçbir fenalık dokun-maz. Onlar mahzun da olmazlar."*⁽⁴³⁾ âyeti bizlere çok şey an-latmaktadır.

Bu dünya, imtihan için yaratılmış bir yer, açılmış bir okul, bir sınıf ve bir eğitim-öğretim yurdu, bir bekleme sa-lonudur. Bu doğrudur. İnsan burada imtihan olmakta, ha-yır ve şer yoluyla denenmektedir. İmtihan soruları ve ge-rekli bilgiler peygamberler ve kitaplar yoluyla bildirilmiş olsa da sınav, çoğunun iç yüzünü bilmediğimiz esaslarla, görünüp bilinmeyen kurallarla, gaybi usullerle yapılmak-tadır. Ancak şunu da ilave etmek gerekir ki, insan, son da-kikaya kadar imtihan salonundan atılmamakta, doğruyu bulması için kendisine, bulunduğu salondan çıkmamak şartıyla, yeteri kadar zaman ve imkan tanınmakta, hatta bazı ipuçları verilmekte ve hatırlatmalar bile yapılmakta-dır.

Daha önce dünyaya gelip gitmiş ruhlar, kabrin öbür ta-rafına geçtikleri için, her şeyi görüp bilmiş, soruların ce-vaplarını almış olacaklarından, artık onlar için imtihan ol-manın bir esprisi kalmayacaktır. O zaman beden değiştir-

42 Meryem, 19/71-72.

43 Zümer, 39/61.

menin de bir önemi kalmayacak ve bitecektir. Oysa reen-karnasyonculara ve ruhçulara ve göre, beden değiştirme işi kıyamete kadar devam edecek bir olaydır. Bu da iddialarına zıttır. Pek çok yerde olduğu gibi, burada da yine kendi tezlerini, kendileri çürütmektedirler. Çünkü, olgunlaşmış ve kemale ermiş ruh, artık dünyaya gelmek istemeyecektir. Bu da sadece kötülerin yaşadığı bir dünya demektir ki, inanılır gibi değildir. Şu anda bile dünyamızda kötüler ve kötülükler olsa bile, Allah'a inanan ve O'nun emir ve yasakları doğrultusunda hareket edenler çoğunluktadır. Böyle olduğu için yaşıyoruz. Aksi olsaydı çoktan kıyamet kopar, okul (!) tatile girerdi. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.), hemen herkesin bildiği ve *Tirmizî*'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, "*Yeryüzünde 'Allah Allah' diyen kalmayınca kadar kıyamet kopmaz.*" (44) buyurmaktadır.

F - Kendi Arzusuyla Geri Gelme

"*Varlığın bir vazifeyle, kendi arzusuyla doğması*" ne demektir? Bunu anlamakta güçlük çekiyoruz. Şimdi konuya bir göz atalım:

İyimser yönden bakalım : Acaba bu arzu, peygamberlik gibi, insanları doğru yola çağırma arzusu mu? Yoksa zengin olup, cömertlik yapmak gibi bir arzu mu? Yoksa, veli veya Hızır olmak gibi, insanların başına gelen felaket ve haksızlık zamanlarında ve zor anlarında hemen yanlarında bitip yardım etme arzusu mu? Yoksa, dünyadan biraz daha kâm alma, nam salma, yapamadığı kötülükleri, yığıp biriktiremediği servetleri kazanma gibi arzularla mı geliyor? Niye bu dünyaya tekrar geliyor...? İşte bunu anlamak zor...! Gerçi, (onlara göre) olgunlaşanlar, artık meleklesip rehber varlık olacağı için geri gelmiyordu, değil mi!?

Acaba insanlar, böyle çok basit ve çocukların bile kanmayacağı kadar mesnetsiz ve gülünç şeylere nasıl olup da

inanıp aldanıyorlar, çok merak ediyorum...? Bunun için bir kaç ihtimal var: Kişi, ya çok günahkar ki, sonraki gelişinde tövbe edip düzelme arzusu var, ya da hesap korkusundan, düzelme arzusundan çok, dünyadan daha fazla faydalanma ve ebedi yaşama arzusu...

"Doğup doğmama seçimi varlığa kalmıştır."⁽⁴⁵⁾ deniliyor...

Oh, ne güzel...! Sanki elinde beynelmilel bir pasaport, istediği zaman, istediği yere girip çıkıyor...! Öyle olsa bile onun da bir kuralı vardır. Hiçbir kimse, hiçbir ülkeye, her istediğinde elini kolunu sallayarak girip çıkamaz. Bir ülkeden diğerine girinceye kadar bile canımız çıkıyor. Bırakın ülkeler arası gidip gelmeyi, günümüzde şehirler arası seyahat bile büyük bir problem.

Diğer taraftan diyelim ki, öyle... Bir sperm hücresinin insan oluncaya kadar geçirdiği merhaleler ve büyüme, gelişme yasası belli. Peki, o sperm hücresinin teşkil ettiği bedene girmek isteyen tek aday mıdır? Yoksa, yeni bir bedene sahip olmak isteyen başka ruhlar da girmek isterse ne olacak? Kura mı çekecekler, kavga mı edecekler, yoksa kuvvetli veya kabadayı olan kişinin ruhu mu girecek? Bu iş o kadar kolay değil!

Eğer, herşey kulun küçücük (cüzi) iradesine bırakılmışsa, o zaman yüce Allah'ın külli iradesinin ne fonksiyonu kalır...? Kainatı ve olayları aciz ruhlar mı idare ediyor, yoksa Allah mı?

Bu konuyu biraz yukarıda açıkladık. Ancak, şunu da söylemeden geçemeyeceğim. İnsan, yaşarken davranışlarında bile bu kadar rahat davranamaz. Birşeylerden korkar, çekinir. İmkan ve zamana ihtiyacı vardır. Öldükten sonra nasıl bu kadar serbest ve rahat hareket edebilir ki...? İnsan hayatının yaratıcısına bağıllığı ve pekçok kayıtlar ve kurallarla sınırlı olduğu unutuluyor galiba? Eğer seçim tamamen kulun kendi iradesine bağlı ise, Allah'a ve O'nun

45 Arıkdal, M. Terimler Sözlüğü, s. 135.

irade ve kudretine ne oldu? Yoksa, *Nietzsche*'nin dediği gibi, (Haşa) "*Tanrı öldü mü?*" denilmek isteniyor...?

İşte bu çok açık bir şirk ve sinsice bir inkardır!

Evet; ruh, bedenin muhtaç olduğu şeylerle bağlı değildir. Ancak, o da Allah'ın emriyle hareket eder. Çünkü kuldur. Kul demek, varlığı sahibine, efendisine bağlı olan demektir. Yaratıcı değil, yaratılmış demektir. Serbest değil, emre göre hareket eden demektir. Asi olan değil, itaat eden demektir. İsyan ederse cezalandırılır.

Eğer bu dünyaya gelmek kendi elimizde olsaydı, fakirler yine fakir olacağını, zenginler, güçlüler de yine öyle olacaklarını bilirlerdi. Hizmetçiler, mahkumlar, suçlular da hakeza... O zaman dünyayı sadece zenginler doldurur, fakirler, esirler, hizmetçiler, suçlular, mahkumlar ve sair alt tabaka, ezilenler hiç dünyaya gelmezler ve şimdi de hiç fakirlik falan olmazdı. "*Hayır, yaşamak güzel şey, fakir de olsa, zengin de olsa, tekrar tekrar gelmek ister.*" denilirse, o zaman imtihan olmanın bir anlamı kalmazdı. Öbür tarafa gidenler gerçeği görüp, adeta soruların cevaplarını alıyorlar. Bunlar o kadar mı aptal ki, hiç akıllarını kullanıp, iyi insan olmaya yanaşmıyorlar veya kabiliyetleri mi yok? Eğer öyleyse geri gelmenin ne anlamı var. Maydanoz çınar olmaz; huylu huyundan vazgeçmez.

Ölüm anında bir pişmanlık var, ama son pişmanlık fayda vermez. Yukarıdaki ayette de belirtildiği gibi, geri gelmek, geçerli, hayırlı işler, ibadetler yapmak istiyorlar. Ama, Allah (c.c); "*Siz hakkınızı kullandınız ve geri dönüş yasak!*" diyor.

Hem görünen ve bilinen o ki, ve ben de *Siyrus Yayınları*'ndan çıkan bir eserde, geri geldiğini iddia edenlerin bazılarının hayatlarını okudum. Hala barlarda, pavyonlarda çalışmaya devam ediyor; fuhuş ve ahlaksızlık; saçma, insanları saptırma ve sapık ilişkilerde bulunma gibi konularda ısrar ediyorlar.

Ülkemizde de aynı konuda ısrar edenlerin (isim verme-ye gerek yok), aynı yanlışları devam ettirdiklerini görüyoruz ve hiçbirinin ders almış, tekamül etmiş bir hali yok. Biri kalkıp peygamberlikten, öbürü başka meziyetlerinden bahsediyor. Kimi kadınlarla, kimi erkeklerle gayri meşru ilişkilerine, içkisine, kumarına devam ediyor ve hayatlarını da herkes görüp biliyor. Bunların düzelmeye hiç niyetleri yok mu...?

G - Bedenden Kurtulma ve Sonrası

Yukarıda, reenkarnasyonun tarihçesini incelerken de gördüğümüz gibi, ruhçular, ruhun serüveni ve kaderi konusunda çelişkili açıklamalarda bulunuyorlar. Kimi, Çin ve Tibet inançlarında olduğu gibi, tekamül edip olgunlaşınca kadar dünyaya doğmaya ve ister insan, ister hayvan olarak, isterse bitki olarak, başka bir bedene girmeye devam edeceğini ve sonunda yine ölümle karşılaşacağını söylüyor; kimi de, liyakat kazanarak sonunda, zorunlu olarak dünyaya doğmaktan kurtulacağını⁽⁴⁶⁾ iddia ediyorlar.

Peki bu ruh ne oluyor? Nereye gidiyor? Bu konuda da çok değişik ve birbirine zıt, sadece kafa karıştırmaktan ibaret bir takım görüşler var.

Ruhçuların toplantılarına katılan ve bu konuda bir kısım araştırmalar yapmış olan *Kamil Eyüboğlu*, yapmış olduğu bu araştırmalarının neticesinde kaleme aldığı yazıyı *Zaman* gazetesinde yayınladı. Bu yazıda *Kamil Eyüboğlu* şöyle diyordu:

"Ruhçuların yayınladıkları kitaplarda, buradan sonra ruhun ne olduğuna dair açık ve net, ikna edici bir izah bulmak mümkün değil. Özel terimler devreye giriyor. Sorulara cevap bulabilmek için birkaç kitabı tekrar tekrar okumak zorunda kalıyorsunuz. Cevapların pekçoğu hemen hemen aynı anlama geliyor:

46 Arıkdal, M. Terimler Sözlüğü, s. 135.

'İlahlaşır' demek istiyorlar." Ancak bu konuda, yukarıda toplayıp naklettiğimiz farklı düşünceleri göz önünde bulundurmakta ve bütün ruhçuların aynı kanaatte olmadıklarını da bilmekte fayda var.

"Reenkarnasyoncuların derneklerine gidip tartışma imkanı-mız oldu. Orada kendilerine bedenden kurtulan ruhun ne olduğunu sorduk; "İlâhlaşır" manasına gelen, iddialarda bulundular. Ama 'İlahlaşmak' veya eşanlamlı kelimeleri hiç kullanmadılar. Kendilerinin geliştirdikleri bir takım terimlerle ifade ettiler. Reenkarnasyonu anlatırken İlah veya eşanlamlı kelimeleri kullanmasalar da, 'Lâ İlâhe illallah' temelini inkar ettiklerini, herkes kolayca anlayabilirdi.

Biz ısrarla; 'Allah mı oluyor?' diye sorunca; 'Hayır! Allah, o kadar yücedir ki, O, sadece temel kuralları koymuş ve yaratmıştır. O, madde alemiyle uğraşmaktan münezzehtir. Görmüyor musun? Kur'an'da 'Biz' diyor. 'Biz' derken, kimleri kastediyor? 'Allah'ın ordusu' diyor. Bunlar kim? 99 tane ayrı isim sayıyor. Bir de ayrıca 'Allah' diyor. Bu, 99 tanrı nerede? Demek ki, Allah'tan başka bir alemini takdir eden ve yöneten varlıklar var. Bunlar rehber varlıklardır. Bu rehber varlıklar, ruhsal idare mekanizmasını meydana getirirler. Fizik konularını uygulayan, bu yüce ruhlardır...' (47) gibi, bir şeyler söylüyorlar."

Yani güya Allah'ı tenzih ediyor görünerek, Mutezile veya diğer bazı batıl mezhepler gibi, hem kötülükleri ve kötü şeyleri Allah'a vermiyorlar, hem de Allah küçük işlerle, bazı dinsizlerin ve gafillerin dediği gibi, "Allah'ın işi gücü yok ta; benim gibi, kainatta bir nokta kadar bile yeri olmayan zavallı bir insanın günahlarını veya sevaplarını yazmakla mı meşgul olacak?! Benim yaptığım bir nebzecek dünya zevklerinden, Allah'ın yarattığı nimetlerden faydalanmak..." diyerek, Allah'a şirk koşuyorlar. Ayrıca bu, "Kul kendi amelinin, kendi fiilinin yaratıcısı, kendi kaderinin yöneticisidir" diyen ve Ehli Sünnet mezheplerinin dışında kalan Kaderiye Mezhebi'nin

sözü ile de paralellik arz ediyor ki, bu inanç İslâm âlimleri tarafından kabul görmemiştir.

Ruhçular, demek ki, Kur'an'da geçen, "Biz" tabirinin, Arap gramerinde, "yücelik" ifade eden, bir edebi incelik olduğunu, Allah'ın 99 isminin, ayrı ayrı kişiler olmadığını, hepsinin bir olan Allah'ın isimleri olduğunu ve bunlara *el-Esmaü'l-Hüsna: Allah'ın güzel isimleri* denildiğini bilmiyorlardı. Yine, "İnsan, kendisinin başboş bırakılacağını mı sanıyor?"⁽⁴⁸⁾ ayetinden haberleri yoktu. Yahut bütün bunları biliyorlardı da fakat işlerine gelmediği için istedikleri gibi anlayıp yorum yapıyorlardı.

H - Geri Dönme İsteği ve Red Cevabı

Evet, bir geri dönme isteği var ve olacaktır. Ancak, bu isteğe olumlu veya olumsuz cevap verilmesi, bilinmeyen bir şey değil. Kur'an bunu açıkça belirtiyor. Saptıracak, muğlak bir ifade de yok. Bu talep, dilenci durumundaki, suçlu insanların acı yakarışları ile ve hüsrancıları ile geri çevrilecektir.

Tekrar ve net bir şekilde ifade edelim ki, insanoğlu, pek az istisnası ile birlikte, hiç ölmek istemediği gibi, öldükten sonra da işin zorluğunu ve hesabın çetinliğini görüp, geri dönmek isteyecektir. Ancak, buna verilecek cevap, bu düşüncede olanları kendisine getirecek kadar, net ve anlamlıdır.

Bununla ilgili olarak, *Mü'minün Sûresi*, 99. ve 100. âyetlerde, *Hakk'tan* yüz çeviren insanlardan birine ölüm gelip çattınca, geride bıraktığı ömründe güzel işler yapmak için bir daha dünyaya dönmeyi temenni edeceği, fakat kıyamete kadar arkalarında bir berzah (engel) bulunduğu, geri dönemeyeceği belirtiliyor. Ayetlerde şöyle deniliyor:

"Sonunda onlardan birine ölüm geldiği zaman der ki: 'Rabb'im, beni geri çevir ki, geride bıraktığım (dünya)da salih amel-

48 Kıyamet, 75/36.

lerde bulunayım." Asla! Gerçekten bu, yalnızca (boş) bir sözdür. Bunu da kendisi söylemektedir. Onların önlerinde, diriltilip kaldırılacakları güne kadar bir engel (berzah) vardır)."⁽⁴⁹⁾

Reenkarnasyona inandığını iddia ettikleri ve aslında buna sert ve beddua ile tepki gösteren Prof. Dr. Süleyman Ateş Hoca, tefsirinde bu ayetle ilgili olarak şöyle diyor:

"100. âyette insanların tekrar dirilecekleri gün olan kıyame-te değin, ruhun, ayrıldığı bedene bir daha dönmeyeceği anlaşılmaktadır. Bu ayeti insanın hiç bir zaman dünyaya dönmeyeceği şeklinde anlayanlar da vardır. Fakat biz bu kanaatte değiliz. Ayet ruhun, ayrıldığı bedene dönmeyeceğini ifade ediyor, dünyaya dönmeyeceğini değil. Dünyaya dönmek başka, bedene dönmek başkadır. Müfessirlerin çoğunluğuna göre Kıyamet haşri dünyada olacaktır. Demek ki insan, kıyamette yeniden bedene sokulunca haşır alanına gelecektir. Bedensel hayata dönme ancak ba's ile, yani yeniden diriltilme ile olur. Bunu da ancak Allah yapar."⁽⁵⁰⁾

Aynı mealde başka bir ayette cehennemdekilerin geriye dönme isteğini anlatmaktadır: "Onlar: 'Ey Rabb'imiz! Sen bizi (biri dünyadan buraya gelirken, biri de burada çektiğimiz azapla olmak üzere) iki kere öldürdün ve iki kere de dirilttin. Biz günahlarımızı itiraf ediyoruz. Buradan çıkmak için bir yol yok mudur?' derler. (Evet, böyle diyeceksiniz.) Çünkü Allah, yalnızca anıldığı zaman, inkar edersiniz. Ve eğer O'na ortak koşulsan, inanırsınız. Halbuki bütün yetki ve hakimiyet, çok yüce ve çok büyük olan Allah'ındır."⁽⁵¹⁾ Yani ne kadar yalvarsanız da geri dönüş yok! Boşuna uğraşmayın, çünkü burada dünyada kandırdığınız kimseler gibi, Allah'ı kandırma (!) imkanınız yok. Ayrıca oradaki azabı gördükçe bu isteklerini tekrarlayacaklar ve fakat, "Her çıkmak isteyişlerinde oraya geri döndürülüp, 'Tadın azabı!' denilir."⁽⁵²⁾ buyurulmaktadır.

49 Mü'minün, 23/99-100.

50 Aksiyon, s. 115, Şubat, 1997.

51 Mümin (Gafir), 40/11-12.

52 Hac, 22/22.

Hatta orada yaptıkları bu tür gereksiz gürültülerden dolayı azarlanacak ve: *"Kesin sesinizi saygısızlar, konuşmayın orada!"*⁽⁵³⁾ denilecektir.

Yine Kur'an-ı Kerim'de, yüce Allah: *"Ölüm anında Allah ruhları alır. Diri olanları da uykularında bir çeşit ölüme mazhar eder. Sonra ölümleri takdir edilmiş olanların ruhlarını tutar, diğerlerini ise takdir edilmiş ecellerine kadar bedenlerine geri gönderir (uyandırır). Şüphesiz ki, bunda düşünülen bir topluluk için, öldükten sonra dirilişe dair deliller vardır."*⁽⁵⁴⁾ buyurmaktadır. Bu da, ölüm gibi, oldukça ciddî bir konuda tercihin insana bırakılmadığını göstermektedir. Bunun ötesinde bir de geri gelme isteği, kulun en tabii hakkı olan uykuda bile insana bir garanti verilmemektedir. Uyuyup uyanamamak da var. Bu yüzden uykuya *yarı ölüm* denilmiştir.

Bu sebeple, bize düşen husus; doğru düşünmek, doğru karar vermek ve doğru inanmaktır. Zaten kitabımızı ithaf ettiğimiz kimseler de, bu tercihi yapmak isteyen kimselerdir. Kasıtlı olarak dinden, imandan ve tefekkürden yüz çevirip, haktan sapanlar ve sapıtanlar değildir...

53 Mü'minün, 23/108.

54 Zümer, 39/42.

Beşinci Bölüm

Reenkarnasyonun Argümanları, Kaynakları

A - Kutsal Kitaplar ve Metinler

1) Tevrat ve Kabala

Kabalistler, Tevrat'taki *Niobe*'nin mermer olmasını ve Hz. *Lut*'un zevcesinin tozdan bir heykel haline gelmesini daha sonrakilerin ise, Yahudi'lerin bir kısmının maymuna ve bir kısmının da hınzıra dönüşmesini zikrettikleri gibi... Tevrat'ta mevzu edilen *Niobe*'nin mermer ve Hz. *Lut*'un zevcesi *Etidhe*'nin tozdan bir heykel haline gelmesi hiçbir zaman tenasühe delil sayılmaz. Müsamahalı davranıp, böyle bir şeyi kabul etsek bile, ruh kabzedilmiş, ceset ve maruz kaldığı belanın keyfiyetine göre, ya yakıcı bir atmosferle toz toprak olmuş veya lavlar altında kalan cansız cesetler gibi taşlaşmış demektir. Nitekim, dünyanın her yerinde karşılaşılan bu kabil fosiller, sayılamayacak kadar çoktur. *Pompei*'nin, *Veziiv*'ün püskürttüğü lavlarla bir kül yığını haline gelmesinden asırlarca sonra yapılan bu kazılar, karşımıza bir sürü mermerleşmiş *Niobe* çıkar idi. Bugün sayfa sayfa bu enkaz yığınlarını çevirip dururken ibretle seyrettiğimiz nâpak alınlarda utanç ve hacâlet dolu bir hayatın, insanı, kudurtmuşluğu hissedilmekte ve ilahi gazabın eserleri görülmektedir. İbret alınsın diye, istikbâlin koruyucu sinesine teslim edilen bu etnoğrafik ma-

teryali, tenasühle tefsir etmek, hiçbir mesnede dayanmadan ortaya atılmış bir iddia ve işi hafife almaktan ibarettir.⁽⁵⁵⁾

2) İncil ve Hristiyanlık

Reenkarnasyoncular, herkesi kendileri gibi görüp, her dinden ve her kitaptan delil getirmeye çalışıyorlar. Bunlardan biri de Hristiyanlık. Hristiyanlık içinde bir sürü mezhep ve tarikat var. Bunlardan belki marjinal bir grup da reenkarnasyona inanabilir. Ama bu demek değildir ki, baştan sona hepsi inanıyor ve kutsal kitaplarında bu var! Zaten pekçok Hristiyan da biliyor ve itiraf ediyor ki, ellerindeki kitap orijinal metin değil. Bu yüzden bu yanlış felsefeye inananlar da buna göre inanıyorlarsa, bunun da yanlış olduğu aşîkârdır.

Şimdi sizlere, yanlış ve tahrif edilmiş şekliyle bile olsa, İncil'de ve Hristiyanlık'ta reenkarnasyonun olmadığını anlatan, kilisenin ve Hristiyan din adamlarının bu batıl itikadı kabul etmediklerini ortaya koyan, 'Patrizya' adında birinin sorduğu soru üzerine, cevabı kendisine "Sent Antuan Dostu" adlı bir dergide, mektup olarak yazılmış bir belgeyi, bir pederin verdiği ilginç bir cevabı nakledeceğiz:

"Sevgili Peder,

Sık sık arkadaşlarımla konuştuğumda, reenkarnasyon (defalarca yaşamak) konusu ortaya çıkıyor. Ben reenkarnasyona inanmıyorum. Senin düşünceni ve kilisenin düşüncesini bilmek istiyorum. Acaba bir katolik, aynı zamanda hem imanına sadık kalıp, hem de reenkarnasyona inanabilir mi?"

"Sevgili Patrizya,

Eski kültürlerin reenkarnasyonla ilgili kanıları vardı. Örneğin, eski Yunan kültürlerinde. En gelişmiş şekilde hazırlanmış reen-karnasyon inanç sistemleri Hindistan'daki dinlerde bulunmaktadır. Bu dinlerde aydınlığa varmış olan ruhi rehberlik "Guru"dur.

Brahma dini, bedeninin ölümünden sonra, içinde bulunan ruhun başka bir bedene gireceğini, mükemmel aydınlığa yani kesin kurtuluşa böylece varılacağını söyler. Gerçekten her Brahman, ruhun bedeninden kesin kurtuluşu, diğer insanların veya diğer hayvanların bedenleri içinde yeniden doğuşu (reenkarnasyon) ümidi içinde yaşar. Brahman çileciliği, bu idealden yola çıkar. Bu ideal, töre bakımından düzenli bir hayat yaşayarak, hayata gerekli olan maddi şeyleri kullanarak ve sahip olarak, ahlaki kuralları (dharma) takip ederek ve aile, toplum ve din görevlerini yerine getirerek, gerçekleştirmektedir. Bu törenin merkez noktası, evrensel sevgi (ahimsa)'dır. Ahimsa'nın anlamı; her yaşayan varlığa zarar vermemek, onlara karşı şiddet kullanmamak, bütünü varolan varlıklara, özellikle insanlara saygı göstermek gerekliliğidir. Daha gelişmiş Brahman düşüncesinde ise, her kişi ruhtan ve bedenden oluşmaktadır.

Fakat ruhun ve bedeninin birleşimi, İbrahim inancına dayanan dinlerdeki gibi (Musevilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık) değildir. Ruh için, bir bedene sahip olmak, ceza ve azap olur, asıl bir günah (avidya) nedeniyle hakettiği ceza ve azaptır. Ebedi ve anlaşılmaz bir kudret olumsuz bir şekilde ruhu etkiler; öyle ki, ebedi olan ruh, maddi bedenle birleşir.

Bu antropoloji ışığında, arınmak için ceza, reenkarnasyondur. Her insani eylem, özgür bir şekilde işlenmesine rağmen, ödül ya da ceza gerektiren iyi ya da kötü bir etki. aratır. Mademki her insani eylemin sonucu, tek bir hayatta tecrübe edilemez, böylece ruhun diğer bedenlerde yeni doğuşları gerekir.

Brahma dinine göre hayat, iki nokta, yani doğuş ve ölüm arasındaki belirlenen ve tanımlanan bir gerçek değildir; bir daire içinde dolaşmaktır.

Reenkarnasyon, Hristiyan inancı ile bağdaşmaz. Ne Eski ve Yeni Ahit (antlaşma) kitaplarında, ne de kilise gelenek ve resmi belgelerinde reenkarnasyon öğretilmez.

Bunun üç nedeni bulunur:

1. Tinsel ve ölümsüz olan, doğrudan Tanrı tarafından yaratılan ruh ile beden tek bir varlıktır. Ruh, bedenin biçimidir. İnsanda ruh ve özdek (madde) birleşmiş iki tabiat değildir, fakat birleşmeleri tek bir kişi, tek bir insan oluşturmaktadır.

Ölüm ise, her erkeğin ve her kadının yeryüzündeki haccının sonu ve ebedi kurtuluş için Tanrı'nın lütfu ve merhamet zamanıdır.

Hayatımızın yeryüzündeki akımı bittikten sonra, yeryüzünde başka bir hayatı yaşamayacağız. Kutsal kitaplarda şöyle yazılır: "Ve insanlara bir defa ölmek, ve ondan sonra hükümlenmek mukadder olduğu gibi, böylece de Mesih çoğunun suçlarını taşımak için, bir defa takdim edilmiş olup ikinci defa, günahsız olarak, kurtuluş için kendisini bekleyenlere görünecektir." (56)

Katolik Kilisesi'nin Evrensel Kateşizm'i açıkça öğretiyor: "Ölümden sonra reenkarnasyon yoktur."

"Sonunda ölümlerin dirilişi vardır. Mesih İsa, tam kendi bedeniyle Tanrı'nın şanında dirildi. Aynı şekilde biz de O'nda kıyamet gününde yaşamış olduğumuz aynı bedenle dirileceğiz.

O, her şeyi kendine bağlı kılmaya yeterli olan gücünün etkinliğiyle, bizim düşkün bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir." (57)

2. Ölümümüzden sonra, ebediyete kadar Tanrı'nın bizi mutluluk evine kabul etmesi için, günahlarımızdan tam olarak arınmamız, eğer gerekirse, reenkarnasyonla değil, Tanrı'nın lütfuna ve bize göstereceği merhamete bağlıdır. Ve Tanrı'nın merhameti sonsuzdur.

56 İbranilere, 9/27-28.

57 Filip, 3/21.

3. Kutsal kitaplarımız, herşeyi açıkça göstermiştir. Böyle boş inanışlar gereksizdir. Bir Hristiyan'ın nasıl yaşaması gerektiğini ve nelere inanması gerektiğini kutsal kitaplar vermiştir..."⁽⁵⁸⁾

Reenkarnasyona delil olarak Yuhanna İncili'nden bir mesele naklederler: "Hz. İsa, yoldan geçerken doğuştan kör olan bir adam gördü; ve havarileri ona şunu sordular: Efendimiz, bu adamın kör olarak doğmuş olmasının nedeni, onun kendi günahı mı, yoksa onu dünyaya getirenlerin günahı mı? İsa şu cevabı verdi: Kesinlikle ne onun, ne de onu dünyaya getirenlerin günahıdır; onun kör olarak doğması Tanrı'nın gücünün onda tezahürlerini oluşturması içindir."⁽⁵⁹⁾ Dolayısıyla, bu adam hiç de günahları için cezalandırılmış, değildi. "Belki de gelecekte yapacaklarının peşin olarak cezalandırılması veya tahribatlarının en aza indirilmesi içindir." şeklinde de yorumlanabilir.

Veyahut da, yukarıda da söylediğimiz gibi, İncil baştan aşağıya bozulmuş olduğu için ve Yuhanna, Yahudiliğin tesirinde İncil yazdığı için, bunun arkasında herhalde Kaba-la'dan nakledilmiş şeyler vardır. Çünkü Yahudi kitabı Kaba-la'da, bu gibi şeylerden çok bahsedilir.

B - Kur'an-ı Kerim ve İslam Dini

Yanlış Yorumladıkları Âyetler

Reenkarnasyona veya tenasühe, öteki ifadesiyle, *tekrar doğuşa* dair Kur'an'dan gösterdikleri bir sürü sözde delil var. İsteyen herkes, kendi yaptığı yanlışlara veya doğrulara Kur'an'dan delil bulabilir. Ayetlerin mucizevi ifadeleri buna müsaittir. Ancak, Kur'an'ı kendilerine göre yorumlayıp heveslerine alet edenler, yine Kur'an ve sünnete göre

58 Sent Antuan Dostu, Mayıs-Haziran 1997, sayı, 57.

59 Aziz Yuhanna, 1/21.

kafir hükmüne tabidirler. Bu konuyu yüce Allah; "*Allah onunla (Kur'an'la) birçoğunu saptırır, yine onunla birçoğunu da doğru yola getirir*"⁽⁶⁰⁾ buyurarak, apaçık ifade etmekte ve kendi sapıklıklarına Kur'an'ı alet etmek isteyenlere ve keyfi yorumlar yapmaya karşı uyarıyor.

Kur'an tefsiri ve müteşabih ayetlerin yorumu, ayetlerin dikkatle düşünülüp incelenmesini gerektirir. Bununla beraber, ayetlerin indiği maksat ve tarihini, sırasını ve iniş sebebini, siyak ve sibakını, Arap dilinin incelikleri ile mecazlarını, sarf, nahiv ilimlerini ve kesinlikle o konuda bilinmesi gereken her şeyi bilmek gerekir. Tefsircilerin hemen hepsi, bu ilimleri bilmekle beraber, ayetleri meal ve tefsir olarak yorumlarken ilahi maksat ve gayeye uygun olarak yapıp yapamadıkları endişesiyle tir tir titremişler ve "*Acaba isabet edebildik mi?*" diye, endişe içerisinde yaşayıp ölmüşlerdir. Ancak, *cahillere cesur olur* kaidesiyle, şimdi her önüne gelen meal ve tefsir yapmaktan çekinmiyor, piyasa meal ve tefsir dolu ve hiçbirisi tam tekmil değil. Arapça bile bilmediği halde eline bir meal alıp televizyonlarda program yapıp, ortalığı fitneye fesada boğanlar, bir takım vahi (boş ve mesnetsiz, hayali şeyler içeren) fikirlerle, boş iddialarla ortalığı karıştıranlardan geçilmiyor. Ancak bunlardan birini tenkit etmeye kalktığınızda kıyamet kopuyor. Yani tenkide ve eleştiriye hiç mi hiç açık değiller. Kimse de burnundan kıl aldırıyor.

Bu sebeple, bir ayetin siyak ve sibakını yani geliş ve gidişini, iniş sebebini ve gerekli diğer hususları bilmeden yorumlamak doğru değildir ve doğru olmamakla kalmaz, büyük yanlışlara sebebiyet verir. Özellikle Peygamberimiz'in ve sahabenin yaptığı yorumlara dikkat etmek ve onları ölçü almak, bizi doğru yoruma ve doğru karara götürecektir.

Şimdi, ülkemizdeki reenkarnasyoncuların yanlış yorumladıkları ayetlerden bazılarını izah edeceğiz. Bunlar, diğerleri hakkında da bir ölçü olacak ve gerekli kanaati uyandıracaktır.

1) Yoktan Var Etme ve Öldükten Sonra Diriltme

"(Ey kâfirler, ey münafiglar ve ey insanlar!) Allah'ı nasıl inkâr edersiniz ki, sizler ölümler iken, O size hayat verdi. Sonra öldürecek, sonra diriltecek, sonra O'na döndürüleceksiniz."⁽⁶¹⁾

Elmalılı tefsirinden aldığımız bu meal üzerinde yorum yapmadan, aynı ayetin Muhammed Esed'in kısa tefsirindeki mealini de okuyalım: *"Cansız iken size hayat veren ve sizi ölüme götüren, sonra tekrar hayata kavuşturan ve (sonunda) kendisine döndürüleceğiniz Allah'ı, nasıl inkâr edersiniz?"*⁽⁶²⁾

Görüldüğü gibi iki meal arasında ince farklar var. Bahaeddin Sağlam Hoca'nın meâlinde ise, *"Sizler ölümler iken"* cümlesindeki, *"ölümler"* kelimesine, *"cansız birer element iken"*⁽⁶³⁾ yorumu getirilmektedir ki, en uygun tercüme ve yorum budur. Çünkü insan, ana rahmine düşmeden önce cansız bir elementtir. Ya bir marul veya maydanozun yaprağında, ya bir elma veya bir armutta veya başka bir sebze veya meyvede. Ya da bir ette, bir ekmekte. Sonra yenir, vücutta bir hücre olarak yerini alır. Ama yine kendi başına bir insan değil, hayatı başkasına bağlı bir hücredir. Daha sonra, annede bir yumurta veya babada bir sperm hücresidir. Ancak, yüz milyonlarca hücreden biri. Sonra biri başka, öteki başka yerlerde, başka şartlarda bulunan iki kişi, kaderin bir tecellisi ile tanışır ve evlenirler. Bunlardan bir çocuk olur. O çocuk, ta yine milyonlarca ihtimal arasından seçilen, bir sperm hücresinden olur, yani döllenir. Ama kimse onun dünyaya gelip yaşayacağı hakkında kesin bir

61 Bakara, 2/28.

62 Esed, Kur'an Mesajı, I, s. 9.

63 Sağlam, Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meali, s. 5.

hüküm veremez. Yani hâlâ ölü ve cansız sayılan bir durumdadır. Ne zaman ki sağlıklı olarak dünyaya geldi, işte o zaman bu ayete muhatap olur. *"Tekrar öldürecek ve tekrar diriltecek"* bölümünde zaten yanlış anlaşılabilecek bir durum yok.

Bu ayetin tefsirini, yukarıdaki açıklamalardan başka bir de kendisinin reenkarnasyon fikrine inandığını söyleyerek istismar ettikleri, Prof. Dr. Süleyman Ateş'ten nakledelim:

"Allah'a karşı nasıl nankörlük eder, (O'nu nasıl inkar eder)siniz ki, siz ölümler idiniz, O sizi diriltti, yine öldürecek, yine diriltecek sonra Ona döndürüleceksiniz."

Ayetin tefsirinde ise, *"Birinci bölüm, insanın dünyaya gelmezden önceki durumudur. Meni hayvancığı iken insan, ölmüş gibi kendinden habersizdir. Meni haline gelmeden evvel hiç bir şey değildi. Demek ki dünyaya gelmeden evvel ölü sayılmaktadır. Dünya hayatı birinci hayattır. Dünyadaki ömrünü tamamladıktan sonra ruhun bedenden ayrılması da ikinci ölümdür. Kıyamette ruhun tekrar bedene girmesi de ikinci hayattır."* deniliyor.⁽⁶⁴⁾

Bu ayetin tefsirinde reenkarnasyonla ilgili bir şey bulmak mümkün olmadığı gibi, Süleyman Ateş Hoca'yı töhmet altında bırakacak bir anlam da yüklü değildir. Zaten, kendisiyle haftalık *Aksiyon* dergisi tarafından yapılan sohbette bu konuya değinip, *"Reenkarnasyonu kabul etmek, ahireti ve haşri inkar etmektir. Ben hayatımı Kur'an'a hizmetle geçirdim, buna nasıl taraftar olabilirim?"* diye, bu görüşe katılmadığını söylemiş ve kendisini referans olarak gösterenlere de ağır bir dille beddua etmişti.⁽⁶⁵⁾

Görüldüğü gibi meal ve tefsirde bu kadar açık ifadelerle yer alan ayetler, tenasühçüler tarafından kendilerine bir delil gibi gösterilmek istenmektedir.

64 Ateş, Yüce Kur'a'nın Çağdaş Tefsiri, 8/67.

65 Bakınız: Aksiyon, Sayı 115, Şubat 1997.

Onlar diyorlar ki, *"Cansız olan bir şey, nasıl ölür ve nasıl hayat verilir? Demek ki insan, daha önce bir bedende gelmiş ve ölmüş, sonra da yeniden hayata kavuşmuş..."*

Bu bir yanlış anlama veya saptırmadır. Doğrusunu ise, yukarıda anlattık. Yani cansızlık, bir element ve yoktan var edilme, hayat sahibi, ruh sahibi olmama şeklinde anlaşılmalıdır. Bunu, şu ayette daha açık olarak görmek mümkün:

"Andolsun! Biz insanı çamurdan süzölmüş bir özden yarat-tık. Sonra onu sağlam bir yere/ana rahmine yerleştirmek üzere bir nutfe/meni haline getirdik. Sonra o meniyi, alaka/rahme ası-lan döllenmiş hücre olarak yarattık. O alakayı bir çiğnem ete çe-virdik. O çiğnem eti de kemiklere dönüştürdük. Ve o kemiklere et giydirdik. Sonra onu başka bir şekilde yapılandırdık. Demek, en güzel yaratan Allah, bütün kusurlardan münezzehtir. Şüphesiz, bundan sonra siz ölüyorsunuz. (Yani, yeni bir hayata çekirdek olabilecek şekilde uyarlanıyorsunuz.) Sonra, kıyamet günü diril-tileceksiniz."⁽⁶⁶⁾

Görüldüğü gibi, daha önce insan olarak bir kıymet ve hüviyete sahip olmayan atomların, elementlerin, hücrele-rin kendilerine canlılık kazandırılması epey bir zaman isti-yor. Bu sebeple hemen insan da olunmuyor. Doğup insan olacağı ve kendisine yapılan bu hitabı anlayacağı ana ka-dar, ona tam bir insan gözüyle bakmak da mümkün değil. Çünkü sorumluluk yüklenen ve hayatından hesaba çekile-cek olan birinin bunu bilmesi ve yaşamış olması en tabii hakkıdır.

2) Yıldırım Çarpması ve Geçici Ölüm

"Hani bir zamanlar Musa'ya: 'Ey Musa! Biz Allah'ı açıkça görmeden asla inanmayız.' demiştiniz de, bunun üzerine sizi yıldırım çarpmıştı ve siz de bakakalmıştınız. Sonra şükredesiniz diye sizi, ölümünüzün ardından yeniden diriltmiştik."⁽⁶⁷⁾

66 Mü'minün, 23/12-16.

67 Bakara, 2/55-56.

Yanlış yorumlanan konu, ayetteki "yıldırım çarpması" olayıdır.

Burada, *Hamdi Yazır*, sözü edilen topluluğun, yıldırım çarpmasıyla, dehşetli bir darbeye tutulup yıkıldıklarını, kılmıdayacak hallerinin kalmadığını, dehşet ve korku içerisinde bakakaldıklarını anlatır. Bu görüşün, bütün tefsircilerce kabul edildiğini söyler ve son derece güzel ve ilmi mantıkla konuyu açıklar. Yani o kişiler ölmemişler, fakat ölecek hale gelmişler. Çünkü ilk ayetin sonundaki, "*ve entüm tenzurun: Siz de bakıp duruyordunuz.*" cümlesi, atıf veya hal cümlesi olarak, bilhassa böyle bir zanna/yeniden dirilme şeklinde anlamaya meydan vermemek içindir. "Ahz"/almak, bakmaya arız/engel olan bir hal değil, "nazar"/bakmak, ahz'e yakın olan bir hal olarak gösteriliyor veya atfediliyor. Nitekim bu yıldırım çarpmasının ayrıntılı olarak açıklandığı, "*Musa, kavminden yetmiş kişiyi seçti...*"⁽⁶⁸⁾ âyetinde, "*Felemme hazethümü'r-racfetü: Onları titreme yakalayınca...*" buyurulmuştur.⁽⁶⁹⁾

Ayrıca, bazı tefsirciler, Hz. Musa ile giden yetmiş kişiden bir kısmının ceza olarak öldürüldüklerini, diğerlerinin de sağ bırakıldıklarını veya hepsinin ölümle burun buruna geldiklerini, ama Hz. Musa'nın duası sebebiyle hayatlarının bağışlandığını söyleyerek, öldükten sonra dirilmenin açık bir örneğinin verilmiş olduğunu da söylerler. Zaten bir anlık bir olay bu. Ne elbise değişmiş, ne beden. Ne zaman değişmiş, ne yer. Bununla beraber, Kur'an'ı anlama konusunda uzman olan hiçbir kimse, bunun "*yeniden doğuş/reenkarnasyon*" anlamına geldiğini söylemez. Ancak, pek çok eksik ve hatalarla yapılmış olan meallerle Kur'an'ı anlamaya çalışan ve ondan hüküm çıkarmaya kalkışanlar böyle bir hataya düşerler. Buna bir de kötü emellerine Kur'an'ı alet etmek isteyenleri eklersek, konunun altında yatan gerçek ve anlamakta güçlük çektiğimiz husus ortaya çıkar.

68 A'raf, 7/155.

69 Yazır, *Hak Dini Kur'an Dili*, II, 301.

3) İki Ölüm ve İki Hayat

Reenkarnasyona delil gösterilen ve bir tefsirden bakıp aslını öğrenemedikleri, öldükten sonra dirilip cehennemde azap görenlerin halini ve sıızlanışlarını anlatan ayetlerden biri olan "*Gafir Sûresi*" adıyla da anılan, "*Mü'min Sûresi*"ndeki; "*Onlar: 'Ey Rabbimiz! Sen bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin. Biz günahlarımızı itiraf ediyoruz. Buradan çıkmak için bir yol yok mudur?'*" diyecekler."⁽⁷⁰⁾ ayetidir.

Bu ayetin öncesi ve sonrası da aynı konuyla alakalı. Ancak, burada konumuz uzamasın diye oraya girmiyoruz. Burada sözü edilen husus, "*iki kere öldürme*" ve "*iki kere diriltme*" konusu. Bununla ne denilmek isteniyor?

Aslında durum gayet açık. Birinci diriltme, yukarıda da açıkladığımız gibi yoktan var etme ve hayatı tattırma. Birinci öldürme ise, normal olarak herkes gibi ölme. İkinci diriltme de, kıyamet günü, hesaba çekmek için diriltilip, mahşer yerinde toplama ki, bu konu da zaten orada geçiyor. İkinci öldürme ise, cehennemde cezaya çarptırılarak bir çeşit ölüme mahkum edilme. Defalarca azaba maruz kalmaları. Onların yakındığı konu da bu! Yani, "*Bizi hayata getirdin, sonra da ölümü tattırdın; sonra bizi yeniden dirilttin ve şimdi, yeryüzündeki bilinçli manevi körlüğümüzden; seni ve emirlerini görmezlikten gelmemizden dolayı, bizi ruhsal bir ölüme yani azaba mahkum etmektesin. Buradan çıkıp kurtulmanın bir yolu yok mu?*" diyecekler.

Tıpkı, *Tâhâ Sûresi*'ndeki, kör olarak diriltlen bir kısım kimselerin yakındıkları gibi ki, onlardan biri: "*Ey Rabb'im, beni niye kör olarak dirilttin? Halbuki ben kör değildim (hatta gözlük bile kullanmıyordum)*" diye, yakınıp soracak. Yüce Allah da ona şöyle der: "*Şunun için: Sana ayetlerimiz/mesajlarımız gelmişti de sen onları göz ardı etmiştin. Bugün de sen aynen öyle gözardı edileceksin.*"⁽⁷¹⁾ Bunu da Cenab-ı Hak ön-

70 Mü'min, 40/11.

71 Tâhâ, 20/125-126.

ceden haber vermişti zaten: *"Kim ki beni anmaktan/benim zikrimden yüz çevirirse, bilsin ki, onun dar/ve sıkıntılı bir hayat alanı olacaktır ve kıyamet günü onu kör olarak kaldıracağız."*(72)

İşte bu körlük, Kur'an'ı, Allah'ı ve Allah'a karşı yapmamız gereken görevleri ve ibadetleri arkaya atmanın, görmezlikten gelmenin, inanıp ibadet etmemek için, yalan-yanlış inanç ve üstûre (masal) uydurmanın cezasıdır. Oysa, doğru dürüst inanıp gereken işleri ve ibadetlerini yapmış olsalardı, bunların hiçbiri başlarına gelmeyecekti...

Konuyu daha fazla uzatmak istemiyorum. Ancak, bu ayetler, onların çok kullandığı ve inanan insanları kandırmaya çalıştıkları ayetlerdi. Gerekli kanaatin hasıl olduğuna ve bunların Kur'an'ı yanlış anlayıp, keyfi hükümler verdiklerine artık herkes ikna olmuştur sanırım.

4) Konuşan Ölü Mucizesi

Bakara Sûresi'nde anlatılan ve o sûreye adını veren bir olay var. Bu olay, *"İcl Vakası"* diye bilinen bir olaydan sonra zikredilen ve öldürülmüş bir kişinin katilinin bulunmasını anlatan bir olaydır. *İcl Vakası*, Mısır'da, Yahudiler'in ineğe taptıkları bir sırada cereyan eder. Maksat onların putperestlikten kurtulmalarını ve Allah'ın birliğine inanmalarını temin etmektir.

Yahudiler, kesilmesi emredilen sığırın üzerinde tartışır, nasıllığı ve niceliği hakkında bir sürü tartışma yaparlar, kesmemek için bahane ararlar. Ancak Allah (c.c), onlara ineği, yani İlah edindikleri hayvanı kestirir ve doğru inanca ulaştırır.

İşte, bu olayın hemen arkasından gelen ve aşağı yukarı aynı manayı ifade eden başka bir olay var ki, reenkarnasyoncular kendilerine delil gösterirler. Olayda anlatılan husus, öldürülen bir kişinin katilinin bulunmasıdır. Ayet şöyle:

"Hani bir kişiyi öldürmüştünüz ve bu konuda birbirinize düşmüştünüz. Oysa Allah, gizlediklerinizi açığa çıkaracaktı. Bunun için de: 'Ona (cesede, kestiğiniz ineğin) bir parçasıyla vurun' demiştik. Böylece, Allah ölüleri diriltir ve size ayetlerini gösterir ki, akıllanasınız." (73)

Ayette ifade edilen husus, maktüle kesilen sığırın neresinden bilinmiyor ama bir parçasıyla vuruluyor ve ölü dirilip, katilini haber veriyor. Ancak, hemen arkasından yine ölüyor. Geri gelmesi ve yaşamaya devam etmesi, başka bir bedende hayatını sürdürmesi söz konusu değil. Bunun neresi reenkarnasyona delildir, anlamak mümkün değil! Ayrıca, Allah (c.c), zaten bundan alınması gereken dersi, biz-zat kendisi veriyor:

"Gizlediklerinizi açığa çıkaracağız" demekle, "Sizin bile yaptığınız ve fakat insanların bilmekten aciz oldukları niyetlerinizi ve diğer gizli planlarınızı açığa çıkaracağımız ve sizi hesaba çekeceğimizi zannetmiyor, akıldan uzak görüyorsanız, bakın işte, gözünüzü önünde ölmüş bir adamı dirilttik ki, bu size ibret olsun ve ahireti inkar etmeyesiniz; hayatı ona göre yaşayıp, size verilen imkan ve fırsatları ona göre değerlendirip, nimetlerime şükredesiniz..." denilmektedir.

5) Korkup Kaçanları Yakalayan Ölüm

Yine istismar edilen bir ayet de, ölüm korkusu ile korkup evlerini ve yurtlarını terk edip kaçanlarla alakalı. Reenkarnasyon inancı ile yakından uzaktan alakası yok. Ancak anlamak ve anlatmak mümkün değil: Neden kendi inançlarına Kur'an'ı argüman yapıp, delil gösteriyorlar? İşte ayet:

"Şu binlerce iken, ölüm korkusuyla yurtlarından çıkanları görmedin mi? Allah onlara; 'Ölün' dedi. Sonra onları diriltti. Şüphesiz Allah, insanlara karşı ikram sahibidir. Fakat insanların çoğu şükretmezler." (74)

73 Bakara, 2/72-73

74 Bakara, 2/243.

"Allah onlara, 'ölün' dedi." Sonra onlar da öldüler. Sonra Allah onları diriltti ve geride kalan ömürlerini tamamlamak için yine ruhlarını kendi bedenlerine iade etti. Böylece kaderden kaçmanın bir anlamı olmadığını, bilmelerini göstermek istedi. Aslında durum bundan ibaret. Ancak tefsirciler olayın farklı yönlerini bulup incelemişler. Olayla ilgili kıssa, *Rûhu'l-Beyan* tefsirinde şöyle anlatılıyor:

"Bunlar, İsrailoğulları'ndan büyük bir topluluktur. Bir kasabada yaşıyorlardı. Taun (veba) salgını geldi. Bunun üzerine hepsi de evlerini bırakıp kaçtılar. İki dağ arasında bulunan Efyah Vadisi'ne gidip orada konakladılar ve kurtulma umuduyla beklemeye başladılar. Ancak vadinin alt ve üst taraflarından birer melek, bunlara, 'Ölün!' diye seslendi. Hemen hepsi orada ölüverdiler. Haliyle bu, Allah'ın emri ve dilemesiyle olan bir şeydir. Üzerlerinden tam sekiz gün geçti. Hepsi şişip kalmışlardı. Bu arada Hazkil peygamber yanlarından geçti. Hz. Hazkil (a.s.), Hz. Musa'dan sonra peygamber olarak gelmişti. Bu ölümleri görünce, durdu ve hayretler içinde bunların hallerini düşünmeye başladı. Bu sırada Allah kendisine: 'Sana bir mucize göstermemi ister misin?' diye vahyetti. O da: 'Evet' dedi. Allah da şöyle buyurdu: 'O halde şöyle seslen: Ey kemikler! Allah, sizin benim yanımda toplanmanızı emrediyor.' İşte bu seslenişten sonra kemikler vadinin alt ve üst taraflarından toplanarak birbirleriyle birleşip kaynaştılar. Sonra Allah, kendisine: 'Ey ruhlar, Allah sizin yerlerinizi almanızı emrediyor' diye seslenmesini vahyetti. O da gerekeni yaptı ve hepsi dirilmiş olarak kalktılar. Bu arada şöyle diyorlardı: 'Allah'ım! Seni takdis ve tenzihle hamd ederiz. Sen her şeyden münezzehsin. Senden başka hiçbir ilah yoktur.' Sonra da hepsi yerlerine ve yurtlarına, kavimlerinin yanına döndüler. Ecelleri sona erinceye kadar bir süre daha yaşadılar." (75)

Görüldüğü gibi olayın anlatılış şekli, herhangi bir tezat teşkil etmiyor ve ayetin verdiği bilgilerle çelişkili değil.

Bunun yanında reenkarnasyona delil olabilecek herhangi bir husus yok. Bulundukları yerde öldürülüyorlar ve aynı bedende yine diriltilip kendi yurtlarına ve yuvalarına geri dönüyorlar. Beden değişmesi diye birşey söz konusu değil. Verilen ceza, hastalığın çarelerini araştırıp onunla savaşmak yerine kaçmayı tercih etmelerinden kaynaklanıyor. Kurtulmayı ümit ederlerken tam tersine ölümle karşılaşıyorlar.

Merhum *İsmail Hakkı Bursevi*, tefsirinde, burada verilmek istenen dersin, müslümanları cihad konusunda gayrete getirmek ve onlara cesaret vermek olduğunu söylüyor.

6) Yüz Yıl Uyutulup Uyandırılma

Başka bir ayet, yine *Bakara Sûresi'*nden. Üzeyir bin Şerhiya ile yani Üzeyir peygamber ile alakalıdır ki, olay Kudüs'te geçmektedir ve uzunca anlatılır. Kısaca anlatmak gerekirse, sadece ayeti ele alıp arkasından bir iki cümle ilave edeceğiz.

"Yahut o kimse gibisini gördün mü ki, duvarları çatıları üzerine yıkılmış olan bir kasabaya uğramış: 'Allah bunu, ölümünden sonra nasıl diriltecek?' demişti. Allah da onu ölümünden sonra yüz sene ölü bıraktıktan sonra diriltti. 'Ne kadar kaldın?' dedi. O da: 'Bir gün veya bir günün birazı kadar kaldım' dedi. 'Hayır yüz sene kaldın, işte yiyeceğine ve içeceğine bak, bozulmamış. Bir de eşeğine bak. Seni insanlara delil kılalım diye böyle yaptık. Kemiklere bak, onları nasıl yerli yerine getirip sonra ona et giydiriyoruz.' Bunlar ona apaçık belli olunca: 'Artık Allah'ın her şeye kadir olduğunu biliyorum' dedi." (76)

Rivayet edildiğine göre, İsrailoğulları, kötülük işlemede, bozgunculuk ve fesat çıkarmakta çok aşırı gitmişlerdi. Allah, bunların başına Babil hükümdarı *Buhtunnasir*'i mu-

sallat etti. *Buhtunnasır*, altı yüz bin kişilik bir orduyla bunların üzerine yürüdü. Şam'ı çiğneyerek, *Beyt-i Makdis*'i harabeye çevirdi. İsrailoğullarından yüzbin yiğit delikanlıyı esir aldı. Hz. *Uzeyir* de bunların arasındaydı. Bir süre sonra Allah, Hz. *Üzeyir*'i onların elinden kurtarmıştı. Hz. *Uzeyir* eşeğiyle *Beyt-i Makdis*'e gidiyordu. Buraya geldiğinde, acı manzarayla karşılaştı. Bu durum; "*Duvarları çatıları üzerine yıkılmış.*" ifadesiyle dile getiriliyor. Yani binanın tavanları çökmüş, duvarlar ve tavanlar birbiri üzerine yığılıp kalmış, her taraf harabeye dönmüştü. Bu manzarayı görünce: "*Allah bunu, ölümden sonra nasıl diriltecek?*" demişti. 'Böylesine harap hale gelen bu kasabayı Allah nasıl eski güzel durumuna getirecek?' dedi. Fakat bunu, Allah'ın gücünden şüphe amacıyla söylemiyordu. Çünkü Allah'ın kudretinden şüphesi yoktu. *Üzeyir* bu ifadeleri söylerken, işin çok zor ve ağır olduğunu belirtmek istiyordu. "*Allah da onu yüz sene ölü bıraktıktan sonra diriltti.*"

Rivayete göre, Hz. *Uzeyr* kasabaya girince, bir ağacın gölgesine gitti. Yanındaki merkebinin ağaca bağladı ve kasabayı gezip dolaştı. Hiçbir kimseyi bulamayınca, yukarıdaki sözleri söyledi. Sonra da gidip uyudu. Allah onu uykusunda öldürdü. Henüz genç bir delikanlıydı. Yanına da yiyecek olarak incir, üzüm ve şıra almıştı. Bu ölüm olayı bir ibret içindi. Allah aynı zamanda Hz. *Üzeyir*'in eşeğini de öldürdü. Yüce Allah, Hz. *Üzeyir*'in cesedini insan, yırtıcı hayvan ve kuşlardan gizledi. Kimse onu göremiyordu. Hz. *Üzeyir*'in ölümünün (uykusunun) üzerinden tam yüz yıl geçince, Allah onu yeniden diriltti. İşte; "*Sonra onu diriltti*" ayetinin ifade ettiği anlam budur.

Ayetteki "*ba's*" kelimesi, bir şeyi yerinden doğrultmak manasınadır. Nitekim Araplar, "*deveyi yerinden kaldırdım*" ifadesini de bu kelime ile ifade ederler. Kıyamet gününe de "*yēv̄m-i ba's*" denir. Çünkü insanlar, o günde kabirlerinden kalkarlar. Yüce Allah'ın bunu, "*Ahyâhu*" (onu diriltti) demeyip, "*Baasahu*" (kaldırdı) kelimesiyle ifade etmesi bu-

nun, Hz. Üzeyir'in önce nasıl idiyse, aynen eskisi gibi, akıllı, anlayış sahibi, ilahi bilgiyi hemen kavrayacak bir durumda, eksiksiz bir şekilde eski haliyle döndürmesindedir. Eğer, "*Sonra onu ihya etti (ahyâhu).*" deseydi, bütün bu manalar çıkmazdı.⁽⁷⁷⁾

Burada gösterilmek istenen ve dikkat çekilen başka bir husus da yiyecek ve içeceklerin normalde birkaç gün içinde bozulmasına rağmen yüzyıl korunarak bozulmamış olmasıdır. Ayrıca Üzeyir peygamberin yüz yıl ölü kaldığı halde bunu, bir gün veya daha az bir süre uyuduğunu sanarak ifade etmesi. Yüz yıl kaldığını da, "*Bir de eşeğine bak.*" ihtarını ile anlıyor. Eşeğine bakınca, onun kemiklerinin birbirinden ayrılıp çürümüş ve un ufak olmuş olduğunu görür. Yüce Allah bunu, "*Kemiklere bak. Onları nasıl yerli yerine getirip sonra ona et giydiriyoruz.*" âyetiyle ifade eder. Ayette kemik çoğul, et tekil olarak ifade ediliyor. Çünkü kemikler çok ve birbirinden farklıdır, et ise tekdir, birdir, bitişiktir. Görülen bir şeydir, kemik ise etin altındadır ve görünmezler. Burada ince bir temsil vardır. Derinin altındaki kemik gibi, toprağın altına girmiş cesedi ve parçalarını da böyle toplar, yeniden diriltiriz denilmek isteniyor. Bütün bunların sebebi ise, öldükten sonra dirilmeyi ve hesabı akıllarına getirmeyenlerle, getirip anlamayanlara veya reenkarnasyoncular gibi yanlış yorumlayarak saptıranlarla, inkar edenlere, "*Seni insanlara bir delil kılalım diye yaptık.*" denilmektedir.

Yine bir cümle ile ifade edecek olursak, ayette geçen kelimelerin ve cümlelerin hiçbirinde başka bir cesetten, ceza veya mükafattan da söz edilmiyor. Aradan yüz yıl geçmiş olmasına rağmen Üzeyir peygamber kendi cesediyle diriliyor ve kendisi olduğunu hatırlıyor, üstelik hiç tereddüt etmeden ve hiç yadırgamadan gayet rahat olarak, "*Bir gün veya daha az uyudum veya öyle kaldım.*" diyor. Şayet reenkar-

77 Karş.: Yazır, Hak Dini, II, 178-188.

nasyoncuların dediği gibi, bu bir mucize değil de "evrensel bir yasa" olsaydı, o zaman bütün insanların Üzeyir (a.s.) gibi, geçmiş hayatını net ve berrak olarak hatırlar, yeniden çocuk veya başka bir şey olarak doğmazdı. Aynı zamanda daha önceki yaşadığı hayata dair neyi varsa hatırlar, onları eliyle koymuş gibi bulur ve bilirdi.

7) Ahiretin Açık İspatı

İstismar konusu olan başka bir ayet, İbrahim (as)'ın ölümlerin diriltilmesi ile ilgili Cenab-ı Hak'tan bilgi istediği ayet ve konunun aklen ispatının gösterilmesi:

"Bir vakit İbrahim: 'Ey Rabb'im! Ölümleri nasıl dirilttiğini bana göster.' dedi. Allah: 'Yoksa inanmıyor musun?' dedi. İbrahim: 'Evet, inanıyorum. Fakat kalbim tatmin olması için (istiyyorum).' dedi. Allah: 'Öyle ise, dört kuşu tut, onları kendine alıştır. Sonra onlardan her dağa birer parça (tane) bırak. Sonra onları çağır. Onlar sana koşarak geleceklerdir. Ve bil ki; Allah, Aziz ve Hakim'dir. (Güçlüdür, her şeyi yerinde yapar. Ahireti getirmemekle, insanları başıboş, abes bırakmaz. Güçlüdür, onları diriltebilir.)' "(78)

Ayet 'el-Kürsi ve ondan sonra gelen iki ayet, Allah'a imanı anlatırken, bu üç ayet (258, 259, 260) ise; ahiret gününü ve öldükten sonra dirilmeyi ispat ediyorlar. 258. âyetle, ferdi öldürme ve dirilmeden, güneşin doğuşu ve batışı gibi evrensel ölüm ve dirilme yasasına geçiliyor.⁽⁷⁹⁾

Bazı meallerde, İbrahim (a.s.)'ın, kuşları kendine alıştırması ve sonra onların her birinin bir dağa bırakılması ve sonra da onlara çağırması şeklinde ayetin meali verilir ki, doğrudur. Çünkü ruhlar ölmez, burada kuşlar, ruhu temsil ediyor ve çağırınca gelecekleri bildiriliyor. Ancak bazı meallerde de, onları kendine alıştırdıktan sonra yine ayette anlatılmak istenen ve soru cevap mantığındaki esas da

78 Bakara, 2/260.

79 Bahaeddin Sağlam, Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meali, s. 44.

budur, kesip parçalama ve etlerini birbirine tamamen karıştırdıktan sonra her dağa birer parça dağıtıp, sonra bir yerden onlara çağırması şeklinde anlam veriliyor ki, bu da doğrudur. Çünkü insan öldükten sonra dirilecek ve *İbrahim (a.s.)*'da, bunun nasıl olacağını merak ediyor ve sorup öğrenmek istiyordu. Yüce Allah da ona bir temsil yoluyla olayın tatbikatını yaptırıp; *"İşte Biz, ölüleri böyle diriltiriz ya İbrahim! Bunda hiç şüphelen olmasın ..!"* telkinini yapıyor. Ama bunun tenasühe veya öteki adıyla reenkarnasyona neresi delildir? Bunu anlamak mümkün değil. Çünkü ne beden değişiyor, ne yer. Herkes kendi bedeninde yeniden aynı yerde ve aynı zamanda yaratılıp cesetlerine ruhları iade ediliyor. Zaten burada, ahirette gerçekleştirilecek olan ve öbür dünyaya ait bir olayın, perde arkası ile haşrin basit ve küçük ispatı olarak, bir ölüm ve diriliş sahnesi gösterilip anlatılıyor. Bunu yapan onu da yapar. Yani küçük ve basit planda bir şeyi yapan büyük planda da sizin için zor gibi gelen bir şeyi yapar denilmek isteniyor.

8) Kıyas Yoluyla Verilen Bir Ders ve Güç Takdiri

Başka bir ayet: *"Geceyi gündüze katarsın, gündüzü de geceye katarsın. Ölüden diri çıkarırsın, diriden de ölü çıkarırsın. Dilediğine sayısız nimetler verirsin."*⁽⁸⁰⁾

Bu ayetin *Rûhu'l-Beyan*'daki tefsiri şöyledir: *"Geceyi gündüze katarsın, gündüzü de geceye katarsın."* Geceyi kısaltıp gündüzü uzatarak, geceyi gündüzün içine sokarsın. Böylece geceler dokuz saat, gündüzler ise on beş saat olur. Geceyi uzatıp, gündüzü onun içine sokarsın. O zaman da, geceler uzun, gündüzler kısa olur. Bu ayet, ayrıca bilimsel bir hususa da işaret ederek, mevsimlere göre değişen saat farklarını anlatıyor.

"Ölüden diri çıkarırsın, diriden de ölü çıkarırsın." Yani, nutfeden canlı, yumurtadan kuş, cahilden âlim, âlimden

cahil, müminden kâfir, kâfirden mümin, kuru yerden de bitki yaratırsın.

"Dilediğine sayısız nimetler verirsin. Bu büyük işleri yapmaya gücü yeten kudretin, mülkü Acemlerin elinden alıp Araplara vermek ve Acemleri zelil etmek, Arapları da yüceltmek... gibi hususlara öncelikle gücü yeter. Bu gibi şeyler, onun için çok daha basittir."

Bursevi, bu ayetin bazı kitaplarda ise şu kutsî hadis ile tefsir edildiğini söylüyor: "*Ben, Allah'ım! Benden başka melik ve malik yoktur! Meliklerin ve maliklerin (kuvvet, iktidar ve servet sahiplerinin) perçem ve kalpleri benim elimdedir. Kullarım bana itaat ederlerse, onlara rahmet eder, meliklerin ve maliklerin kalplerini lehlerine çevirir, şefkatle ve merhametle muamele ederim, ettiririm. Eğer kullarım Bana isyan ederlerse, onlara ceza veririm. Kuvvet ve iktidar sahiplerine sövmekle vakit geçirmeyin. Tazarru ve niyaz ile Bana tevbe edin ki, onların hakkından geleyim, onları size şefkatli kılayım.*"⁽⁸¹⁾

Prof. Süleyman Ateş Hoca ise şöyle tefsir ediyor: "*Ölüden diri, diriden ölü çıkarırsın!*" cümlesi, "*Dâneden ekin, ekinden dâne; çekirdekten hurma, hurmadan çekirdek; yumurtadan tavuk, tavuktan yumurta; meniden insan, insandan meni; kâfirden mümin, müminden kâfir çıkarırsın.*" şeklinde tefsir edilir diyor ve ilave ediyor: "*Bu ayette asıl anlatılmak istenen, Hz. Muhammed'i küçümseyen, onu peygamberliğe layık görmeyen insanlara, geceyi, gündüzü birbirine çeviren Allah'ın, dilediği zaman nasıl peygamberlerin soyundan kâfir insanlar çıkarmışsa; ümmi, müşrik bir toplumdaki da peygamber çıkaracağını; dilediğini peygamberlikle beraber hükümdar da yapacağını; dilediğine hesapsız rızık ve mal vereceğini belirtmektedir.*"⁽⁸²⁾

Görüldüğü gibi, her iki tefsirde de yaklaşık aynı şeyler anlatılıyor. Daha bin tane tefsir karıştırsak ve görüşlerini alsak da yine hiç kimsenin buna tenasühü anlatıyor şeklin-

81 Bursevi, Ruhul-Beyan, I, 519.

82 Ateş, Yüce Kur'an'ın Çağdaş Tefsiri, 2/32.

de bir yorum getirmesi mümkün değil. Çünkü ayetle burada Allah'ın kudret ve iktidarını anlatıyor ve yüce Allah, neyi, nasıl yapacağına sadece kendisinin karar vereceğini anlatıyor ve bu hakkın kendisine teslim edilmesini istiyor.

9) İnkâr, Cehennem ve Bitmeyen Acıklı Bir Azap

Hangi maksatla kitaplarına alıp, tekrar doğuşa delil gösterdiklerini bir türlü anlayamadığım iki ayetin meali ise şöyle: *"Onlardan kimi ona (Hakk Kitabı'na) inandı, kimi de ondan yüz çevirdi. Öylesine de çılgın alevli cehennem yetti. O ayetlerimizi inkar edenleri, yakında bir ateşe sokacağız, derileri piştikçe azabı tatsınlar diye, onlara başka deriler vereceğiz. Şüphesiz Allah, daima üstün ve hikmet sahibidir."*⁽⁸³⁾

Bu ayetlerde anlatılan hususlar o kadar açıktır ki, yorum bile ihtiyaç yok. Ancak, şu kadar söyleyelim ki, birinci ayette, Allah'tan aldığı vahyi, emir ve yasakları insanlara anlatan Hz. Peygamber'in tebliğini bir kısım insanların kabul edip bir kısım insanların da inkar ettiklerini, inkar edenlerin de alevli bir ateşe yani cehenneme yaslanacağı anlatılıyor. Kur'an boyunca anlatılan ve her zaman rastlanan mümin-kafir tiplemesi. İkinci ayette de, bu inkarın başlarına açtığı belayı anlatma bakımından işin vahameti anlatılıyor. Çünkü Cennet de, Cehennem de ebedi. Cehennem'de yanan insanların bir kere veya iki yanmakla ölüp gitmeyecekleri, aksine derileri piştikçe ve yanıp döküldükçe azabı tatmaları için ve dünyada yaptıkları bütün kötülüklerle, peygamberi ve kitabı yalanlamanın cezası olarak, azabın sonsuza dek devam edeceği anlatılıyor. Bunu tekrar doğuşla değil, belki bir daha hiç kurtulmadan azaba duçar olmakla alakası var. Bunu en cahil insan bile anlayabilir.

83 Nisa, 4/55-56.

10) Ümmet Mefhumu ve Haşir Akidesini Açıkça Anlatan Ayet

Bu âyetin baş tarafı, hayvanların da insanlar gibi, çeşitli tür ve cinsleriyle birer ümmet olduklarını, *Kitap'*ta, yani, Kur'an'da hiç bir eksik bırakılmadan insanların bütün istek ve ihtiyaçlarına cevap verecek bilgilerin toplandığını anlatmaktadır. Ayetin sonundaki, "*yuhşerun*" kelimesi ise, başka bir manaya çekilmeyecek kadar açık ve nettir. Bu kelimenin aslı, *haşır*'den gelmekte; "*haşır*" de, bildiğimiz öldükten sonra ebediyet aleminde dirilip toplanma demektir. Hal böyle olunca çoğul olarak gelen "*Yuhşerun*" kelimesi, Allah tarafından, mahlukatın ruhlarının bedenlerine iade edilerek, yeniden yaratılması, hesaba çekilip, ceza veya mükafat vermek üzere huzurunda toplanması demektir.

Bu ayet, öz olarak iman esaslarımızdan biri olan haşir akidesini anlatmaktadır:

"Yeryüzünde hiçbir hayvan ve gökyüzünde kanatlarıyla uçan hiçbir kuş yoktur ki, sizin gibi birer ümmet olmasınlar. Kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık; sonra onlar Rabb'lerinin huzurunda hepsi de haşrolunacaktır." (84)

11) Sorularla İhtar - İkaz ve Tasdik Ettirme

"(Ey Muhammed!) De ki: 'Gökten ve yerden sizi rızıklandırıp duran kimdir? Yahut (faydalanıp durduğunuz) kulak ve gözlerinize asıl sahip olan kimdir? Ölüden diriye, diriden de ölüyü kim çıkarıyor? Bütün işleri bir düzen içinde kim idare ediyor?' Onlar, 'Allah' diyeceklerdir. De ki: 'O halde niçin sakınmıyorsunuz?' "(85)

"(Ey Muhammed! O müşriklere) De ki: 'Ortak koştuklarımızdan, ilk önce yaratan, (öldükten sonra da tekrar diriltip) eski ha-

84 En'am, 6/38.

85 Yunus, 10/31.

line getiren bir kimse var mı?’ Yine de ki: "Allah, ilk önce yaratır, sonra da (tekrar dirilterek) onu eski haline getirir. O halde nasıl oluyor da haktan dönüyorsunuz?" (86)

Aslında bu ayetlerin asıl muhatabı, Kur'an'ı saptırarak reenkarnasyona delil gösterenlerin ta kendileridir.

Çünkü, onların kendi düşüncelerine delil olarak gösterdikleri her iki ayette de, bilip durdukları ve itiraf ettikleri halde Allah'tan başka ilahlar ileri sürmek, Allah'tan başka güç ve kudret sahiplerinin bulunduğunu iddia etmek, ruhun her şeyden bağımsız olduğunu, insanın kendi kaderini kendisinin yarattığını iddia etmek, Allah'a şirk/ortak koştan başka bir şey değildir.

İşte, reenkarnasyona inanan ruhçular, bu ayetlere bileerek veya bilmeyerek gelip toslamışlar, hakkı itiraf etmişlerdir.

12) Yanlış İddialar ve İlahi Cevaplar

Nakledeceğimiz ve onların delil olarak ileri sürdükleri âyeti kerime, aslında yine kendi aleyhlerine olan ve onları baştan sona yalanlayan bir ayet.

Bu âyette yüce Allah, kafirlerin inatla, ölülerin diriltilemeyeceğini iddia edip, bilmedikleri bir şey hakkında yalan söyleyerek ve inanmayarak, küstahlık etmelerine karşılık olarak, hem de yeminle olayı ve bu olayın nasıl gerçekleşeceğini anlatıyor. Yine eğer, farzı muhal, yüce Allah, yapmayacak bile olsa, sırf onlara inat ve inkar ettikleri için bunu yapacağını, yalanlarını yüzlerine vurup kendilerini de gerekli cezaya çarptıracağını, bakın nasıl anlatıyor:

"Onlar, Allah'ın, ölen bir kimseyi diriltilemeyeceğine dair bütün güçleriyle Allah'a yemin etmişlerdir. Fakat hayır; gerçek bir vaad olarak (ölüleri diriltecektir). Ancak insanların çoğu bunu bilmez. Hem de bu hususta ihtilaf edenlere açıkça göstermek için

ve küfredenlerin de yalan söylediklerini anlamaları için ölüleri diriltecektir." (87)

İşte bu kadar açık bir âyeti, ancak inatla ve cahilce bir şeyin peşine takılıp gidenler saptırıp haince emellerine alet edebilir. Pes doğrusu...!

Âyeti kerimeyi, ahireti ispat eden diğer ayetlerden biri olarak mütalaa eden *Elmalılı Hamdi Yazır* tefsir etmeye lüzum görmemiş. *M. Ali es-Sabuni, Saffetü't-Tefasir'de, Süleyman Ateş Çağdaş Tefsiri'nde* ve *Bursevi, Ruhü'l Beyan'da* yukarıda arz ettiğim şekilde tefsir etmişlerdir. Yani ölüm ve diriliş gerçekleşecek, fakat ahirette. Bunu yalanlayan kafirlere, söylediklerinin yalan olduğu gösterilecek ve bütün amelleriyle beraber huzuru İlahiye getirilip hesaba çekileceklerdir. (88)

13) Yine Kendi Elleri İle Bağlanma ve Bir Tahkir

"Müşrikler demektedirler ki: Biz, (kabirlerimizde) kemik haline geldikten ve ufalanıp toprak olduktan sonra, yeni bir yaratık olarak tekrar dirilecek miyiz?" (89)

"(Ey Muhammed! Onlara) De ki: 'İster taş olun, ister demir; isterse içinde (kafanızda) büyüttiğünüz herhangi bir yaratık olun, (yine de dirileceksiniz).' 'Bizi yeniden kim diriltir?' diyeceklerdir. De ki: 'Sizi ilk defa ve hiç yoktan yaratan.' Sana alaylı alaylı başlarını sallayacaklar ve 'Ne zamanmış o?' diyeceklerdir. De ki: 'Yakında olması mümkündür.' " (90)

Bu ayetlerin, öldükten sonra ebedi âlemde dirilmeyi, haşır akidesini izah ve ispat etmesi o kadar açıktır ki, *Hamdi Yazır*, tefsire bile lüzum görmemiştir. Süleyman Ateş Hoca da, öldükten sonra dirilmeyi zor ve imkansız görenleri ikna etme doğrultusunda tefsir ediyor ve 52. âyeti de

87 Nahl, 16/38-39.

88 Karş.: Yazır, Hâk-Dini, V, 238; es-Sabuni, Saffetü't-Tefasir, Terc. III, 315; Ateş, Yüce Kur'an'ın Çağdaş Tefsiri, V, 171.

89 İsra, 17/49.

90 İsra, 17/50-51.

aynı kategoriye dahil ederek, *"Sizi çağıracağı gün O'na hamd ederek çağrısına uyarsınız ve (yeryüzünde) pek az kaldığınızı sanırsınız"* ayetindeki, *"pek az kalma"* ifadesinin ruhçuların yok saydığı *"berzah"* hayatına işaret ettiğini söylüyor ki, zaten her müslüman da böyle inanır.⁽⁹¹⁾

Ayetler, *Ruhu'l-Beyan*'da da, aynı şekilde tefsir ediliyor. Yeniden yaratılmayı zor veya imkansız görenleri *"taş ve demir"* gibi, sert, ruhsuz şeyler olsanız bile siz, yeniden, ilk defa hiç yoktan yaratıldığınız gibi yaratılacak, diriltileceksiniz şeklinde yorumlanarak, bu ifadelerin onlara bir hakaret olduğu vurgulanıyor.⁽⁹²⁾

Ancak, hiç bir tefsirde, tenasüh yoluyla, bu dünyaya başka bir bedende yeniden gelip, tekrar doğarak yaşayacağına dair bir bilgi kırıntısı yok.

Bu durumda insanın, *"Yoksa, İslam alimleri Kur'an'dan hiç anlamıyorlar mı?"* diyesi geliyor...

Aynı şekilde, reenkarnasyona delil gösterip istismar ettikleri, İsrâ Sûresi'nin 98. ve 99. âyetleri de, çok az farklı kelimelerle, ahireti inkar edenlere, bunun mutlaka gerçekleşeceğini anlatıyor.

14) Yine Ölüm ve Dirilişin İsbatı

Hiç yoruma gerek kalmayacak şekilde açık iki ayet istismar konusu:

"İnsan diyor ki: Ben öldükten sonra mı gerçekten diri olarak kabrimden çıkarılacağım?" (bu olacak iş değil!) İnsan idrak etmiyor mu ki, o daha önce hiçbir şey değilken biz onu yarattık."⁽⁹³⁾

Tefsircilerin pekçoğu buradaki "insan" *Ümeyye bin Halef* tir derler. Çünkü o, yerden bir kemik alıp elinde ufalamış ve *Yasin Sûresi*'nde buyurulduğu gibi ki: *"Onlar, yar-*

91 Ateş, Yüce Kur'an'ın Çağdaş Tefsiri, V, /225.

92 Bursevi, *Ruhu'l-Beyan*, V, 21.

93 Meryem, 19/66-67.

dım göreceklerini umarak Allah 'tan başka ilâhlar edindiler. Halbuki ilâhların onlara yardım etmeye güçleri yetmez. Aksine kendileri bunlar için yardıma hazır askerlerdir. (Ey Rasûlüm!) O halde onların sözleri sakın seni üzmesin. Kuşkusuz biz, onların gizlemekte olduklarını da, açığa vurduklarını da biliyoruz. İnsan görmez mi ki, biz onu meniden yarattık. Bir de bakıyorsun ki, apaçık düşman kesilmiş. Kendi yaratılışını unutarak bize karşı misal getirmeye kalkışıyor ve: 'Şu çürümüş kemikleri kim diriltecek?' diyor. De ki: Onları ilk defa yaratmış olan diriltecek. Çünkü O, her türlü yaratmayı gayet iyi bilir."⁽⁹⁴⁾ ayetlerinde anlatıldığı gibi, deliller bu kadar açık ve net olmasına rağmen, güya Allah'ı aciz bırakacakmış gibi Rasûlullah'ı inciterek ve akli sıra yeniden diriltmeyi imkansız zannedip, misaller getirerek, Allah'a hasım kesilip, inananlara da düşmanlık yapan kişiydi. Ancak, Allah'a ve inananlara düşmanlık yapmak, İslam'a hasım olmak, sadece onunla sınırlı değil. Bunu bilimsel yollarla yapmaya çalışanlar olduğu gibi, kuvvet kullanarak yapmaya kalkanlar da var ve daima olmaya devam edecektir. Bazen, inananlara cephe alacaklar, bazen inanç esaslarımızı saptıracaklar, bazen de kuvvet yoluyla önümüze çıkacaklar. Ama, İslam'a ve onun inanç esaslarına dokunan kişiler, iyi bilmelilerdir ki, kendi aleyhlerine iş yapmış olurlar ve belanın düğmesine dokunmuş, başlarına bela yağmasına sebep olmuş olurlar. Başka da bir iş yapamazlar. Her şeye ve herkese rağmen Allah bu dini üstün kılacak ve gönüllere yerleştirecektir.

15) İlk ve Son Yaratılış veya Ölüm ve Diriliş

"Sizi işte o yerden yarattık; yine oraya döndürecek ve bir ke-re daha oradan çıkaracağız."⁽⁹⁵⁾

Bu âyette anlatılan husus, ilk insan ve ilk peygamber Hz. Adem'in yaratılışına işaretle, onun soyundan çoğalıp

94 Yasin, 36/75-79.

95 Tâhâ, 20/55.

gelen insanların da ölümleri ile toprağa iade edilişi ve topraktan gelmenin neticesi olarak, yine toprağa gidişi anlatılmaktadır. Sonra yine insan hesap için yeniden yaratılırken, çürümüş cesetleri harika bir şekilde ilk yaratılışı gibi topraktan yaratılıp çıkarılacak ve ilk insana sonradan verilen ruh gibi, ruhu verilecek ve hayat bulacaktır. Bu dünyada yaratılmasının sebebi, onun bütün hayatını burada yaşadığı içindir. Yaşadığı, gezdiği, yattığı, kalktığı, günahlarını ve sevaplarını kazandığı bütün yerlerin burada olmasındandır. Çünkü hesaba çekilirken, bugün polislerin suçluya suç mahallinde, o suçu nasıl işlediğinin tatbikatını yaptırdıkları gibi, yüce Allah da, günah ve sevaplarını kazandığı yerlerde insanı dolaştıracak, fiillerinin tatbikatını yaptıracaktır.

16) Şirk ve Uydurulan Güçsüz İlâhlar

Aşağıdaki âyet-i kerimenin neresi onlara delil olabilir ki; bunu da kitaplarına almışlar ve reenkarnasyona delil göstermişler. Hatırlarsanız reenkarnasyon, ruhun kendi hür iradesi ile, seçim yaparak, değişik bedenlerde istediği kadar dünyaya seyahat etmesiydi. Oysa bu ayette, ölümleri Allah'tan başka kimsenin diriltemeyeceği ve ruhların yüce Allah'ın kabza-i tasarrufunda olduğu vurgulanıyor ve onları çürütüyor.

Ayrıca, bu ayette kendilerine de dokunuluyor. Çünkü onlar da cinlere ve ruhlara kulluk edip tapınıyorlar. Bu konu, kitabımızda; *"Bütün Ruhçular Cinlere Taparlar"* ve *"Cinler Nasıl Aldatırlar?"* başlıkları altında incelendi. İşte ayet:

"Fakat müşrikler, Allah'ı bırakıp hiçbir şey yaratamayan ve fakat kendileri yaratılmış olan, kendilerine ne zarar ve ne fayda verecek güçleri olmayan, ne ölüm ne hayat verebilen ve ne de ölümleri diriltilip kabirden çıkarabilecek olan ilahlar edindiler."(96)

Tefsirlerde de ayetin Allah'ın güç ve kudretine işaretle, her şeyi yaratması ve O'ndan başka hiçbir ilah, hiçbir güç ve kudret sahibinin olmadığı vurgulanıyor. Çünkü yegâne kuvvet ve kudret sahibi Allah'tır. Allah'tan başka ne ruhun, ne bedeninin, ne de O'nun yarattığı, mülkünde yaşayan ve yaşamayan, görünen veya görünmeyen, bildiğimiz veya bilmediğimiz, açık veya gizli hiçbir varlığın, herhangi bir şey yaratma veya var olanı yok etme gibi, bir gücü ve kuvveti yoktur.

17) "Bu Kadar Varlık Nasıl Diriltilecek?" Diyenlere

"Sizin yaratılmanız ve yeniden diriltilmeniz, ancak tek bir kişinin yaratılıp diriltilmesi gibidir. Şüphe yoktur ki Allah, her şeyi hakkıyla işiten ve hakkıyla görendir." (97)

Allah için herhangi bir konuda, şunu yapar, bunu yapamaz diye sınır koymak, O'nun güç ve kudretine, kuvvet ve iktidarına sınır getirmek, insanın onu kendiyse veya benzeri varlıklarla kıyas etmesi demektir ki, bu katiyyen yanlışır. Çünkü Allah'ın gücü, kuvveti ve iktidarı sınırsızdır. Allah'ın sıfatları, kısmen insanlarda bulunsa bile, onlar ancak kısmendir ve vasıtalıdır. Allah için ise hiçbir vasıtaya ihtiyaç yoktur. Çünkü O, vasıtasız olarak görür, vasıtasız olarak duyar, bilir. Yine Allah (cc), örneği olsun olmasın, her şeyi, dilediği anda, dilediği şekle sokar, var eder veya yok eder. Varı yok ettiği gibi, yok olan şeyleri de yaratıp ortaya çıkarır ve hiçbir örneği bulunmayan şeyleri de yaratır.

Öldükten sonra dirilmeyi akıldan uzak görerek, inkar etmek ve *"olmaz böyle şey"* demek, Allah'ın tam anlamıyla takdir edilemeyeşinden kaynaklanır. Kafir, zaten muhakkemesizliğinden kaybetmektedir. Dünyanın ve üzerinde yaşayan diğer varlıklarla beraber insanların, yaratıldıkları andan beri ölenleri düşünerek, *"Allah, milyonlarca yıllardan*

beri ölüp toprak olmuş, kemikleri bile kalmamış bu kadar varlığı tekrar nasıl yaratıp bir araya getirecek, nereye sığdıracak?" gibi bir düşünce, son derece yanlıştır ve Allah hakkında bilgi sahibi olmamanın ifadesidir. Çünkü, en basit mantıkla düşünenecek olursak, hiç yoktan bir varlık yaratan ve yaşatıp öldüren, bunu da bir program doğrultusunda gerçekleştiren güç, örneği olan her şeyi daha kolay yaratır. Bu bir yazarın günlerce düşünüy yazdığı bir makalenin veya makalelerden oluşan büyük bir kitabın, gerek fotokopi yoluyla, gerekse matbaa yoluyla binlerce nüshasının çoğaltılması gibi bir şeydir. Kaldı ki, insanların gücüyle Allah'ın gücü arasında bir kıyas yapmak yanlıştır. Çünkü insanın iradesi, gücü ve kuvveti vasıtalı ve sınırlıdır. Allah'ın iradesi, gücü ve kuvveti ise, vasıtasız ve sınırsızdır.

Hal böyle iken, Allah hakkında, *"Bu kadar ölmüş varlığı yeniden nasıl yaratacak?"* denilebilir mi? Elbette ki hayır! Ve işte yukarıda naklettiğimiz ayet, Allah'ın yaratması bakımından, bir ile bin arasında hiçbir fark olmadığını anlatıyor. Ancak, bunun hayat boyunca, kıyamet kopmadan ve tekamül etmek için, tekrar dünyaya gelmek şeklinde olmadığı da açıktır. Ayetin, ruhçu yanılı ile alakası yok!

18) İnkâr, Ölüm, Helak ve Yenilerin Yaratılması

"Aranızda ölümü biz takdir ettik. Sizi yok edip, yerinize benzerlerinizi getirmeyi ve sizi bilmediğiniz bir şekilde yeniden yaratmayı dilersek, önüne geçilmişlerden olmayız. Gerçek şu ki, ilk yaratılışı biliyorsunuz. O halde ibret almanız gerekmez mi?"⁽⁹⁸⁾

Bu âyet-i kerimelerin üstünde biraz durmak gerekiyor. Bunun sebebi de bu ayete verilen çeşitli manalar.

Elmalılı tefsirinde ayetlerin birbiriyle bağlantısı, siyak ve sibakı (öncesi ve sonrası) ile bağlantı kurulduğu gibi,

çeşitli kıraatler ve tefsirlerde verilen manalar, diğer ayetlerle kurulan bağlar tahlil ediliyor. Kısaca özetleyeceğiz; ancak isteyen hem yerinden, hem de başka tefsirlerden bakabilir. Şimdi Arapça tahlillerine girmeden bu ayete verilen manaları inceleyelim:

Birinci mana: *"Aranızda ölümü takdir ettik ki, neslinizi kesmeyip benzerlerinizi getirelim."*

İkinci mana: *"Aranızda ölümü takdir ettiğimiz gibi sizi yok edip yerinize benzerlerinizi getirmek suretiyle değiştirmeye kadırız."* İkinci manaya göre yapılan tefsir, *"Allah dilerse sizi yok eder ve yerinize yeni bir mahluk getirir."*⁽⁹⁹⁾ ayetinin manasına uygun olur. Ancak bu anlam, ayetin kelimeleri üzerinde değişiklikler olması halinde verilebileceğinden tercih edilmemiştir. İki üstün ile ifade edilen meselin çoğulu olması gerektiği vurgulanmıştır. Mesel, sıfat ve şekil manalarıyla maddi ve manevi benzeyişi ifade eden 'hur', kılık ve kıyafet demek olduğundan bu durumda da mana şöyledir: *"Gerek fikir ve ahlâk yönünden gerek şekil ve suret yönünden bulunduğunuz ve bildiğiniz kılıklarınızı değiştirmeye ve sizi bilemeyeceğiniz bir yaratılıştan var etmeye kadırız. (Bunun önüne hiç kimse geçemez.)"* Bu mana, hem dünyevi değişmeyi hem uhrevi yaratma olan dirilmeyi ifade eder. Ayrıca hem tehdit, hem müjdeyi içerir. Hasan Basri de tehdit yönünü düşünerek, *"Sizi maymunlara, domuzlara çevirir."* tarzında bir manaya geldiğini söyler ki, bu defa Nisa Sûresi'nde geçen; *"Ey Ehli kitap! Biz bir takım yüzleri silip dümdüz ederek arkalarına çevirmeden, yahut onları, cumartesi adamları gibi, lanetlemeden önce, size gelenleri doğrulamak üzere indirdiğimiz kitaba iman edin..."*⁽¹⁰⁰⁾ ayetinin manasına benzemektedir. Sözün başı ve sonu yaratmak, ceza ve yenden dirilmekle alakadar olduğundan ayette geçen *"tebdil"* (değiştirme) sözü dünyevi değişime, *"inşa"* (yaratma)

99 Fatır, 35/16.

100 Nisa, 4/47.

sözü de, ondan sonra gerçekleşecek olan öldükten sonra dirilmeye işaret sayılabilir.⁽¹⁰¹⁾

Bu ayetlere verilen değişik anlamlarda bile reenkarnasyona işaret eden herhangi bir husus görünmemektedir. Çünkü batılın Kur'an'da desteklenmesi diye bir şey söz konusu değildir. Daha öncede belirttiğimiz gibi, ruhçular, öldükten sonra dirilmeyi inkar edip, onun tekrar başka bir bedende doğuşla dünyada gerçekleşeceğine inanıyorlar ve Kur'an âyetlerini de bu sebeple reenkarnasyona uygun olarak yorumlayıp, delil gösteriyorlar. Halbuki bu küfürdür ve onların şayet Allah'a imanları varsa, onu da alıp götürür. Çünkü Kur'an'ı keyiflerine göre yorumlayıp, onu kendi düşüncelerine alet edenler hakkında çok ağır hükümler vardır. Bunlardan biri de "kafir" olacağına dair olan hükümdür ve hem ayetle, hem de hadisle destekli olarak ortaya koyulmuştur. Zaten dini hükümlerin, Kur'an ve Sünnet'e, Kıyas ve İcma'ya göre verildiği az çok herkesin bildiği şeylerdendir.

19) Sırların Ortaya Çıkacağı Gün ve Hesap

Bu defa istismar edilen öyle bir ayet ki, bu ayetle kendi içlerinde gizlediklerinin ortaya çıkacağı anlatılıyor. Elbette ki yalnız onların değil, hepimizin.

Olur-olmaz zamanlarda, delilik çağlarımızda, hatta ibadetlerimizde bile şeytanın kalbimize attığı vesveselerden bizar olarak, okurken ürperdiğimiz ve yüreklerimizi hoplatan bu âyetleri, insanın istismar etmesi için biraz aklından zoru olması lazım. Zira Cenab-ı Hakk, öyle bir günden bahsediyor ki, o gün, hiçbir kimsenin, hiçbir sırrı gizli kalmayacak ve bütün esrarı ile her şey ortaya dökülecektir. Ve bu ayet, diğer emsalleri gibi, yine sadece ahiretten ve onun mutlaka gerçekleşeceğinden bahsediyor, başka bir şeyden değil:

101 Yazır, Hak Dini, VII, 406.

"Şüphesiz Allah, kalplerde gizlenenlerin ortaya çıkacağı gün insanı yeniden yaratmaya kâdirdir." (102)

Öldükten Sonra Dirilme - Haşır Akidesi

İmanın altı temel şartından biri, herkesin bu dünyada bir kere varlık göstereceği ve imtihan olup ebedi olarak ahirete gideceğine inanmaktadır. Yani geriye dönüş kati surette vaki olmayacak. Bu o kadar temeldir ki, bunu tartışan bile çıkmamıştır. Bu konuda azıcık bile teville kalkışmak demek, dinin temelini, Peygamber Efendimiz'in hayatının manasını ve yüzlerce âyeti kerimeyi inkar etmektir. Bu sebeple ahirete imanı doğru anlamak gerekir.

Öyleyse şu soruyu sorarak başlayalım: *Ahiret nedir ve nasıl inanmalıyız?*

Ahiret, Arapça bir kelimedir ve noktalı "Ha" ile yani noktalı olarak "Hı" ile yazılır ve son, sonraki, en son anlamına gelen "Ahir" kelimesinin mastarıdır. Terim olarak ahiret; Bu dünyadan sonra gideceğimiz ve sonsuz olarak yaşayacağımız yer, yani ebediyet alemi demektir.

Ahiret, kıyamet koştuktan sonra gerçekleşecektir. Orada Cenab-ı Hakk'ın yaşamasına izin vereceği bütün varlıklar ve insanlar devamlı olarak kalıp yaşayacaklardır. Ahirette ölüm yoktur, hayat sonsuzdur. Allahü Teâlâ'ya, hiçbir şeyi ortak koşmadan, tam ve ihlaslı olarak inanan ve dinin emirlerine bağlanıp uyanlar için Cennet, dinin emirlerine bağlanıp uymayanlar için de Cehennem vardır. Cennet ve Cehennem şu anda vardır. İnsan, öldükten sonra ruhu berzah aleminde bekletilir ve kabri ile sürekli irtibatlı olarak yaşamaya devam eder. Kötü ruhlar, bir yandan kabir azabı çekerlerken, bir yandan da kabirlerinden açılan bir pencereden Cehennem'deki yerlerini seyredeler. İyi rûhlar vè kamil bir iman ve salih amellerle kabirle-

rine intikal etmiş kişiler de yine berzah aleminde, iyi ruhlarla beraber bekletilir ve bunlar da kabirlerinden açılan bir pencereden Cennet'teki yerlerini seyredip ferah duyarlar. Bunlar âyeti kerime ve hadisi şeriflerle tespit ve teyid edilmiş, İslam âlimleri tarafından da tasdik edilmiştir. Her müslüman buna böylece inanır.

Ahirete inanmayan insan, *Müslüman* olamaz. Çünkü, Kur'an ve Kur'an'ın bildirdikleri ile Hazreti Peygamber'i inkar etmiş olur. İman esaslarının hepsi birbiri ile bağlı olduğundan birini inkar etmek, diğerlerini de inkar etmekle aynı anlama gelmektedir. Bu yüzden mümin, neye ve nasıl inandığına iyi bakmalı ve konuştuklarına, yaptıklarına dikkat etmelidir.

Reenkarnasyoncuların inandıkları gibi (eğer inanıyorlarsa!), bir ahiret inancı, cennet ve cehennem inancı, İslam'da yoktur. Böyle bir inanç ancak, kişilerin kafalarına göre tasarlayıp uydurdukları ve kendi doğruları olarak belirledikleri bir inanç olabilir. İş buna kaldığı, yani herkesin kendi inancını kendisinin tayin ettiği zaman, en iyimser tablo ile, bazılarının bazılarını etkilediklerini varsayarsak, dünya nüfusunun yarısından fazla farklı inançlar ortaya çıkacaktır. Oysa "*Tevhid Dini*" olan İslam, getirdiği İlahi yasalarla bütün dünyada aynı inancı sağlamayı ve böylece gerçek bir "*İman ve inanç birliği*" sağlamayı gaye edinmiştir. Eğer *İlahi Kitap'a*, yani Kur'an'a göre inanılırsa, bu çok kısa bir zaman dilimi içerisinde gerçekleşecek ve bütün insanlar kardeşlik duygularıyla dolup taşarak, barış ve huzur içerisinde yaşayacaklardır. Çünkü, "*İman tevhidi, tevhit tevekkülü, tevekkül teslimiyeti, teslimiyet de iki cihan saadetini gerektirir.*"

Altıncı Bölüm

Tasavvuf ve Mezhepler

Ehli sünnet mezhepleri içerisinde, reenkarnasyon inancına rastlamak mümkün değil. Bazı Şii mezhepleri dışında tam olarak Şiilik'te de yoktur. Ancak, Şiilerin, "*Cenahiye*" ve "*Hadebiye*" mezhebine mensup olanlarında bu inanç vardır. Bir de bizim, Osmanlı tefekkür hayatında, eserleri olan meşhur komünist *Bedrettin Simavi*'nin bu fikre sahip olduğu "*Varidat*" isimli eserinde görülür. *Varidat*'ın yüz yerinde, apaçık inkarcılık vardır ve isteyen herkes bunu anlayabilir. Bunlardan biri de, tenasüh (reenkarnasyon) inancına sahip olmasıdır. *Bedrettin Simavi*, aslında zeki ve ilmi olan bir insandır. Ancak, "*Neo-Platonizm*"'in tercümanlığından başka da bir şey yapmamıştır. Yani madde ve Allah bütünlüğüne inanan, "Haşa!" maddeyi; O'nun içi, fonksiyonu, gücü, potansiyeli saymaktan başka bir şey yapmamıştır.

Bunun dışında, Ehli Sünnet kelimacıları, *Taftazani*'den alın, *Seyyit Şerif Cürcani*'ye kadar *Halhaliye*, *Hayaliye*, *Seyalküti*'ye kadar, bu meselenin karşısında, öyle yapıcı ve köklü müdafaalar yapılmıştır ki, tenasüh akidesini, Ehl-i Sünnet içinde düşünmeye imkan yoktur.⁽¹⁰³⁾

103 Karş. Ersöz, Ruh Dosyası, 141-151.

Yedinci Bölüm

İlkel ve Batıl Dinler

Bu konuda öncelikle bilinmesi gereken husus, dinlerin iki ana bölümde incelendiğidir: *Hak Dinler* ve *Batıl dinler*. Ya da İlâhi dinler, Beşeri dinler. Hak dinler veya İlâhi dinler, yüce Allah'ın, vahiy yoluyla gönderdiği ve peygamberler aracılığı ile insanlara bildirdiği semavi dinlerdir. Bunlar da, bildiğimiz dört büyük kitaba dayalı olan dinlerdir. Bunları da tahrif edilmiş ve edilmemiş olarak ikiye ayırabiliriz. Tahrif edilmiş dinler, *Hristiyanlık*, *Musevilik*; tahrif edilmeyen tek din de *İslamiyet*'tir.

Beşeri ya da Batıl dinler ise, insanların duydukları din ihtiyacını gidermek için kendi görüş ve düşüncelerine, kendi kültür ve medeniyetlerine göre uydurdukları dinlerdir. Bunlar da ya korku ve ümitten, ya da diğer çeşitli etkenlerden dolayı ortaya çıkmıştır. İlâhi olma niteliği olmadığı gibi, ilâhi dinlerdeki bir kısım hususları da, kendi istekleri doğrultusunda yorumlayıp değiştirmişlerdir. Bunların çoğu ahlâk öğretisine dayanan milli geleneklerden ibarettir ve bir inanç sistemleri yoktur. Buna Çin ve Hindistan'da büyük çoğunlukların inandığı *Budizm* ve *Brahmanizm* örnek olarak gösterilebilir. Genellikle Avusturalya, Güney Amerika, Afrika'nın bazı bölgeleri ile Çin ve Hindistan'da yaygın olan bu dinlerin bulunduğu yerlerde ilkel kabile dinleri de mevcuttur ki, hemen hemen aynı görüş ve düşünceleri paylaşırlar. *Ağaçlara bez bağlamak, muska yazmak ve taşımak, tütsülenmek, bazı hayvan ve bitkilerle on-*

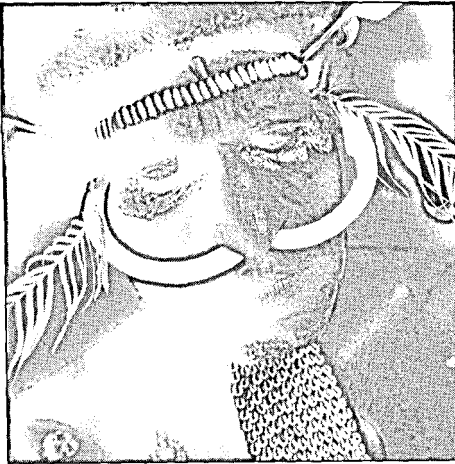
ların pisliklerini kutsal saymak, bu hayvanlara dokunulmazlık getirmek, onlara tapmak, yeni ölmüş bir insan ölüsünün kalp, dalak ve ciğerlerini yiyerek kuvvetlenip ölümsüzleşeceğine, ruhunun kendisine geçeceğine inanmak, kutsal saydıkları hayvanların beyinlerini ve kalplerini yiyip kanlarını içerek Tanrı'ya yaklaşacaklarına inanmak, başlarını, boynuzlarını, tırnaklarını ve diğer bazı organları ile kemiklerini kolye yapıp boyunlarına takmak, taşların ve ağaçların ruhu olduğuna inanmak, ölülerini yakıp küllerini saklamak, kadını ve baykuşu uğursuz saymak veya onun kötü bir haberci olduğunu kabul etmek; yılan, akrep, inek ve sair bir kısım hayvanlara tapmaktan tutun da ırmaklara, nehirlere, göllere, taşlara, ağaçlara, kendi elleriyle yaptıkları putlara kurban kesmeye kadar pekçok batıl ve sapık inançları vardır. Hatta bunlardan bazıları, İlahi dinlere inanları bile etkilemiş. İlahi dinin kurallarını bilmeyenler arasında, yaygınlaşmıştır. Bunlara cahil ve bilinçsiz müslümanları da eklemek yerinde olur. Mesela, muska, sihir, falcılık, yıldızlara, aya, güneşe uluhiyet yükleme, nazar boncuğu, at nalı, güvercin ve leylek pislği gibi şeylere kutsallık kazandırma, bunlar arasındadır.

Öte yandan, yine Avustralya ve bazı Uzak Doğu ülkelerinde rastlanan ve tabiat varlıklarının ruhları olduğuna inanarak, onlara tapan ve onların ruhları olduğuna inanan *Natüristler* ve *Animistler*'i de bu cümleden olarak değerlendirebiliriz.

Ayrıca, hâlâ ülkemizin doğu ve güney doğusu ile, bazı batı bölgelerine bile sıçrayan *Yezidiler* de bilindiği gibi, "*Melek Tavus*" adını verdikleri bildiğimiz, Allah'ın huzurundan lanetlenerek kovulan Şeytan'a tapmaktadırlar. Şiîliğe karşı geliştirilen bu dinde *Tavus*'un en bariz rengi olan mavi rengi kullanmak yasaktır. "Marul, lahana, kaba, fasulye, tavus eti, tavuk, balık, ceylan ve domuz eti yemek de haramdır. Biyık kesmek de haram olduğundan dikkati çekecek şekilde uzatırlar. Aynı şekilde yine okumak da yazmak da haramdır, bilmeleri gereken şeyleri ez-

berleyerek öğrenirler. Bu sebeple cehalet yaygındır. İfrat ve tefrit, aşırılık ve inhiraf had safhadadır, Yezid, Adiy ve İblis takdis edilmiştir." (104)

İşte, reenkarnasyona temel teşkil eden inançlar da bunlardır. Ne kadar inanılır olduğuna karar vermek okuyucunun takdirine bırakılan reenkarnasyon inancının temelinde de daha önce de belirttiğimiz gibi, *Ruhçuluk* yatmaktadır. İnsan öldükten sonra ruhunun ne olacağı konusunda vahyin kılavuzluğuna baş vurmada yapılan yorumlar ve batıl dinlerin inançlarının esas alınması bu inancın ortaya çıkmasında etken olan baş sebeptir. Bunlar da genellikle hasta olarak nitelendirilen ruhsal bozuklukları olan medyumların veya onlara alet olan, bir kısım kimselerin şahsi yorumlarından ve hayallerinden başka bir şey değildir. Ayrıca en büyük ve en önemli sebep ise, Allah'ın düşmanı olan ve insanları O'na inanıp, itaat etmekten alıkoyacağına yeminli olan ve en büyük zevki kendisine inananlarla alay etmek, onları sapıtıp rezil etmek ve *Cehennem*'e postalamaktan ibaret olan Şeytan'dır.

Hâlâ dünyanın bazı yerlerinde tabiat varlıklarının ruhları olduğuna inanan ve onlara tapan insanlar (Natüristler ve Animistler gibi) vardır.

Sekizinci Bölüm

Ruhçuluk ve Yeni Dinler

Ruhçuluk, materyalizmin "*Vahdet-i Vücut*" anlayışıdır. Esir ruhlar, köhne hayatlarından memnun gibidirler. Yüksek hazlar sanki onları sarmıştır. İnsandaki manevi varlığı inkar edenlerin ruhani haz ve yaşayışıyla ne alakası olabilir ki? Materyalistlerin kendi inançlarında samimi olmadıkları da buradan anlaşılıyor. Zaten madde bahane, onların esas inançları, Allah ve O'nun peygamberleri ile, gönderdiği kutsal kitaplar ve kutsal kitaplarla mücadele, insanları çeşitli yol ve yöntemlerle köleleştirip, kendi emellerine hizmet ettirmektir.

"Ruhçular, Karl Marks'ın ruhunu çağırır ve onun manevi, uhrevi hayatından memnun, nimetler içerisinde cennette olduğunu söylerler. Nice kafir ruhlarında yeni alemlerinden pek memnun olduklarını anlatırlar." (105)

Kaldı ki, Marks, Allah'a bile inanmıyordu. Dini, bir bas-kı aracı olarak kralların ve padişahların uydurduğunu söylüyor, devlet yönetiminde etkili bir itaat unsurudur, di-yordu. Ayrıca, dini bir afyon olarak kabul eden de o zihni-yet değil miydi? Öyleyse neden şimdi onu takdis ediyor-sunuz ey ruhçular? Çünkü siz de aynı şeyleri düşünüyor-sunuz, öyle değil mi? Çünkü siz de İslam'ı ortadan kaldır-mayı amaç edindiniz, insanları serserileştirmeyi ve herke-

si ruhlar ve lideriniz olan, şeytana taptırmayı hedefliyorsunuz öyle değil mi?

Ruhçuların çağırdıkları, güya insanlığın iyiliğine çalışan ruhlardan aldıkları tebliğler incelenince görülür ki, *Ruhçuluk*, İslam'a zıt, yeni bir dindir. Bu din, gökten inmemiş, yerdeki kötü cinler tarafından telkin edilmiş, bir huraferler manzumesidir. Ruhçular, eski dinleri kaldırıp onların yerine yeni dini oturtarak, dünyanın çağdaş gelişimine uygun, bütün insanları içine alan, yeni bir yol çizmek peşindedirler. Bunu açıkça söylemeseler de yaptıkları bunu gösteriyor. Bu yeni din, vahdet-i vücud itikadına dayanır. Onlara göre, Allah ve âlem tek varlıktır. Ruhlar, bir bedenden diğer bedene geçmektedir. Dünya ebedidir. Bizim anladığımız manada bir kıyamet yoktur. Eski dinler devirlerini tamamlamışlardır. Bu asrın dini, ruhçuluk olmalıdır.

Ruh cemiyetinin yayınladığı "*Et-Tevhit Vet-ta'did*" adlı, Arapça eserde, Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliği inkar edildiği gibi, Hz. İsa (as)'ın vefatına dair olan Kur'an ayetlerine de aykırı rivayetler de tasdik edilmektedir. Ülkemizde de *spiritüalist* akımın temsilciliğini yapan ve bu paraleldeki işleri yürüten ekolün bir başka uzantısı olarak çalışan ve yıllardan beri propagandalarına sınırsız ve sorumsuz bir şekilde devam eden birbiri içinden çıkma iki grup var. Bunlardan biri, ilke olarak *Bedri Ruhselman* tarafından kurulan *Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Derneği'*dir. Bu derneği *Ruh ve Madde Yayınları* ile de tanıyoruz. Diğeri ise, aynı grubun içinden çıkan ve yeni bir grup kurmaya çalışan, "*İnsan Sevgisi*" dergisi ile yayın yapan ve sosyeteye yaklaşan, yaptığı bir televizyon programında, kendisinin "*Mesih*" olduğunu ifadeye yönelik tabirler kullanan, kamuoyunda da zaten böyle bilinen *Rafet Kayserilioğlu'nun* grubu. Rafet bey, bu konuda daha cesur ve sorumsuz davranarak, ruh çağırma seanslarında çağırıp ilişki kurduğunu söylediği ve lider kabul ettiği "*Beytî*

Dost" diye adlandırdıkları ruh, şöyle diyor: "Ben, gökten gönderilen bir sesim. Dünya sakinlerine, Allah'a inanın diyorum. Ben gökten hidayet risaleti taşıyorum. Allah'a samimi olarak bağlanan kullar için bu hidayet yollarını hazırlıyorum. Yüklendiğim peygamberlik görevini dosdoğru yapabilmek için gayret ettim..." (106)

Hem Allah'ın, mutlak olarak inanılıp itaat edilmesi için gönderdiği Hazret-i Peygamber'i inkar edip kendi peygamberliğini ilan ve telkin edeceksin, hem de insanları Allah'a imana çağıracaksın...? Bu hangi Allah, hangi din ve hangi peygamberlik anlayışına sığar...? Bizim inandığımız Kur'an ve Onun getirdiği esaslarda, Hz. Muhammed (sav)'den sonra, başka herhangi bir peygamber gelmeyeceği yazılıdır ve biz de ona inanıyoruz. Bu ne saçmalaktır ve ne yüzüzlüktür ki, yeni ilahlar ve yeni peygamberlerle, yeni kitaplar uydurulmaya kalkışılıyor?

"Selfrabraş adlı, yeni bir Müseyleme (Yalancı peygamber) diyor ki: "Daima hatırlayınız ki, siz Allah'tansınız ve Allah da sizdendir. Biz, hepimiz ruh-u azamdan bir parçayız. Hepiniz öteki hayatta ruh-u azam olacaksınız. Bu manzumenin dışında bir Allah yoktur. Gerçi bu sözümü ispat edecek delilim yok, ama bu sözlerim kabul edilse iyi olur." (107) Bu sözlerle, bu şeytanın maskarası adamın önce peygamber olduğunu ortaya koyması, sonra da ilahlığını ortaya koymaya çalışması anlaşılıyor mu? Bunu anlamaktan daha büyük gaflet olur mu?

En iyi ispat edilmiş hususların bile izahına ihtiyaç duyulan asrımız, bu türlü sahte beyanlara itibar etmeyecektir. Çünkü vicdani delillerin, umum vicdanlarda da aynı heyecan ve marifeti vermediği müddetçe itibari yoktur. Çünkü aklın kapalı penceresinden bakan hayalin ispatsız tasavvurları pekçoktur. Akla doğruymuş gibi gösterilen nice hayali vehimler vardır ki, onlar aklın ölçüleri dışında-

106 Ersöz, A.g.e., s. 153.

107 Ersöz, A.g.e., s. 153.

dır. Ruhçuluk bir zorlamanın sesidir. Bir hilenin, yalanın ve şer yaratıkların sesi ve nefesidir.

Allah inancının temel rüknü, Allah'ın zât, sıfat ve fiiliyatı, bütün ihtimamıyla sürüp gitsin. İnsan kendinde var olan benlik aynasını, güneşin kendisi sayması haddi tecavüz, kendini inkarıdır. Varlıklardan en güzel varlık olan insan, idraki, aklı, hayali ve bütün duygularının merkezi olan ruhuyla zaaf ve fakrın pençesi altındadır. *Selfbrab-raş'tan vahyedildiği* söylenen, *"Et tevhit Vet-ta'did"* isimli kitaptaki bir de şu saçmalıklara bakın: *"Ruhçuluk prensiplerinin neşredildiği gün, sizin dünyanızda mutlu bir günün sabahı olacaktır. Zira o zaman milletler arasında ki farklar kalkacak, cinler arasındaki engeller yıkılacak, tabakalar arasındaki ayrılıklar eriyecek, bütün dinler tek hakikatten gönderildiği gibi yine tek hakikat etrafında birleşecek."* (108)

Ruhçuluk, en son merhalede tenasühe dönüşür. Yüksek dereceli ruhların rahatlıkla meclise davet edilerek, sohbet edildiği iddia edilen, ruhçuluk nazariyesinin bir başka gölgesi, ruhların cesetlerde devr-i daim etmesidir. Frenkçe'si, metapsişik. Arapça'dan gelen tenasüh kelimesi, bir ruhun çeşitli kalıplara girmesi o ruhun durumuna göre çeşitli kopyalarının hasıl olması, sanki aynı kitabın çeşitli nüshalarının yazılması gibi bir şey. Nüsha, istinsah, tenasüh... Bunlar, hep aynı kökten gelmektedir. Fakat tenasüh kelimesinde bir alışveriş vardır. Bir ruhla bir cesedin anlaşması, uzlaşması, sulh olması vardır. *"Ruh, bir cesede girdikten sonra, o cesette vazifesini tamamlar. Daha sonra başka bir cesede girer."* şeklindeki bir inanca, *"Tenasüh İnancı"* denildiğini tanımlarda görmüştük.

Spiritüalistler (ruhçular) arasında, en organize olmuş ve inançlarını birçok yayınlı duyurmaya çalışan bir topluluktan bahsederek, ruhçu dinlerin temel özelliklerini anlatmaya çalıştık. Tanıtmaya çalıştığımız reenkarnasyoncu-

lar gibi, Hinduizm benzeri birçok din, felsefe veya tarikat (İslam tarikatları değil) ülkemizde faaliyet göstermekte ve yayın yapmaktadır.

Bunlardan bir başkası ise, *"Transandantal Meditasyon"* dur. Aralık 1991'de, İstanbul Hilton Oteli'nde kongre yapıldı. İngiltere ile telefon bağlantısı kuruldu. Bağlıları, peygamberleri(!) *Maharishi Mahesh Yogi* ile telefonla konuşma ve soru sorma mutluluğuna erdiler. Kendileri ona peygamber demiyorlardı ama sadece peygamberlerde bulunabilen birçok sıfatı onda görüyorlardı.

Bu İngiliz vatandaşı, *Hintli Yogi*, bağlılarına, *"Siz her sabah meditasyon (yoga) yapın. Sayımız arttıkça ve meditasyon yapanlar güçlendikçe, şehirleri, bilhassa başkentleri, ülkeleri, hatta evreni, manevi manyetik alanımız altına alacağız ve kainatı barış kaplayacak."* diyordu. Bazı bağlıları trans sırasında otururken yerden bir metre sıçrayabildiğini öne sürüyordu. Bunu anlatırken yaşadıkları heyecan görülmeye değerdi. Sorular faslında, dinin, insanları bölen bir unsur olduğu ve bunların dinlerüstü olduğu yeteri kadar vurgulandı. Ayrıca Sağlık Bakanı da telgrafında onları, bu güzel çalışmalarından dolayı tebrik ediyor, yoganın, insan sağlığı için önemini vurguluyordu.

Çok sık rastladığımız bir gazete ilanı: *"Veda dini transandantal meditasyon (düşünceyi aşma yöntemi) Maharishi Mahesh Yogi -TM, kolayca öğrenilen doğal, sade çabasız bir zihin tekniğidir. Günde iki kez 15-20 dakika rahatça oturarak uygulanır. Eşsiz bir derin dinlenme sağlayarak zihin ve bedeni tazeler. Adres... Saatler..."* (109)

Görüldüğü gibi ilan vücuda faydalı bir sanattan bahsediyor. Felsefeyle ilgisi yok gibi. *Veda* dini ile ilgisi acaba nedir? Dinlendirici bir sanat ile dünyanın bütün devletlerini yıkıp dünyaya hakim olmanın ilgisi nedir?

Dokuzuncu Bölüm

Psşik Hadiseler

A - Hipnoz

1) Hipnoz Nedir?

Hipnoz, karşısındakinin duyularını aldatarak suni bir uykuya sokma halidir. Uykuya benzer ama uyku değil, bir nevi yakazadır. Yakaza da, uyku ile uyanıklık arası bir geçiverme halinde, şuurlu ve net rüya görülür. Hipnoz da bunu andırır. Hipnoz edilerek, suni uykuya giren medyum, emir almaya açıktır.

Uyutan kişi, uyuttuğu medyumunu, çeşitli emir veya telkinlerle yanıltabilir, şartlandırabilir. Mesela uyutan kişi, "Karşında annen var, onunla konuşuyorsun." derse, uyutulan medyum, o anda hayalinde annesini bilmeden canlandırır, net olarak görür ve konuşur. Annesi hayatta veya ölmüş olsa da... Gene uyutan, medyuma, *hissetmiyorsun* diye telkin verdikten sonra, elinde sigara söndürsün, vücuduna kocaman iğne saplasın, medyum ateş veya iğnenin acısını duymaz.

Hipnozda geçmiş hatırlatılırsa, hatıralarını hayret edilecek nitelikte hatırlar.

Hipnoz konusunda iki değerli uzman olan arkadaşlarım Dr. Mehmet Ayvacı ile İstanbul'da, Tahir Özakkaş ile Kayseri'de görüşüp bu konuyu kendileriyle beraber olduğumuz değişik zamanlarda sordum ve etraflıca konuştuk. Bu konuda gerekli bilgileri aldığımı sanıyorum. Özellikle, Dr. Ayvacı, konuyla ilgili olarak defalarca radyo ve televiz-

yon programlarında, yaptığı açıklamalarda açıkça ortaya çıkan husus şudur: *hipnoz edilen kişi, telkin ile rüyadaki gibi, bir anda çok uzaklara gidebilir.* Tarafsız araştırmacılar tarafından yapılan tecrübelerde, *"Acaba uyuyan kişi, telkin altında kalarak ruhunun uzaklara gittiği vehmine mi kapılıyor, yoksa cidden gidiyor mu?"* diye araştırılmış. Birçok deneyler yapılmış, sonuçta kesin olarak ruhun gittiği ispatlanmıştır. Mesela, bir öğrenciye: *"Memlekete babanın evine git."* demişler, gitmiş. Ailesi televizyon seyrediyormuş, programı anlattırmışlar. Telefon irtibatından sonra, o anda televizyon seyrettiklerini ve anlattığı programın doğruluğu ortaya çıkmış. Bu da gösteriyor ki, ruh hipnoz yoluyla sevk ve idare edilebiliyor. Sevk ve idare edilebilen bir ruha ise pekçok şey yaptırılabilir, söylettirilebilir. Yani aynı ruh, geçmiş hayatını hatırladığını söyleyerek yalan da uydurabilir. Bunu da sırf hipnoz eden kişiyi memnun etmek için yapabilir. Nitekim bu husus aşağıda verilecektir.

2) Hipnozla Neler Yapılabilir?

Hipnoz seansı sırasında gezen bir ruh, berzah alemine yani ölenlerin ruhunun kıyamete kadar bekletildiği aleme de gidebilir mi? Oraya gidilebilir ise, ölünün ruhu ile konuşması gayet normal olur. Öncelikle içinde bulunduğu-muz şehadet âleminden çıkabilir miyiz? *Rahman Sûresi 33. âyette; "Ancak bir sultanla bu âlemin dışına çıkılabileceği"* bildiriliyor. *"Sultan"*ın ne olduğunu ise, tam olarak bilemiyoruz. Ama bu manevi güç elimizde yoksa, bu âleminden çıkmamız tabii ki başka bir âleme girmemiz imkansız olmaktadır.

Kur'an inmeye başlamadan evvel cinler gökyüzüne çıkabiliyorlardı. Kuran'ın gelmesiyle bu yasaklandı. Çıkmak isteyenlerin üzerine bekçiler, ateşten taşlar (şihab) atmaya başladılar. Sonunda göğe çıkmak imkansız oldu.⁽¹¹⁰⁻¹¹¹⁾

110 Cin Suresi, 72/8.

111 Bu konu için "Doğu ve Batı Kaynaklarına Göre CİNLER" kitabımıza bakabilirsiniz. (Karizma Yayınları, 1999)

Hipnozla deneyebilir miyiz? Deneriz. Telkin verilir. Uyutulan medyum, telkinin kendi zihninde meydana getirdiği manaya en çok benzeyen mekanı aramaya başlar. Ya sonuçsuz kalır, ya da bir yerlere girer. Peki bu girdiği yer berzah alemi mi? Bunu nasıl bileceğiz? Çok zor yönlendirilen kişi veya medyum, o alemi iyi bilecek ki, girdiğini zannettiği yer berzah âlemi mi, değil mi, ayırt edebilsin. Üstelik giriş izni verilecek mi? Bunu da bilemiyoruz.

3) Hipnozda Gelen Nedir?

Bazı İslam âlimleri hipnoz seanslarında da insana cinlerin hulûl edip veya yanı başında durup sorulan sorulara cevap verdiğini söylenmektedirler. Aslında bu konuyu daha farklı kişilerle, daha farklı boyutlarda ele almak gerekir. Çünkü yanlış yorumlanması ve istismar edilmesi mümkün; özellikle konu cinlerle irtibatlı olursa. Nitekim bu konuda karşımıza çıkan diğer bir yol da, davet edilen varlığın kişiliği ve kimliği ile ilgili yorumlar. Hipnoz sırasında kişi yarı ölü veya iradesine sözü geçmez halde olduğuna göre, onun yerine konuşan kimdir? Acıyı duymayan, iğne batırılmasına karşı bir şey hissetmeyen kişi, nasıl konuşmaktadır? Bütün bunlar merak konusudur.

Davet ederiz. Biri gelir, bu gelen bizimle alay etmek isteyen bir cin midir, yoksa bir ölünün ruhu mu, hatta bir melek mi? Yoksa hiçbir şey gelmiyor da, telkinle zihinde birtakım görüntüler mi oluşuyor? Gelen melek olamaz. Onların vazifeleri bellidir. Allah Teâlâ, melekler hakkında; *"Allah'ın kendilerine emrettiği şeylere asla isyan etmezler. Kendilerine ne emredilirse, onu yaparlar"*⁽¹¹²⁾ buyurmaktadır. Bunun dışına çıkmazlar, çıkamazlar. Yani gelen kesinlikle melek değildir. Yoksa gelen bir ölünün ruhu mudur? Ruhlar, berzah aleminden istedikleri gibi çıkıp gezemezler.

Kur'an-ı Kerim'de; *"Halidîna fîyha ebadâ: Orada ebedi kâhıdırılar"* ifadesi, Cennet ve Cehennem için toplam olarak 69 kere geçmektedir.

Hipnoz seanslarında davet edilince, daha çok kafirlerin ruhlarının gelmekte oldukları görülüyor. Halbuki kafirlerin ruhları berzahta hapis olduğu için gelemmezler. Berzahan veya Cehennem'den çıkış kesinlikle mümkün değildir.

Bir ayette şöyle buyurulmaktadır: *"Onlar, orada şöyle bağışırlar: 'Ey Rabbimiz! Bizi buradan çıkar. Yapmış olduğumuzdan bambaşka iyi amellerde bulunacağız.' Size iyice düşünecek kimsenin düşünebileceği, öğüt kabul edebileceği kadar ömür vermedik mi? Size, (azap ile) korkutan (peygamber) de gelmişti. Şimdi tadın o azabı! Artık zalimler için hiç bir yardımcı yoktur."* (113)

Bir diğer âyette de; *"Onlar, ateşin (cehennem) karşısında durdurulup da, 'Ah, biz, ne olurdu dünyaya bir geri döndürülseydik. Rabbimizin âyetlerini yalan saymasaydık' dedikleri zaman, onları bir görseydin...!"* buyurulmaktadır.⁽¹¹⁴⁾

Sûrenin devamını da okursak, gayet net olarak Cehennem'den çıkamayacakları bildirilmektedir. Hatta bu, *En'am Sûresi'nin*, 21'den 32. ayetine kadar olan kısmı da sanki, *Cin* ve *Mülk* sûrelerinde olduğu gibi, adeta ruhçulara hitap etmektedir. Müslümanlar ise belli, mübârek günlerde ve özel izinlerle çıkabilirler, ama istediklerini yapabilmek konusunda gerekli hürriyete sahipler mi, veya izinleri var mı acaba?

Velîlere gelince... Onların, bazılarıyla, bütün peygamberlere, istedikleri zaman çıkmaları serbesttir. Onlar, böyle bir şeye katılırlar mı? Katılmalarına izin var mıdır? Acaaba, gelenler kim? Melek değil, insan ruhu değil. Başka ne olabilir?

113 Fatır 35/17; Müminun, 23/ 99-100.

114 En-am, 6/27.

Hipnoz seanslarına gelebilecek, akıl sahibi, geriye bir tek varlık kalıyor: *Cinler...* Gelenler cin olabilirler mi? Mümkündür. Onların gelip konuşmasına hiçbir engel yok. Cinler melekler gibi masum da değildirler. Yalan söyleyebilirler. Yalan söylemeyi de çok severler. Allah-ü Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de, ilk müslüman olan cinlerden naklen, şöyle buyuruyor:

"Hakikat şudur ki, bizim avanak cahilimiz Allah'a karşı meğer pek aşırı yalanlar söylüyormuş. Gerçek biz de, insan olsun, cin olsun, Allah'a karşı hiçbirisi asla yalan söylemez sanmıştıktık."(115)

Ruhçular, *"Kesinlikle hayır, gelen cin değildir. Cinler çok geri varlıklardır."* diyorlar. Gelen peygamber veya veli ruhu değil, melek değil. Günahkar müslüman veya kâfir ruhu gelemes. O zaman bir müslüman için iki ihtimal vardır: *Gelen, ya cindir ya da gelen kimse yoktur.* Uyutulan telkinle şartlandırıldığı için birilerini gördüğünü zannediyor.

Deneylerle ortaya çıkıyor ki, uyutulan, şartlandırılan kişi, kendisinin bilmesi imkansız olan bilgileri de nakletmektedir. Mesela, uyutulan medyum, arkadaşının babasının bir sırrını naklediyor. Bunu bilmesi mümkün değil. Demek ki birilerinden öğreniyor, karşısında birileri var. Gelen, melek veya insan ruhu olmadığına göre cindir.

İşte bütün bunlardan sonra, rahatlıkla hipnoz seanslarında gelenlerin cinler olduklarını iddia edebiliriz.

4) Hipnoz ve Yoga'nın Zararları

Yoga ve hipnoz konusunda yazılan kitapların pekçoğu ilmi olmaktan ziyade, ruhçuların propagandasını yapan kitaplardır. Teknik öğretmekten ziyade, itikat aşırıları. *"Hipnozun Gerçek Yüzü, Parapsikoloji Dersleri, Şuuraltı Gücünü Geliştirme Tekniği, Olağanüstü Parapsişik Araştırmalar,*

Ruhun Kurtuluşunda Hinduizm, Pratik Astral Seyahat Teknikleri, Ruh ve Ruhlar Alemi, Ruh Fotoğrafçılığı, İçimizdeki Gizli Güçler, Altıncı Duyunuzu Geliştiriniz, Buda'nın Öğretisi, İnsanın Bilinmeyen Psikolojisi, Zihinsel Telkin ve Ruhsal Tedavi, 30 Derste Ruhsal Güçleri Geliştirme ve Spiritüalizm..." gibi kitaplar, bu sanatların tekniklerini öğretiyor görünüp, ruhçuluğun propagandasını yaparlar.

Hipnoz da günümüzde olduğundan fazla gösterilerek ve yanlış yollara çekilerek abartılmaktadır. Ama ruhun varlığını anlamak için iyi bir delildir. Hipnozu doktor olmayan yapmamalıdır. Eğer doktor değilse, her uyutucu, farkında olmadan yanlış telkinde bulunabilir. Verilecek yanlış bir telkin, uyutulan kişinin bütün hayatını zehir edebilir.

Bütün bunlara rağmen hipnoz, "Baticı", gibi, bazı ilim adamlarının Batı'dan tercüme ettikleri kitaplarda yok diye, tek cümleyle, "Bilimsel değildir" deyivercekleri kadar basit birşey de değildir. Materyalistlerin inkar ettikleri birçok metafizik olaylar, hipnozla açıkça ispat edilebilir.

Meraklılarına tavsiyemiz ise, hipnoz, yoga ve benzerlerinin dersinde boğulmak yerine tasavvuf okyanusuna yelken açmalarıdır. Veliler hatta velilik yolunda ilerleyen orta halli bir derviş, ruhçuların hayalinden geçirdikleri bütün hedeflerini, hatta ruhçuların hayal bile edemeyecekleri harikalara mazhar olabilir. Ama riya, gösteriş olur diye dışa vurmazlar. Zaten birçoğu da kendisindeki gücün farkında değildir. Farkında olması da gerekmez. Farkında olanlar da gizlerler. O sanat, öğrenmiyor. Takva ehli olmaya gayret ediyor. Hedef Allah rızasıdır.

Veliler, üstün hallerden hiç mi bahsetmiyor, hiç mi kerâmet göstermiyorlar? Elbette bahsederler, kerâmet gösterenleride olsa vardır.

5) Doktor Gözüyle Hipnoz ve Reenkarnasyon

Doktor gözüyle reenkarnasyon nedir, nelere sebep olmaktadır ve hipnoz, reenkarnasyon inancına delil olarak gösterilebilir mi? Bu konuyu Psikiyatri Uzmanı Dr. İlhan Yargıç'tan öğrenelim. Konu ile ilgili yazı, *Aksiyon* dergisinin 115. sayısında yayınlandı. Biz de o yazıdan bazı bölümleri aynen alıyoruz.

"Hipnoz, düşünce ve hayallerin gerçek gibi algılanması işlemidir. Üç faktör hipnoz olabilirliği etkiler. Bunlar; doğuştan gelen ve biyolojik olduğu sanılan bir yatkınlık, kişilik özellikleri ve motivasyondur. İnsanların büyük çoğunluğu bu faktörlere bağlı olarak en hafiften en derine kadar değişen derecelerde hipnoz olabilirler. En derin hipnoz hali somnanbulizm'dir (hipnoz altında uyur gezerlik). Hipnoz sırasında dikkatin belli birşeye yoğunlaşması sayesinde hipnoz olan kişi (suje) farklı bir bilinç durumuna girer ve verilen telkinleri aynıyla alabilir hale gelir. Hipnoz altındaki kişi, istediği ya da en azından reddetmediği, temel inançlar ile çelişmeyen telkinler alabilir. Telkin doğrudan ya da dolaylı olarak verilebilir. Hipnozitorün cümleleri içindeki imalar dahi telkin etkisi taşır. Verilen telkin "süje"nin bilinç dışı, daha önce yaşadığı, okuduğu ya da seyrettiği şeylerden oluşan birikimine göre şekillenir. Dolayısıyla hipnoz altındaki süje'ye 'geçmiş hayatına döndüğü' ya da 'doğumdan öncesine' gittiğinin söylenmesi de reenkarnasyon telkinidir ve zaten bu beklenti ile hipnoz olan ya da en azından buna karşı gelmeyen süje bilinç dışına, fantezilerine ya da hayal dünyasının ürünü olarak bu doğrultuda bazı şeyler yaşamakta olduğunu hisseder. Ve bu yaşıntıyı beş duyu organı ile gerçekmişçesine algılayabilir.

Hipnoz altında, hiç bir yönlendirme olmaksızın ya da uyanıkken, kendiliğinden ortaya çıkan kimlik değişiklikleri yani kişinin kendisini farklı birisi olarak tanıtmaması, 'dissosyetif bozukluk' adı verilen psikiyatrik rahatsızlığın belirtisidir. Bu hastalığın en şiddetli biçimine çoğul kişilik (dissosyetif kimlik bozukluğu) denilir. Ve hasta farklı zamanlarda farklı kimliklere bürünür, bu

kimlikler birbirinden habersizdir. Dolayısıyla hipnozu reenkarnasyona delil olarak göstermek, hiç bir bilimsel temeli olmayan bir aldatmacadan ibarettir. Üstelik bazı psikolojik problemlere bağlı belirtilerin farklı yorumlanarak tedavisiz kalmasına sebep olmaktadır."(116).

Bu konuda en yetkililerden ve en çok çalışıp çabalayanlardan biri de *Kerem Doksat*. *Kerem bey*, kökten hipnozcu. Çünkü aynı zamanda babasının birikimlerini de taşıyor. Babası, değerli bilim adamı, merhum *Prof. Recep Doksat*. Bu konunun uzmanlarından ve en çok bilgi birikimine sahip ve doğru düşünüp, doğru inananlardan biri.

Kerem Doksat, bir makalesinde, "*Çoğu insanın korktuğu bir deyim hipnoz. Ya uyuduğum zaman olmadık şeyler söylersem, başıma kötü bir şey gelirse ya da uyanamazsam gibi, içinde bir çok kaygıyı barındıran, bir korkuya yol açan hipnoz, aslında tıbbın bir dalı haline geldi. Bir takım insanların elinde adeta oyuncak olan hipnoz, ancak uzmanları tarafından uygulandığı zaman, faydalı olabiliyor. Özellikle de psikiyatri dalında...*" diyerek, hipnoza bir tanım getirip, metot ve hedef tayin ederken, ruhçuların ve reenkarnasyoncuların onu kötüye kullandıklarından da dert yanıp, bunun meydana getireceği zararlardan bahsediyor. En zararlı kısmın da dine zarar veren ve aydınların hurafelere, bidatlara kızıp kendilerini tercih ettiği kimseler veya bu konudaki kaliteli (*doktorluk, doçentlik, profesörlük gibi, titr sahibi*) kimselerin bir araya gelip kurdukları dernekler olduğunu söylüyor. Bu konuya duyduğu alerjiyi, "*Öbür dünyadan mesajlar aldığını söyleyen, kerâmeti kendinden menkul kişiler*" diyerek, dile getiriyor.⁽¹¹⁷⁾ Aslında hiç de haksız değil. Çünkü, *Hz. Mevlana*'dan mesaj aldığını ifade edip, katmer güller açtıranlardan ve bu safsataları kapı kapı dolaşıp dağıtanlardan veya telefon rehberini önlerine koyup, tespit ettikleri önemli adreslere-bilgi formları, kitap ve broşür postalayanlardan tu-

116 Aksiyon Dergisi, sayı 115, 15-21 Şubat 1997.

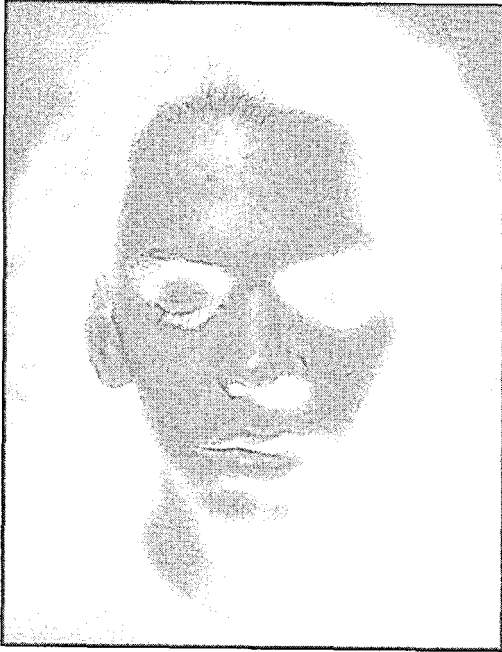
117 Kerem Doksat, *Naturel Dergisi*, Şubat 1997.

tun da, evlerde seanslar yapıp "Beyti Dost" diye bir cinden mesaj alanlara ve kendilerini "Sosyete Mesihi" ilan edenlere kadar, bir sürü, bu dünya ile öbür dünya arasında sürekli *import-export* seferleri yaparak, turlar düzenleyenler(!) ve bir de utanmadan buna inanmamızı isteyenler var.

"Yalancı Hatıralar" başlığı altında ele alınan bölümde bunlardan başka, Dr. İlhan Yargıç'ın ifade ettiklerinin yanı sıra, çok önemli bir noktaya parmak basıyor: *"Sözüm ona bir kısım çağdaş tarikatlar, bazen toplu intiharlar (geçtiğimiz yıllarda Amerika'da olduğu gibi), katiller vs. gibi, birer toplumsal çılgınlık örneği sergileyebiliyorlar."* diyor ve daha önemli bir konuyu dile getiriyor: *"Bu gibi kişiler, ekiminezi (zamanda geri gitme) tecrübeleri sırasında, süje'yi doğumundan önceki tarihlerle götürerek, hatırladıklarını anlatmalarını istemektedirler. Süjeler de, hemen bu isteğe karşılık verirler ve bir şeyler anlatırlar. İşte bu noktada vurgulamak istediğim çok önemli bir nokta var! Hipnotizörüne güvenerek transa giren ve hipnotizabilitesi de yeterince güçlü olan süjeler, ahlâk dışı olmadıkça, onun emirlerine ve telkinlerine tamamen itaat ederler. İşte, böyle bir şahsa, sözgeşi, 1812 yılının 12 Haziran günü öğleyin saat 12'de ne yaptığını anlatmasını ısrarla söylerseniz, sizi mutlaka kırmayacak ve hayali bir hikaye uydurarak cevap verecektir. Buna "pseudologia phantastica" (kişinin, doğruluğuna kendisinin de inandığı yalancı hatıralar) denir; bu yalancı hatıra, o kişinin beynindeki hafıza devrelerine yerleşeceği için, tekrarlanan seanslarda da aynı bilgi alınacaktır. Tamamen kişinin şuur dışı fantazyaları, dürtüleri ve kompleksleri doğrultusunda üretilen, bu hikayelerin doğruluklarının tespiti çoğu zaman imkansız olmakla birlikte, seansı seyreden ve arayış içinde olan, inanmaya hazır şahıslar üzerinde büyük tesirler yapmaktadır..."*

Kerem Doksat, sonra kendisinin yaptığı seanslarda, *"doğru ve ispatlanabilir bir tek vakaya rastlamadığını, bilmediği bir dili konuşabilen veya hafta sonu maçlarının neticelerini doğru olarak söyleyebilen, bir tek kişiye rastlamadığını"* belirtiyor.⁽¹¹⁸⁾

Demek ki, ruhçuların veya reenkarnasyoncuların iddiaları, mesaj aldıklarını iddia ettikleri rehber varlıklar vs. hepsi bir sürü hikaye veya cinlerin yazdırdığı metinlerden ibaret. Yeri gelmişken bir cümle de ruh çağırma konusunda söyleyelim ki, bu tür seanslarda gelen ve falan kişinin ruhu olduğunu söyleyen sadece bir sahtekâr cinden veya hayatı boyunca insanları kandırıp şaşırtmaya yemin etmiş olan, şeytandan başkası değildir. Durum böyle olunca, kendisini çağırıp inanmak isteyenlerle, şeytanların ve cinlerin dalga geçmesinden de daha normal bir şey olamaz.

Hipnoz, karşısındakinin duyularını aldatarak suni bir uykuya sokma halidir.

Onuncu Bölüm

Rüyalar ve Ötesi

A - Rüyalar ve Kısımları

İnsanlar sürekli rüya gören varlıklardır. Reenkarnasyona uğradığını ve benzeri hallerle karşılaştığını söyleyen kişilerin pekçoğu aslında gördükleri rüyaları hatırlamakta ve rüya ile hakikati birbirine karıştırmaktadırlar. Ancak, rüya konusu çok derin bir konu. Burada ona fazla girmeyeceğiz. Şu kadar var ki, yeterli bilgiye de ulaşmanızı sağlamaya gayret edeceğiz. Rüyalar insanoğlunun ayrılmaz bir parçası, ruhun önemli bir yanı ve özel bir fonksiyonu. Bu yüzden rüyaları iyi tanımlamak, kaç çeşit olduğunu iyi bilmek lazım. Buna göre, önce rüyalar kendi içinde kaç'a ayrılır ve hangisi anlamlı, hangisi anlamsız, hangisi doğru, hangisi yanlış bilmek lazım.

1) Sadık Rüya:

Doğruya ve gerçeğe ışık tutan veya aynen gösterildiği gibi çıkan rüya ki, buna, rahmani rüya, yani Allah tarafından gösterilen rüya da denir. Sadık rüyalar iki türlüdür. Bir kısmı Allah tarafından, bir kısmı da melek tarafından gösterilir. Bu türlü rüyalarda genellikle Allahü Teâlâ tarafından kullarına yapılan ihtar ve ikazlarla müjdeler vardır. Allah tarafından gösterilen rüyalar, gayet açıktır ve tabire ihtiyacı yoktur. Melek tarafından gösterilen rüyalar ise tabire muhtaçtır.

2) Kazip Rüya:

Yalancı rüya. Hiç bir anlamı olmayan, korku veya ümit-ten doğan, tesiri altında kaldığımız olaylardan dolayı gördüğümüz rüyadır ki, buna şeytani rüya da denir. Bunda da genellikle şeytanın karışmasından dolayı korkunç ve çirkin haller, kabuslar vardır ve dine imana aykırı haller bulunur, insanı korkuya ve ümitsizliğe sevk eder.

3) Edğasü Ahlâm (Karışık Rüyalar):

Bu da hiç bir anlamı olmayan, yediğimiz içtiğimiz şeylerin tesiriyle veya kafamıza takılıp, bizi sürekli meşgul eden, gündüz uğraştığımız işlerin uzantısı olan karışık rüyalar.

Bilim adamlarına göre, insan sürekli rüya gören bir varlıktır. Hatta, konunun uzmanı olan bilim adamlarına göre, insan uyanıkken, çarşıda, pazarda gezerken bile, farkına varsa da varmasa da rüya görür.

Peygamber Efendimiz (sav)'in de ifade ettikleri gibi, insan uyuyunca, ona eşlik eden rüya melekleri, ruhunu alıp gezdirir. Uykuya, "yarı ölüm" denmesinin sebebi de bu olsa gerektir. Ruh, cesetle irtibatlı, bir telsiz telefon gibidir. Kaplama alanı içinden çıkmadığı, yani cesede bağlı kaldığı sürece gördüğü olayları hafızaya kaydedip yazdırır. İşte rüya budur. Sonra insan bunları, ya net olarak hatırlar, ya da yeri ve zamanı geldikçe, gezdikçe, gördükçe hatırlar. Hatırlayınca da önceden gelip görmüş veya tanışmış olduğunu zanneder. Tanışma konusuyla ilgili bir diğer husus ise, yine bir hadis-i şerife göre, insanlar dünyaya gelmeden önce yaratılan ruhları, ruhlar aleminde beraber olarak bulunur ve tanışır. Orada tanışıp, birbirlerini sevip anlaşırlar, dünyaya geldikleri zaman da birbirlerini severler ve anlaşır. Aynı şekilde bunun tersi de geçerli. Yani orada birbirlerini sevmeyenler, burada da anlaşamıyorlar ve birbirlerini sevmiyorlar ve mizaçları uyuşmuyor. Ancak,

görüldüğü gibi konu, yeniden dünyaya gelmekle hiç mi hiç ilgili değil. Bu olayı, reenkarnasyon gibi bir safsataya bağlamak, hiç kimseye bir şey kazandırmadığı gibi, insanı başıboş, sorumsuz bir varlık yapma gayretinden başka da bir şey değildir.

B - Misal Âlemi ve Rüyaların İç Yüzü

"Fütuhât-ı Mekkiye" sahibi Muhyiddin-i Arabî ve "İnsan-ı Kâmil" denilen meşhur bir kitabın sahibi Seyyid Abdülkerim gibi meşhur evliyalar; küre-i arzın yedi tabakasından ve Kafdağı arkasındaki Arz-ı Beyza'dan (Beyaz Yer) ve Fütuhât-ı Mekkiye'de, Meşmeşiye dedikleri acayıplardan bahsedip, gördük diyorlar. Acaba bunların dedikleri doğru mudur? Doğru ise; halbuki, bu yerlerin yerde yerleri yoktur. Hem coğrafya ve fen onların bu dediklerini kabul edemiyor. Eğer doğru olmazsa, bunlar nasıl veli olabilirler? Böyle hilaf-ı vaki ve hilaf-ı hak söyleyen nasıl ehl-i hakikat olabilir?

"Onlar hak ve hakikat ehlidirler; hem ehli velayet ve şuhudurlar. (Yani onlar, herkesin göremeyeceği bazı şeylere şahit olmuş kimselerdir.) Gördüklerini doğru görmüşler, fakat ihatasız (tam olarak anlaşılmayan ve dar) olan şuhud halinde ve rüya gibi gördüklerini tabirde verdikleri hükümlerinde hakları olmadığı için, kısmen yanlıştır. Rüyadaki adam kendi rüyasını tabir edemediği gibi, o kısım ehli keşif ve şuhud dahi gördüklerini o halde iken kendileri tabir edemezler. Onları tabir edecek, 'asfiya' denilen peygamberlik varisleri olan muhakkikler, yani bu konularda derin bilgi ve ilim sahibi araştırmacı kimselerdir. Elbette o kısım şuhud ehli de, asfiya (takva sahibi âlim) makamına çıktıkları zaman, Kitab ve Sünnet'in irşadıyla yanlıklarını anlarlar, tashih ederler; hem etmişler. Şu hakikati izah edecek şu temsili hikayeyi dinle. Şöyle ki:

Bir zaman ehli kalp iki çoban varmış. Kendileri ağaç kâsesine süt sağıp yanlarına bırakırlar. Kaval tabir ettikleri düdüklarını,

o süt kâsesi üzerine uzattılar. Birisi, uykum geldi deyip, yatar. Uykuda bir zaman kalır. Ötekisi yatana dikkat eder, bakar ki; si-nek gibi bir şey, yatanın burnundan çıkıp, süt kâsesine bakıyor ve sonra kaval içine girer, öbür ucundan çıkar gider, bir geven altındaki deliğe girip kaybolur. Bir zaman sonra yine o şey dö-ner, yine kavaldan geçer, yatanın burnuna girer; o da uyanır. Der ki: 'Ey arkadaş! Acayip bir rüya gördüm.' Diğeri der: 'Al-lah hayır etsin, nedir?' Der ki: 'Sütten bir deniz gördüm. Üstün-de ilginç bir köprü uzanmış. O köprüünün üstü kapalı, pencereli idi. Ben o köprüden geçtim. Bir meşelik gördüm ki, başları hep sivri. Onun altında bir mağara gördüm, içine girdim, altın dolu bir hazine gördüm. Acaba tabiri nedir?'

Uyanık arkadaş dedi: 'Gördüğün süt denizi, şu ağaç çanaktır. O köprü de, şu kavalımızdır. O başı sivri meşelik de şu gevendir. O mağara da, şu küçük deliktir. İşte kazmayı getir, sana hazine-yi de göstereceğim.' (Diğeri) Kazmayı getirir. O gevenin altını kazarlar, ikisini de dünyada mes'ud edecek altınları bulurlar.

İşte yatan adamın gördüğü doğrudur, doğru görmüş, fakat rüyada iken ihatasız olduğu için, tabirde hakkı olmadığından, âlem-i maddî ile âlem-i manevîyi birbirinden fark etmediğinden, hükmü kısmen yanlıştır ki, 'Ben hakikî maddî bir deniz gördüm.' der. Fakat uyanık adam, âlem-i misal ile âlem-i maddîyi fark et-tiği için tabirde hakkı vardır ki, dedi: 'Gördüğün doğrudur, fakat hakikî deniz değil; belki şu süt kâsemiz senin hayaline deniz gi-bi olmuş, kaval da köprü gibi olmuş ve hakeza...' Demek oluyor ki; âlem-i maddî ile âlem-i ruhanîyi birbirinden fark etmek lâzım gelir. Birbirine karıştırılsa, hükümleri yanlış görünür. Meselâ: Senin dar bir odan var; fakat dört duvarını kapayacak dört bü-yük âyine konulmuş. Sen içine girdiğin vakit, o dar odayı bir meydan kadar geniş görürsün. Eğer, odamı geniş bir meydan ka-dar görüyorum desen doğru dersin. Eğer odam bir meydan ka-dar geniştir diye hükmetsen, yanlış dersin. Çünkü misal âlemi-ni, hâkiki âlemle karıştırırsın.

İşte, küre-i arzın (yer yuvarlağının) yedi tabakasına dair ba-zı ehl-i keşfin, Kitab ve Sünnet'in ölçüsüyle tartmadan beyan et-

tiği tasvirler, yalnız coğrafya nokta-i nazarındaki maddî vaziyetten ibaret değildir. Meselâ, demişler: 'Bir tabaka-i arz, cinn ve ifritlerindir. Binler sene genişliği var.' Halbuki bir-iki senede devredilen küremizde, o acayip tabakalar yerleşemez. Fakat âlem-i mana ve âlem-i misalde ve âlem-i berzah ve ervahta, küremizi bir çamın çekirdeği hükmünde farz etsek, ondan temessül ve teşekkül eden misalî şeceresi, o çekirdeğe nispeten koca bir çam ağacı kadar olduğundan, bir kısım ehl-i şuhud, seyr-i ruhanîlerinde, arz'ın tabakalarından bazılarını âlem-i misalde pekçok geniş görüyorlar; binler sene bir mesafe tuttuklarını görüyorlar. Gördükleri doğrudur; fakat âlem-i misal, şeklen âlem-i maddîye benzediği için, iki âlemi karışık görüyorlar; öyle tabir ediyorlar. Uyanıklıkları vakit, ölçüsüz olduğu için, şahit olduklarını aynen yazdıklarından hilaf-ı hakikat telakki ediliyor. Nasıl küçük bir aynada büyük bir saray ile büyük bir bahçenin misali vücutları onda yerleşir. Öyle de madde aleminin bir senelik mesafesinde, binler sene genişliğinde misalî vücutlar ve manevi hakikatler yerleşir."(119)

Onbirinci Bölüm

Hiss-i Kable'l - Vuku (Olmadan Önce Hissetme)

Reenkarnasyon konusunda insanlara "acaba?" dedirten hususlardan biri de "*hiss-i kable'l-vuku*"dur. *Hissi kablel vuku*, olayları önceden bilme veya hissetme demektir. Bazen hiç gitmediğimiz bir yere gittiğimiz zaman daha önce oraya gidip gördüğümüzü zannederiz. Oysa oraya gitmek şöyle dursun adını bile bilmeyiz. Yine, yeni tanıştığımız bir kişiyle de daha önceden tanıştığımız hissi uyanır.

Bu konu pekçok kişinin başına gelebilir. Nitekim hayvanların depremi hissetmesi, romatizmalı hastaların yağmurun yağacağı zamanı hissetmeleri de bir çeşit hiss-i kable'l-vuku'dur. Vücutlarının bu işe duyarlı hale gelmesiyle olan bir hadisedir. Bu sebeple hissi kablel vuku reen-karnasyona delil olmaz. Çünkü bunlar daha çok, kaderin kaza planında ortaya çıkması ve gerçekleşmesinden önce ilgilendiren kişi tarafından hissedilmesidir. Nitekim şehitler de öldürülmeden önce şehid olacaklarını bilirler. Bu konuda Peygamberimiz (s.a.v.)'in şöyle buyurduğu bildirilmektedir: *Râşid İbnu Sa'd*, ashaba mensup birinden naklen anlatıyor: "*Bir zât Rasûlullah'a gelip: 'Ey Allah'ın Rasûlü, niye şehid dışında kalan mü'minler kabirde imtihan edilirler (sorguya çekilirler)?' diye sordu. Rasûlullah şu cevabı verdi: 'Şehidin ölüm anında tepesinin üstünde kılıç parıltısını hissetmesi imtihan olarak ona kâfidir.'*" (120)

Hiss-i kable'l-vuku, Cenab-ı Hakk'ın insanlara verdiği ruhî özelliklerden biridir. Eğer insan yaratılışını tam olarak koruyabilse, daha pekçok özelliklere sahip olduğunu görecekti. Şimdi fazlaca girmek istemediğimiz, ancak ileride gerekirse bu konuda da bir kitap yazmak istediğimiz "*Bastı Zaman-Tayyi Mekan*" konusuyla da ilgili olan ruhi fonksiyonların geliştirilmesi konusunda ruhçular insanları aldatmaktadır. Gerçekten egzersizler yapılarak, bazı ruhsal fonksiyonlar geliştirilebilir. Bundan kitabımız içinde bahsettik. Ancak bunların insanın gayret ve çalışmaları ile olacağından yeni elde edeceği şeyler olacaktır. Yeni doğan ve müstakil bir insan olarak yaşayan, herkesin geliştirdiği diğer kabiliyetleri gibi. Yani demek istiyoruz ki, bu güne kadar yeni doğan çocukların arasından bir Hezarfen Ahmet Çelebi çıkıp, *ben uçma işlemlerinde kaldığım yerden devam edeceğim, çekilin önümden, demediği gibi*; yine doğar doğmaz telde yürümeye kalkan bir çocuk da yoktur. Yine bir velinin veya bir peygamberin ruhunun bir çocukla dünyaya gelerek kerâmetler ve mucizeler gösterdiğine rastlanmış değildir. Ama deniyor ki, bazı insanlar olacak bazı şeyleri önceden hissediyorlarmış; doğru. Ancak hisler her zaman tam doğru olmayabilir. "*Daha önce yaşamadıysa nereden biliyor?*" diyorlar. Bu da yanlış. Bunun bilinmesi için daha önce yaşamaya gerek yok. Ben de birini düşünüyorum ve belki de telepatik bir kısım şeyler oluyor, olmuyor, bilemem; ya telefon çalıyor, ya da andığım, hayal ettiğim kişi ile görüşüyorum, hissettiğim bir olayı da yaşıyorum. Yani insanda bu tür özellikler doğuştan var. Zaten reenkarnasyonu veya reddettikleri tenasühü bir bütün olarak ele aldığınızda, izah edilemeyen yüzlerce konu ortaya çıkıyor. Bunların içerisinde biri de hiss-i kable'l-vukudur. Bu hepimizde az-çok olur. Ama bunlara ya tevafuk deniliyor, yani kader ve kaza noktasında denk düşme, ya da kerâmet. Herkes kerâmet göstermeye müsait olmadığından "tevafuk" diye de adlandırabileceğimiz böyle anlardan

pekçok örnekler vardır. Bunlardan bazılarını Bediüzzaman başından geçen bir örnekle takdim etmek istiyoruz.

“Ramazan-ı Şerif’ten bir gün evvel, gizli zındık düşmanlarım tarafından verildiğine kuvvetli ihtimal verdiğimiz –doktorun tasdikiyle– bir zehrin hastalığıyla ateşim kırk dereceyi geçmeye başlamış iken, Kastamonu’da adliye savcıları ve taharrî komiserleri, kaldığım yeri araştırmaya geldiler. Ben, o dakikadan sonra, başıma gelen dehşetli taarruzu, bir hiss-i kablel vuku ile anlayarak ve ‘Şiddetli zehirli hastalığım dahi ölüme gidiyor.’ diye Isparta vilâyetinde kıymetli kardeşlerimin kucaklarında teslim-i ruh edip o mübârek toprakta defnolmamı, kalben niyaz ettim. Hizbül-Ekber’ül-Kur’ân’ı açtım. Birden bu âyet-i kerime; ‘Rabb’inin hükmü gelinceye kadar sabret. Zira sen bizim gözümüz önündesin. Kalkarken de Rabb’ini hamd ile tesbih et.’⁽¹²¹⁾ âyetinin işaret ettiği manayla verdiği teselliye tamamıyla gördüm.”⁽¹²²⁾ Nitekim Bediüzzaman bu olaydan bir müddet sonra vefat etmiştir.

Görüldüğü gibi, yüce Allah, herkese verdiği hislerle, bir takım olayları olmadan önce hissettirmektedir. Özellikle İslam’ın veya dünyanın geleceği ile alakalı bazı olayları ise, bu mevzuda dertli ve endişeli yaşayan, hizmet ehli ve hatta bizzat Cenab-ı Hak tarafından, bir ikram olarak vazifeli kılınmış kimselere göstermektedir. Bu konunun reenkarnasyonla veya tenasühle her hangi bir ilgisi yoktur. Çünkü bu tür şeyler, insanın yapısında bulunan hislerin gelişmesi ile alakalı, ruha ait fonksiyonlardır ve kişinin ilgi alanı ile de yakından alakalıdır. Öte yandan, tekrar doğuş bir ceza değildir, diyerek, insanların hayvan şeklinde doğacaklarına sıcak bakmayan veya hayvanı tekamüle müsait görmedikleri için tenasühü inkar eden reenkarnasyon inancına göre de zıttır. Çünkü hiss-i kable'l-vuku hayvanlarda da vardır. Depremleri, yağmurları, yangınları ve

121 Tûr, 52/48.

122 Tarihçe-i Hayat, 368.

diğer bazı felaketleri olmadan önce hissetmektedirler. Ama insanlar için, bu konu çok da genel değildir. Çünkü herkes bu duygularını tam olarak kendisine verildiği gibi, temiz ve saf olarak koruyamamaktadırlar.

Kısaca özetleyecek olursak, kişinin daha önce hiç görmediği şeylerle karşılaştığında onları görmüş hissi uyanması veya önceden tanışmadığı kişileri tanıyormuş duygusuna kapılması, ya ruhlar alemindeki ilk yaratılıştan, ya sürekli görüp unuttuğu rüyalarından ya da *hiss-i kable'l-vukudan* kaynaklanmaktadır. Daha önceki hayatına ait olma telkini yapılarak yanıltılan reenkarnasyondan değil. Zaten böyle bir şeyin olmadığı kanaati de, buraya kadar verdiği-miz bilgilerden ve yaptığımız tahlillerden kesinleşmiş olmalıdır.

Onikinci Bölüm

Medyumluk

Ruhlarla iletişim kurduğunu ve onlarla görüşüp konuştuğunu iddia eden kişilere, *medyum* deniliyor. Aslında bunların ne kadar doğru olduğu da tartışılabilir bir konudur. Kimse çok rahat olarak ruhlarla görüştüğünü iddia edemez. Bu, cinlerin aldatmasından başka bir şey değildir. Çünkü, ruhlar sanıldığı kadar serbest değildir. Serbest olmayan ruhlar da böyle, isteyen herkesle istediği gibi görüşemez. Batı'da veya birkaç seneden beri bizde de bu türlü iddialarda bulunan kimselerin pek çoğu ruhen rahatsız ve tutarsız kimselerdir. Bunun ötesinde, bu işin altında bir de para kazanma sevdası vardır. Bir diğer husus ise, bu işe inanan insanların, cinleri kullanarak, kendi düşüncelerini, ruhlarla görüştüklerini iddia ederek, başkalarına refere etmeleri söz konusudur. Aslında en büyük yalancılar medyumlar ve onların diğer uzantıları olan falcılardır. Çünkü gaybı yani bilinmeyeni taşlamaktadırlar. Bu tür insanlar için Peygamber Efendimiz'in diliyle, denecek tek şey var: "*Küllü müneccimün kezzab: Bütün müneccimler (falcılar) yalancıdır.*"

Mesela, Hz. Peygamber (s.a.v.) zamanında böyle bir medyumdan bahsedilir. Deccal olabilme kabiliyetindedir. Fakat Hz. Peygamber (s.a.v.)'in içinde bulunduğu asır, kendi özelliklerinden dolayı buna mani oluşu, o havanın ona imkan vermeyişi, çıkışına engel olmuştur. Adı, *İbnu Sayyad*'dır. Bir Yahudi çocuğu... Müslüman olmuş, müslü-

manlar arasında görünmüş. Efendimiz (sav)'in, daha çocukken onunla karşılaştığını, başta Buhari ve Müslim olarak, hadis kitaplarında nakledildiğini görüyoruz. İbnu Ömer (r.a) anlatıyor:

"Ömer İbnu'l-Hattab (r.a) sahabeden bir grup içerisinde Rasûlullah (s.a.v.) ile birlikte İbnu Sayyâd'a doğru gittiler. Onu, Beni Megâle Şatosu'nun yanında çocuklarla oynar buldular. O sıralarda buluş çağına yaklaşmış durumdaydı. Hz. Peygamber (s.a.v.) İbnu Sayyâd'ın sırtına eliyle vuruncaya kadar (onların geldiğini) hissetmedi. Hz. Peygamber (s.a.v.), omuzuna vurup:

'Benim Allah'ın Rasûlü olduğuma şهادet ediyor musun?' diye sordu. İbnu Sayyad ona bakıp:

'Şهادet ederim ki, sen ümmilerin peygamberisin!' dedi. İbnu Sayyad da Rasûlullah'a:

'Sen, benim Allah'ın Rasûlü olduğuma şهادet eder misin?' dedi. Hz. Peygamber (s.a.v.) onu reddetti ve:

'Ben Allah'a ve O'nun elçilerine iman ettim!' buyurdu ve sonra sordu:

'Peki, ne görüyorsun?'

'Bana bir doğru sözlü (sadık), bir de yalancı (kâzib) gelmektedir.' diye cevap verdi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a.v.):

'Sana bu iş karıştırıldı! [Sıdkı kizb; kizbi sıdk ile (doğruyu yalanla, yalanı doğruyla) karıştırıyorsun]' buyurdular. Sonra da Hz. Peygamber (s.a.v.) ona:

'Ben senin için (içimde) bir şey sakladım (bil bakalım!)' dedi. İbnu Sayyad:

'O dumandır!' diye cevap verdi. Hz. Peygamber (s.a.v.): "Sus, sen kendi kadrini hiçbir vakit aşamayacaksın!" buyurdular. Bunun üzerine Hz. Ömer (r.a):

'Ey Allah'ın Rasûlü! Bana müsaade buyurun şunun boynunu vurayım!' dedi. Hz. Peygamber (s.a.v.)'de: 'Eğer (Deccal) bu ise, sen ona musallat edilecek değilsin, eğer bu Deccal değilse

onu öldürmekte sana bir hayır yok!’ buyurdular.”⁽¹²³⁾ Tirmizî, “Ben senin için (içimde) bir şey sakladım (bil bakalım!)” sözünden sonra şu ibareyi ilave etti: “Onun için (içinde) ‘(Habi-bim) o halde semanın apaçık bir duman getireceği günü gözet-le’⁽¹²⁴⁾ ayetini gizlemişti.”⁽¹²⁵⁾

Sahabe-i Kiram’dan Hz. Cabir, Hz. Ömer, Ebu Said el-Hudri gibi kimseler, buna “Deccal” nazarıyla baktılar. O sırada da şeytanla, cinle münasebeti olan, bizim mekanlarımızın buudlarının dışına kafasını çıkararak, aldığı haberleri söyleyen bir çocuk vardı. Binaenaleyh reenkarnasyonun gerçekliğine delil saydıkları bu türlü çocuklar, işte böyle cinler-şeytanlar tarafından oyuncak haline getirilmiş olabilirler. Elbette ki, bu çeşit meseleler reenkarnasyona kaynak teşkil etmediği gibi, gerçek bir delil de sayılmaz.

123 Buhari, Cenaiz 80, Şehadat 3, Cihad, 178, Edeb 97; Müslim, Fiten, 85, 95, (2924, 2930); Ebu Davud, Melahim, 16, (4329); Tirmizî, Fiten, 63, (2250), 56, (2236).

124 Duhan, 44/10.

125 Tirmizî, Fiten, 63, (2250), 56, (2236).

II. Kısım

İMAN ESASLARI AÇISINDAN REENKARNASYON

A - Kur'an-ı Kerim'in Ana Prensipleri Açısından

Reenkarnasyon, ne kadar hoşgörü ile bakılsa ve müsbet düşünülse bile, bir kısım kimseler tarafından ulu orta anlatılıp, yaygınlaştırılmaya çalışılması ve üstelik bir de çoğu sosyalist ve ateist kimselerin bunu yapması oldukça düşündürücüdür. Buna bir de bazı inançlı kimselerin gafletinden istifade edilerek, kullanılması eklenince, diğer pekçok korkunç şüphelerle beraber, kasten yapıldığını ve İslam dinini ve onun iman esaslarını hedef aldığını, düşünmeden edemiyorsunuz. Bu yüzden saf ve cahilane bir inanç, bir düşünce diyemiyoruz. Bu konuda başarılı olmaları ise, sözünü ettiğimiz iman ve inanç esaslarını iyi bilip bilmemeye bağlıdır, denilebilir. Onların bu kötü niyetlerini boşa çıkarmanın tek yolu, bilerek inanmaya ve inandığımız hususları yaşayarak korumaya bağlıdır.

Konuyu iman esasları açısından incelemeye almadan önce, Kur'an-ı Kerim'de, ana prensipler olarak bulunan, dört esasa göre ele almak istiyoruz. Bunlar Tevhit, Nübüvvet, Haşir ve Adalet'tir.

Kuran-ı Kerim'de konu edilen bu dört ana esas, kendi aralarında çeşitli sınıflandırmalara ayrılır. Ayrıca bu konuya bir de muamelat ilave edilir. Ancak muamelat konusu

bizim konumuzun dışında kaldığı için onunla ilgili hususlara burada girmeyeceğiz.

1) Tevhid İnancı Açısından

Tevhid, bilindiği gibi, Allah'ın varlığına ve birliğine, eşi ve benzeri olmadığına, hiçbir şeye muhtaç olmadığına inanmak ve iman etmektir. Bunun ötesinde Cenab-ı Hakk'ın gücü, kuvveti, kudreti ve rahmeti sonsuz, bağışlaması sınırsızdır.

Tenasühçüler, kişinin tekamülünü söz konusu ederken, tevhid inancına zarar veriyorlar ve üstelik, Müslüman olduklarını söyleyerek, bu kısacık ömrün insanın tekamülüne yetmeyeceğini iddia ederek, Allah'a zulüm isnat etme babında da şirke giriyorlar. Konuyu bu yönüyle tahlil etmek, insanın affına ve mağfiretine vesile olacak, ibadet ve duaları görmemek, ayrı bir nankörlük olmakla beraber, böyle bir şeyi ne Hristiyanlık, ne Musevilik, ne de İslam'da bulmak mümkün değildir.

Ayrıca, "Kur'an ve sair semavi kitapların, günahların affedileceğine dair beyanları, affedilmek için ruhların ıstıraplı ve uzun seyahatlerini fuzuli ve manasız göstermektedir. Rahmeti sonsuz olana yakışan da budur. Buda, bir sükunet ve atalet olan 'Nirvana'sını bu meşakkatli yolculuktan daha huzur verici bulmuş olacak ki, Brahmanizm mustariplerini daha huzurlu bulduğu bu ufka davet etmektedir.

Bizde ise, affedilmeyecek günah yoktur. Ve Allah (cc), tövbe eden herkesin günahını bağışlayacağını vaat etmektedir. Bu hususta, günahının azlığına çokluğuna bakılmadığı gibi, son dakikalara kadar ferdin günah içinde bulunmasına da bakılmayacaktır. Bütün hayatı isyanla geçmiş bir mücrim, bir tek saatlik ne-zih hayatıyla, Allah'ın rahmetine mazhar olabilir...

Kezâ, tenasüh (tekrar doğuş), devr-i daim (beden beden dolaşma), yücelebilmek için uzun ve yorucu seyahat, Cenab-ı Hakk'ın hususi iltifat ve rahmetine zıttır. Zira, o istediği zaman era-

cif/pislik içinden aldığı en pes bayağı şeyleri dahi som altın haline getirir ve en kıymetli yapar. Bu da O'nun hususi ihsanıdır.

Her vücut için bir ruh yaratmak Allah'ın sonsuz yaratma kudretinin bir ifadesidir. Eğer -muhal farz- Allah bir grup ruhu yaratıp, bunları bütün cesetlere sokup çıkartıyorsa bu durum O'nun kudretine halel getirmez mi?" (126)

Yukarıdaki ifadelerden de açıkça anlaşılacağı gibi, tenasüh inancı yoluyla tevhid inancı, havaya uçuruluyor ve katiyen zarar görüyor. Kur'an'ın dörtte birinden fazlasında yer alan tevhid inancı zarar gördükten sonra, bu inancı Kur'an ile telif edebilenler, neye dayanıyor veya hangi Kur'an'dan söz ediyorlar? Acaba bizim bilmediğimiz başka bir kitaptan mı bahsediyorlar? İşte bunu anlamak mümkün değil.

2) Nübüvvet Açısından

Nübüvvet, peygamberlik demektir. Kur'an-ı Kerim'de tevhid konusundan sonra en çok yer alan konulardan biri de nübüvvettir. Peygamberler ve peygamberlerin başından geçenler, tevhid mücadeleleri, çektikleri, sabırları ve özellikleri ile kafirleri, müşrikleri inandırmak için Allah'ın onlara verdiği ve bunun için kullandıkları mucizeleri oldukça geniş kapsamlı bir yer tutarak verilir.

Ruhçular ise, peygamberleri gereksiz görüyor ve onlara ya birer "medyum" ya da "rehber varlık" gözüyle bakıyor.

Bu sebeple peygamberlik inancı, iddia edilen, rehber varlıklarla inkar edilip, ortadan kaldırılmak isteniyor. Yani adeta herkes peygamber olabilir denilmek isteniyor. Çünkü tekamül eden ruhlar en ileri seviyede insanlara yol gösteren, hatta mesaj veren rehber varlıklara veya öteki ifadesiyle medyumlara dönüşüyor, yüce ruhlardan aldıkları bilgileri, insanlardan kontak kurdukları kimselere ak-

tarıyorlar. Aslında bu yüce ruhlar da belki onların (haşa) Allah'ın yerine koydukları "İlahları" anlamına da gelebilir. Ancak, biz bu kadar katı düşünmek ve olaya böylesine açık bir şirk ve putperestlik olarak değil, sadece bir yanlışlık olarak bakmak istiyoruz. Ancak onlar kendilerini daha iyi bilir. Kur'an ifadesiyle; *"İnsan, ne kadar mazeret ile-ri sürse de (yorumlar yapıp lafı dolaştırırsa, işi evirip çevirse de), kendi nefsinin (ve onun duygu ve düşüncelerini, kendine neler fısıldadığını, boyununu posunu nasıl gördüğünü, neye inandığını) daha iyi bilir."* (127)

Yine reenkarnasyon inancına göre, peygamberlerin kanalıyla bize ulaştırılan ve iman esaslarımızdan birini teşkil eden "Kitaplara İman" da inkar ediliyor veya bir önemi kalmıyor ve "vahiy meleği" olarak inandığımız Cibrail'in de bir rehber varlık, yani gide gele olgunlaşmış insan veya hayvandan başka bir şey olmadığı ortaya çıkıyor(!?)

a - Nübüvvet - Peygamberlik

Ortaya atılan bu yanlışlıkları düzeltmek ve onların fikirlerinin batıl olduğunu göstermek için nübüvvet konusunu başlı başına ele almak gerekiyor. Konuya kısaca, ana hatlarıyla ve iman ve İslam esasları açısından bir göz atalım.

İddiaları: Rehber varlıkların medyumların yoluyla ortaya çıktığı ve tebliğler yoluyla medyum ve hazır olanları eğittiğidir. Rehber varlıklar reenkarnasyon yoluyla olgunlaşmış insanlardır.

Burada medyumlar, rehber varlıklarla irtibat kuruyor ve onları çağırıp insanları eğitiyor. Rehber varlıkların kim olduğu sorusuna ise, verilecek cevap gayet açıkça ortaya çıkıyor; daha önce dünyaya gide gele olgunlaşmış, bir insan veyâ başkâ bir varlık... Yani bir katil veya hırsız... Bir timsah, bir kertenkele, bir inek veya öküz veyahut da di-

ğer büyük günahları işlemeye doymuş ya da artık yorulup bırakmış kişinin ruhu da olabilir.

Şimdi burada, bütün peygamberlerin, peygamberlikleri inkar edilerek, böyle bir iftiraya maruz bırakılıyorlar. Bununla beraber, insanlara rehberlik edebilecek kapasitede olan diğer hatırlı kişilerin, yani *Abdülkadir Geylani, Şah Nakşibendi, Ahmet Bedevi, Ahmet Rufai, İmam Şazeli, İmam Rabbani, İmam Gazali, Mevlana, Yunus* vs. gibi, büyük velilerin ve muhterem zatların, âriflerin ve salih kişilerin de böyle kimselerden olduğu iddia ediliyor ki, bu durum oldukça aşağılayıcı ve inanılması güç bir husustur.

b - Peygamber Olabilmek İçin

Yukarıdaki iddialarından peygamberleri inkar ettikleri açıkça anlaşılıyor. Onlar için peygamber diye bir şey yok, olgunlaşmış ruhlar, yani "*Rehber Varlıklar*" var. Bunu da yetiştiren, aslında gördüklerimize bakarsak da insandan çok şeytana benzeyen ve onun oyuncağı olmuş medyumlar.

Halbuki, bir kişinin çalışmakla peygamber olması mümkün değildir. Hele hele geçmiş karanlık, kirli kişilerin peygamber olması ise asla mümkün değildir. Bütün peygamberler soy-sop bakımından en temiz ve özel olarak korunmuş kimselerdir. Hepsi yüce Allah'ın özel olarak himaye ettiği, seçip çıkardığı "*Altın Halka*"ya mensup kişilerdir. Ana ve babaları yönünden günaha bulaşmamış, herhangi bir soy karışıklığına meydan verecek yanlış ilişkilere girmemiş, temiz ve asil kişilerden seçilmişlerdir. Hz. Meryem, kucağında yeni doğmuş sabi bir çocukla (İsa a.s.) ile geldiği zaman, kavmi ona ilk olarak; "*Ey Harun'un kız kardeşi! Senin bababan kötü bir adam değildi, annen de yoldan çıkmış bir kadın değildi.*"⁽¹²⁸⁾ diyerek, güya onu kınamışlardı...

Peygamberlik, çalışmaya bağlı olarak, verilen bir makam ve rütbe değildir. Yüce Allah'ın takdiri ile olan bir şeydir. Onu da kime vereceğine yine o karar verir. Peygamberlerin, özellikle masum, zeki, akıllı, doğru ve güvenilir kişilerden olması gerekir ki, verilen görevi hakkıyla yerine getirebilsinler. Bu hususu da peygamberlerin vacip/zorunlu, yani "*olmazsa olmaz*" olan sıfatlarında buluyoruz ki, o sıfatlar da kısaca şunlardır:

1 - *Sıdk*: Doğru olmak, yalan söylememek. Ne pahasına olursa olsun doğruluktan ve sadakatten ayrılmamak, asla yalana ve yalan yerine geçecek aldatmalara başvurmamak, aldatmamak. Doğru ve dürüst olmak. Bütün peygamberler buna riayet etmişlerdir. Çektikleri eza ve cefalar da zaten bu yüzdendir.

2 - *Emanet*: Emanete riayet etmek, hıyanet etmemek ve güvenilir olmak. Kendisine emanet edilen gerek ilahi, gerek insani en küçükten, en büyüğe, en değerliden, en hafife kadar bütün emanetleri korumak ve sahibine teslim etmek. Herkesin ve Allah'ın güvenini kazanmak.

3 - *Tebliğ*: Aleyhine bile olsa, hiçbir şey gizlemeden, Allah'tan aldığı mesajları, emir ve yasakları, insanlara açıklamak. Vahye göre hareket etmek ve davranış biçimini vahyin ışığında sürdürmek.

4 - *Fetanet*: Zeki ve ileri görüşlü olmak. Ahmak ve akılsız insanlardan peygamber olmaz. Sonradan yetişen, tedavi olan kimselerden de peygamber olması söz konusu değildir. Zaten akıllı olmayan dinden de, dinin emir ve yasaklarından da sorumlu değildir.

5 - *İsmet*: Masum olmak. Hiç bir şekilde günah işlemek. Peygamberlerin hepsi masum kişilerdir. Onların hata veya günah gibi görünen bazı halleri, sadece ümmetlerine ve diğer insanlara ders verilmesi, ibret alınması içindir. Onların hatasını tartacak terazi bizde yoktur. Onlara *günah işlediler*, diyemeyiz. Ayrıca onların bu türlü hallerinin izah için "*Ebrarın hasenatı* (peygamberler dışındaki iyi

ve salih kimselerin yaptığı hayırlı işler ve ibadetler), *mu-karrebunun seyyiatıdır* (Allah'a en yakın olan kişilerin ve peygamberlerin günah ve kusurlarıdır)."

Peygamber olmak, bu sıfatlardan ve bu niteliklerden de anlaşılacağı gibi, çok özel bir insan olmayı gerektiriyor. Bu sebeple peygamberler, doğuşlarından önce, hatta daha önce ezeli kader ile takdir ve tesbit edilir ve doğduğu andan itibaren peygamberlik halleri kendisinde görülür. Yoksa sonradan onların eğitilerek peygamberleştirilmeleri söz konusu değildir. Buna da Hz. İsa'nın doğar doğmaz konuşması, Hz. Musa'nın Firavun'un sarayında güven altında büyütülmesi açık delildir ki, o zaman doğan bütün erkek çocuklar öldürülüyordu. Öte yandan, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in, doğduğu andan itibaren yeryüzünde pek çok değişikliklerin olması da ayrı bir delil. Bunlar çoktur ancak bir kaçını ele alalım. Mesela: *Sava Gölü'*nün kuruması, kurumuş olan *Semave Gölü'*nün sularla dolması; İran'da bulunan Mecusilerin bin yıldan beri yanmakta olan ve taptıkları ateşin sönmesi. Yine İran'da, *Kisra'*nın sarayının sütunlarının yıkılması. Daha önce gökyüzünden haber almaya uğraşan cinlerin ve onları kullanan kahinlerin işlerine son verilmesi, gök kapılarının kapatılması vs. gibi... bazı olağanüstü olayların gerçekleşmesi, Efendimiz'in de doğmadan önce peygamber olduğunu göstermektedir. Hatta Peygamberimiz (sav)'in bu hususu; "*Babanız Âdem, daha çamurun içinde insan olmaya uğraşırken ben peygamber olmuştum bile, ancak bunda fahir/gurur yoktur.*" "*Allah'ın ilk yarattığı şey benim nurumdur.*" buyurarak, açıklığa kavuşturmuştur.

Bütün bunların ötesinde, bir adam bu sıfatların hepsine sahip olsa da artık peygamberlik bittiği için, onun peygamber olması veya peygamber kabul edilmesi mümkün değildir. O olsa olsa, bir yalancı peygamber olabilir. Çünkü yüce Allah, Kur'an-ı Kerim'de, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in; "*Allah'ın Rasûlü ve peygamberlerin sonuncusu*"⁽¹²⁹⁾ olduğunu

haber vermektedir. O zaman bundan sonrası, en hafif deyi-miyle, yalancılık ve şarlatanlıktan başka bir şey değildir. Öyleyse, hiç kimse böyle bir iddiaya ve yalana kalkışma-malıdır...

Yine deniliyor ki: *"Dinsel metinlerde (yani İlahi kitaplarda) konuşan melekler rehber varlıklardır (yani melek diye bir şey yok, yetişmiş insan vardır). Rasûllere vahiy getiren, ilham yo-luyla emir ve bilgi veren varlıklar, yüksek rehber varlıklar-dır..."*(130)

Görüldüğü gibi, *"Peygamberler, Kitaplar ve Ahiret"*ten sonra, burada çok açık olarak *"Melekler"* de inkar ediliyor. Halbuki bilinen ve inanılan o ki; diğer peygamberlerin bir kısmı ile sevgili peygamberimiz bazı kere yüce Allah'tan direkt olarak vahiy almışlar, bazıları da vahiy meleği Ceb-rail (as) aracılığı ile vahiy almışlardır. Özellikle sevgili Peygamberimiz, Hz. Muhammed (s.a.v.), vahyin çoğunu Hz. Cebrail aracılığı ile almış ve gelen ayet ve sureleri yaz-dırıp saklayarak, her yıl Hz. Cebrail ile karşılıklı okuyup kontrol etmişlerdir. Kur'an tamamlanınca da aynı yıl Ra-mazan ayında bu işlem iki kere yapıp, "mukabele" yoluyla tamamen sağlaması yapıp, durum pekiştirilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de, Hz. Cebrail'den özellikle bahsedilir ve ona düşmanlık edenlerin bulunacağına mucize olarak işaret edilir ve bu düşmanların karşısına bizzat yüce Allah çıkarak şöyle buyurur:

"Kim Allah'a, meleklerine, Cebrail'e ve Mikail'e düşman olur-sa, (bilsin ki,) muhakkak Allah, kafirlerin düşmanıdır..."(131)

Bu ayet gösteriyor ki, vahiy meleğini inkar etmek, Al-lah'a düşman olmak ve düşmanlığını üzerine çekmektir. İşte reenkarnasyoncular, bunu göze alarak Hz. Cebrail'e *"Rehber Varlık"* diyebiliyorlar. Yine ondan vahiy alan pey-gamberlere de aynı yakıştırmayı yapabiliyorlar. Bu ne ce-

130 M.T. Sözü. s. 135)

131 Bakara, 2/98.

saret! Eskiler, "*Cahil cesur olur.*" derlerdi. Demek ki, doğruymuş...! İnsanın böyle bir iddiada bulunabilmesi için hiçbir şey bilmemesi lazım. Yoksa, birazcık iman ve izan sahibi bir kimse, kalkıp da böyle bir iddiada bulunamaz.

Akla gelen bir başka husus ise, belki daha doğrudur ki o da, böyle herkesin bilmediği şeylerle dikkat çekip, bu işi bir ticaret metaı haline getirmek ve para kazanmak. Ancak, böylesine ciddi bir işi, buna alet etmek, dünyada alınabilecek hiçbir ücretle ve kazanılabilecek hiç bir maddi menfaat ile telif edilir gibi değildir. Bir başka husus ise, bazıların bizzat ağzından duyup dinlediğimizdir ki, o da, dinden uzak bir kısım aydın ve sosyete tabir edilen az bir kesimi böyle dümen suyuna giderek, İslam'a yaklaştırmak. Fakat bu da kabul edilir gibi değildir, çünkü, "*Hak bir davaya batıl metotlarla gidilmez, gidilse de varılmaz.*" Böyle bir insan, inandığı şeylere zarar vermek ve onları inkar etmekle kimi, neye, ne kadar inandırabilir ki...?

3) Haşir İnancı Açısından

Haşir ve ahiret, yani yeniden yaratılıp diriltirme ve bekâ alemindeki hayata kavuşma. Bu olay birinci surla kıyametin kopması, ikinci surla ruhların cesetlere gelip birleşmesi ve üçüncü surla mahşer yerinde toplanması emriyle başlayacak. Kur'an ve Sünnet böyle olduğunu söylüyor. Biz de böyle olacağına inanıyoruz.

İlk iki soru şu ayetle açıklanıyor: "*Sûra üfürülür ve Allah'ın dilediklerinden başka göklerde kim var, yerde kim varsa düşüp ölür. Sonra bir daha sûra üflenir ve onlar kabirlerinden kalkıp bakışırılar.*" (132)

İşte bu şaşkın bakışlarla etrafı süzen ve nereye gideceğini, ne yapacağını bilmeyen insanlar ve sair canlılar, üçüncü sûr ile bir yere davet edildiklerinin bilincine varır

ve bulundukları yerden hareket ederek çağrılan yere gelip toplanırlar. İşte buraya ölülerin diriltilip toplandığı yer anlamına gelen, "*maḥşer yeri*" denir ki, o da "*Haşr*" kökünden gelir. Haşr ise, diriltme, toplama, kovalama, takip etme anlamlarına gelmektedir.

Haşir akidesi açısından, her ferdin hesabı, kendi hayatının girinti ve çıkıntılarına göre olacaktır. Buna göre binlerce cesede girmiş - çıkmış bir ruh, hangi şahsiyetle haşrolacak ve hangi durumuna göre ceza veya mükafat görecektir? Bu sorulara reenkarnasyon inancında cevap bulmak mümkün değildir.

Reenkarnasyona göre, kader ve âhiret inancı, Cennet ve Cehennem de dahil olmak üzere yara alıyor. "*Kul kendi kaderini kendisi yaratır*" diyerek kaderi, "*Cennet de Cehennem de dünyadadır; herkes yaptığıının cezasını mutlaka burada çekecektir*" diyerek de ahireti inkar ediyorlar. Burada belki kısmen cezalar var, ancak bu onların mümkün görmediği ruhun tekamülü açısından, kısmi bir cezalandırmadır. Ancak, burada sadece ceza değil, dinin kurallarına uyup, ah-lâki esaslara göre yaşayan insanlara mükafat da vardır ve onlar dürüst yaşamalarının karşılığını da tam olarak görmemektedirler. Bazen de haksızlıklara ve zulümlere maruz kalmaktadırlar ki, bu da esas ceza ve mükafatın başka bir âleme bırakıldığının açık delilidir.

4) Adalet Açısından

İslam'da suç ve ceza ferdidir. Kimse, kimsenin günahını çekmez, herkes kendi günahının cezasını kendisi çeker.

Tenasüh açısından olaya baktığımız zaman, ruh, bir bedende iyi, bir bedende kötü. Bazen insan, bazen hayvan, bazen çöpçü, bazen sultan. Kim, hangi bedenle ceza çekecek, hangisiyle mükâfat görecektir. Ben hakkımı kimden, nasıl alacağım. Olgunlaşmış kişiye ceza verilmeyeceğine göre, hak sahipleri hakkını kimden alacak? Yoksa, bu inanç-

ta yapanın yaptıkları yanına kâr mı kalıyor? Öyleyse bu zulüm değil mi?

Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır:

"Kim bir kötülük işlerse, onunla benzeri bir şekilde cezalandırılır. Ve o, Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı bulamayacaktır."(133) *"Hiçbir günahkar, başka birinin günahını yüklenip cezasını çekmez."*(134)

Kimse, kimsenin günahını çekemez; isterse bunu gönüllü olarak yapacağını iddia ederek, bazı beyinsizlerin dediği gibi, *"Senin günahların bana yazılsın, vebalin benim olsun, ben çekerim..."* desin. Bunları Kur'an, kafir olarak nitelendiriyor, sahibi kafir olmasa bile, bu sözün onu küfre götüreceği şu ayetle açıkça anlatılıyor:

"Küfre sapanlar, iman etmekte olanlara dedi ki: 'Siz bizim yolumuzu izleyin, hatalarımızı biz yüklenelim.' Oysa kendileri, onların hatalarından hiçbir şey yüklenecek değiller. Gerçekten onlar, elbette yalancılarıdır. Şüphesiz onlar, hem kendi yüklerini hem de kendi yükleriyle birlikte başka yükleri de (saptırdıklarının yüklerini) yüklenecekler ve kıyamet günü, düzüp uydurmakta olduklarına karşı sorguya çekileceklerdir." (135)

133 Nisa, 4/123.

134 En'am, 6/164 ; İsrâ, 17/15 ; Fâtır, 35/18.

135 Ankebut, 29/12-13.

Birinci Bölüm

İman Esaslarına Kısa Bir Bakış

A - Allah'a İman

Allah'a iman, iman esaslarının ilki ve en önemlisidir. Çünkü Allah'a imanı tam ve sağlam olmayan, kendisine çeşitli tanrılar uydurur ve işte böyle gerçekten inandığı sandığı bir kısım şeyleri inkar eder. Oysa pekâlâ onlar da kendilerine göre samimi olarak inanmaktadırlar. Sorsanız size bundan başka şey söylemeyeceklerdir. Ancak, şeytan onları aldatmış ve bir kısım amellerini, fikirlerini ve görüşlerini süsleyip kendilerine güzel göstermiş ve güçlü oldukları telkin ve tembihlerinde bulunarak, çok önemli bir yoldan saptırmış ve gerçeği gizlemelerini, yani küfre düşmelerini sağlamıştır.

Allah'a iman konusunda tevhit esastır. Bu konuya yu-
karıda temas ettik. Ancak, ruhçuluk ve tenasühe inananların anladığı anlamda bir Allah inancı İslam prensipleri içerisinde yok. Bunu konuyu anlattığımız pekçok yerde vurgulamaya çalıştık. Özellikle, kul kendi kaderini kendi yaradır anlamındaki, *"Tekrar doğuş insanın kendi elindedir, artık istemiyorum deyinceye kadar dünyaya gelir gider."* sözleri Allah'ın iradesini de ortadan kaldırıyor. Aynı şekilde, açığtan cəşaret edemedikleri bir inkar şekli de Allah'ın isimleri ile olan bölümde söyledikleri sözler de bir çeşit inkardır.

Reenkarnasyonun baş savunucuları ve mucitleri olan

ruhçuların; *"Allah o kadar yücedir ki, ufak işlerle ilgilenmez."* demeleri de, yine hayra yorulacak sözler olmadığı gibi, onların gizlemeye çalıştıkları küfürlerini de ortaya çıkarıyor. En azından bizim inandığımız ve Kur'an'da isim ve sıfatları ile tanıdığımız Allah'a inanmıyorlar. Oysa aynı konuda Allah (c.c) ise şöyle buyuruyor:

"Gaybın anahtarları O'nun katındadır, O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez. Karada ve denizde olanların hepsini O bilir; O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve her şey) apaçık bir kitaptadır." (136)

B - Meleklerle İman

Meleklerle iman, diğer iman esasları ile birlikte mütalaa edilir. Meleklerle iman olmadan diğer iman esaslarına da tam bir iman olmaz. Melekleri inkar etmek küfürdür. Çünkü, Kur'an-ı Kerim'de, nerede Allah'a imandan bahsedilse, orada meleklerle ve diğer iman esaslarına da yer verilmiştir. Nitekim, şöyle mealini vereceğimiz iki ayette şöyle buyurulmaktadır:

"Peygamber ve müminler, O'na Rabb'inden indirilene inandı. Hepsi Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine inandı."(137) Ve; *"Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkar ederse, şüphesiz derin bir sapıklığa sapmıştır."*(138) Bu sebeple her müslüman, Allah'a inandığı gibi, Onun inanılmasını isteyip, bildirdiği her şeye de inanır.

Ayrıca, Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerde, meleklerin varlığının yanında bazı özelliklerinden de bahsedilir. Bunlardan bazılarını şöyle özetlemek mümkündür:

Melekler, nurdan yaratılmış, şerefli varlıklardır. İnsanlar ve cinler gibi değildir. Yemezler, içmezler, Allah'a is-

136 En'am, 6/59.

137 Bakara, 2/285.

138 Nisa, 4/136.

yan etmezler. Erkeklik ve dişilikleri yoktur, cinsel yoldan üreyip çoğalmazlar. Melekler, aynı zaman da, Allah'ın emrine itaat eden, keyfiyetini bilemediğimiz şekilde ikişer, üçer, dörder kanatları olan, şeytandan ve cinlerden daha hızlı hareket eden, insanların yanında ve yakınında bulunup onların amellerini, söz ve fiillerini yazan (*Kiramen Kati'bin*), peygamberlere vahiy getiren, insanların ruhlarını bedenlerinden alan, kabirde insanları sorguya çeken (*Münker-Nekir*) ve insanları koruyan (Hafaza) görev ve niteliklere sahip varlıklardır.

Bunların haricinde hepimizin bildiği, dört büyük melek vardır ki, bunlar; *Cebrail* (vahiy meleği), *Azrail* (ölüm meleği), *Mikail* (doğa-tabiata olaylarını idare eden melek) ve *İsrafil* (sûru üfleyecek olan) melektir.

Ruhçular, bu dört melekten diğerlerine ne diyörlar, bilmiyoruz fakat, *Cebrail* hakkında, "*Rehber Varlık*" iddiasında bulunuyorlar. Bu da onu ve bütün getirdiklerini inkar anlamına gelmekte, onu sıradan bir varlık yerine koyma demektir. O zaman, kim olsa vahiy getirebilir demek oluyor ki, bu da, "*Rehber Varlık*" iddiası konusunda, açıkladığımız gibi, küfür ve dalalettir. İlgili konuya müracaat ediniz.

C - Kitaplara İman

Kitaplar, iman esaslarımızın temelini oluşturan bilgiler ve belgelerdir. Onları yok saymak, iman esaslarını da değiştirme, tahrif ve tadil etme anlamına gelmektedir. Bu da Kur'an'ı, İncil ve Tevrat'ın; İslam'ı, Hristiyanlık ve Museviliğin durumuna düşürme demektir. Bizler müslümanlar olarak, Allah'ın ve Rasûlü'nün emrine göre, İslam'dan önce gelmiş bütün peygamberlere inandığımız gibi, bazı peygamberlere geldiği bildirilen İlahi kitaplara da, Allah'tan geldiği şekliyle inanırız. Bir şeye daha net olarak inanırız ki, yüce Allah, insanlara gönderdiği mesajların çoğunu, peygamberlere, vahiy meleği *Cebrail* yoluyla göndermiştir. Bunun yanında yine, seçkin kişiler olan peygamberlerine,

diğer bazı yollarla da vahiy göndermiş ve hatta bazı peygamberlerle de konuşarak emir ve yasaklarını bildirmiştir.

Bu yüzden İslam inancında kitapların önemli bir yeri vardır. Bildiğimiz dört büyük kitap, Hz. Davut'a indirilen *Zebur*, Hz. İsa'ya indirilen *İncil*, Hz. Musa'ya indirilen *Tevrat* ve Hz. Muhammed'e indirilen *Kur'an-ı Kerim*'dir. Bunlardan başka bir de sayfalar halinde gelen kitaplar vardır ki, onlar da, 10 sayfa Hz. âdem'e, 50 Sayfa Hz. Şit'e, 30 Sayfa Hz. İdris'e, 10 Sayfa da Hz. İbrahim'e indirilmiştir. Bu hususu anlatan âyeti kerimede ise şöyle buyurulmaktadır:

"İnsanlar bir tek ümmet idi. Allah, peygamberleri müjdecî ve uyarıcı olarak gönderdi. İnsanların ayrılığa düşecekleri hususlarda aralarında hüküm vermek için onlarla birlikte hak kitaplar gönderdi." (139)

Ruhçular, bu konuda da açık bir sapıklık içerisinde ve İncil ve Tevrat'a musallat oldukları gibi, bizim kitabımız Kur'an-ı Kerim'e de musallat olmaktadır. Onun ayetlerini istedikleri gibi tevil etmekte ve hatta, reenkarnasyonu bir İslam inancıymış gibi lanse etmeye çalışmaktadırlar. Oysa, Kur'an'ı, "*medyum Muhammed'e indirilen bir kitap*" olarak değerlendirdiklerini de daha önce arz etmiştik. Yani, rehber varlıklar yoluyla indirildiği anlamına gelen, yorumlarından yola çıkarak bu yargıya varmıştık. Gerçi, hiç buna da gerek yok, çünkü onlar kendilerine de vahiy geldiğini iddia etmekten ve bunun adını da "*Çağdaş Vahiyler, Ruhsal Tebliğler*" koymaktan çekinmiyorlar. Hatta, benim elimde bile, bir kapıcıya postalanmış böyle bir demet (haşa) vahiy var. Bunlara "*vahiy*" değil; hayal mahsulü, uydurma şeyler anlamına gelen "*vâhi*" demek daha doğru olur.

D - Peygamberlere İman

Peygamberlere iman, diğer iman esasları ile birlikte inandığımız, önemli bir iman esasıdır. Peygamberlerin var-

lığını, gizli veya açık, yorumlu veya yorumsuz inkar etmek küfürdür.

Eğer, dikkat ettiyseniz, ruhçular (reenkarnasyon ailesinin isim anne ve babaları), peygamberleri inkar ediyorlar, medyumları onların yerine koyuyorlardı. Yani demek istiyorlar ki: *"Aslında peygamber diye bir kimse yok, onlar, ya tekrar tekrar doğarak olgunlaşmış kimseler, ya da rehber varlıklarla temasa geçebilen medyumlardır."*

Bu konuyu "nübüvvet-peygamberlik" konusunda yeteri kadar anlattık. Ancak, şu kadar söyleyelim ki, Peygamberlerin ilki olan Hazret-i Âdem'den, bizim Peygamberimiz Hazret-i Muhammed (sav)'e kadar, bütün peygamberlere inanmak farzdır. İman, ancak böyle bütünleşir. Bu peygamberlerden herhangi birini inkar etmek veya peygamber olduğu kesin olarak bilinen kimselere peygamber değil demekle, peygamber olduğuna kesin delil bulunmayan kimseleri peygamber ilan etmek küfürdür.

Özellikle, *"Hatem'ün-Nebi: Peygamberlerin Sonuncusu"* olan, Hazreti Muhammed (sav)'den sonra, peygamber geleceğini iddia etmek veya kendisinin veya bir başkasının peygamber olduğunu iddia etmek, apaçık küfürdür. Buna, ister peygamber anlamına gelen Rasûl, elçi, mesajcı, nebi vs. gibi, isimler verilmiş olsun, isterse aynı anlamı ve görevi yükleyerek, vahiy getiren veya mesaj alan anlamlarına gelen, rehber varlık veya medyum denilmiş olsun veyahut da açıktan nebilik iddia edilsin, hiçbir şey fark etmez. Çünkü peygamberlik kurumu kapatılmış ve o kapıya Hazret-i Muhammed mührü vurulmuştur.

E - Kadere İman

Kadere iman konusunu da diğer iman esaslarından ayırmak mümkün değildir. Zira, iman esaslarının her biri diğerini ispat eder ve birbiri ile bağlıdır. Birini kopardığınız zaman hepsi dağılır gider. *"Ben, Allah'a inanıyorum ama*

şuna inanmıyorum." diyemezsiniz. Ya hepsine birden inanırsınız, ya da hepsini birden inkar edersiniz. Zira iman esasları birbirini destekleyen ve birbirine dayanan, tuğlalardan örülmüş bir kemer veya bir kubbe gibidir. Onlardan hangi çekseniz, o bina yıkılır. Bu yüzden hiçbirini aradan çıkarmadan hepsine birden inanmak ve iman etmek gerekir.

Reenkarnasyon konusuyla yara alan veya iyi bilinmediğinden dolayı, inkar edilen bir husus da kader konusu idi. Bilmemekten dolayı yapılıyorsa, bunun belki de kısmen bağışlanabileceğini söylemek mümkün, ancak kasıt varsa, bu apaçık inkar demektir ki, iman hakikatlerinden birini inkar, hepsini inkar gibidir. Ki, bu da küfürdür. Bu konuda hiçbir çıkış yolu yok. Meğer ki, tevbekâr ola ve yeniden iman ede. Çok defa iyi bilinmeden inanıldığına ve bu yüzden de bazı şeyleri karıştırdıklarına inandığımız kader konusunu kısmen aşağıda inceleyecek ve doğrusunu akılda kalacak şekilde pratik olarak anlatmaya çalışacağız.

1) Kader Nedir?

Kader, yüce Allah'ın İlim, İrade ve Tekvin sıfatlarıyla ilgili olup, kainatın ve içindeki mahlukatın yaratılmasında yapılan ve yürürlükte olan plan program demektir. Bu plan ve programın ansız ve şuursuz varlıklarla olan yönüne cebri kader denir. İnsanlarla ilgili yönüne ise, yine yaratılış ve şekle sokma da, bir çeşit cebri kaderle alakalıdır. Kulun fiilleri, eylemleri açısından olan kadere ise, kulun iradesi hesaba katılarak yazıldığından, ona da iradeye bağlı kader diyoruz.

Kaderin insana bakan yönüyle olan tanımı ise: *Yüce Allah'ın, ezeli ve ebedi ilmiyle, insanın ne yapacağını önceden bilip takdir etmesidir.* Kaza ise, yerine ve zamanına uygun olarak, Allah'ın ilmi doğrultusunda bu takdirin yerine gelmesidir. Yalnız unutulmamalıdır ki, Allah'ın bilmesi, bizim bir şeyi yapmamızı veya yapmamamızı gerektirmez. Bu

konu ilimle alakalıdır. Burada bilmek, onun öyle olacağını anlatması bakımından önemlidir.

Çünkü, *"Gaybın anahtarları O'nun katındadır. O'ndan başka kimse onları bilmez. O, karada ve denizde olan her şeyi bilir. Düşen bir yaprak, yerin karanlıklarında kalan bir tane (tohum) ve yaş-kuru hiçbir şey yok ki, onu bilmiş olmasın. Ve onlar Kitab-ı Mübin'de/Levh-i Mahfuz'da kayıtlı olmasınlar."*⁽¹⁴⁰⁾ Yani bu, insan ne yaparsa yapsın, Allah'ın ilminin ve bilgisinin dışına çıkamaz demektir. Neredê kaldı kendi başına yüz kere, bin kere gidip gelerek, öbür dünya ile bu dünya arasında mekik dokusun...!

Ancak, şunu da iyi bilmek gerekir ki; kaderin önceden yazılması, Allah'ın sonsuz ilminin bir neticesidir. Kulun yapmak istediği bir şeyi engellemek, yapmak istemediği bir şeyi zorlayarak yaptırmak için değildir. Bu yönüyle insan, tamamen hür bir iradeye sahiptir. Yapmak istediği bir şeyi yapar, istemediğini de yapmaz. Bu konudaki sorumluluk ise, tamamen kendisine aittir. İyilik yaparsa mükafatını, kötülük yaparsa da cezasını görür.

Herkes, kendi kaderini yaşar ve kendi eceliyle ölür. Daha önce yaşamış kimselerin ruhu, girdiği bedenlerin işlediği kötülüklerden, yaptığı günahlardan nasıl sorumlu tutulabilir? Sorumlu tutulamayacağına göre, hak sahibi hakkını kimden alacak? Eğer, adam iyileşip cennetlik olmuşsa, bu durumda hak sahipleri ne yapacak? *"Hakkını alır"* deniyorsa, kimden ve nasıl alacak? Ödenmeyen borçlar, tahsil edilemeyen alacaklar, Allah'ın adaletine sığar mı? *"Boynuzsuz koyunların, boynuzuyla kendisini döven, boynuzlu koyunlardan"* bile hak talep edeceği bir yerde, insanın hakları nasıl ihmal edilir...?

Bu konuda, A. Şahin şöyle diyor:

"Bu dünya imtihan için açılmıştır. İmtihan da gaybe iman esası üzerinde cereyan etmektedir. Yaptığı kötülüklerin cezasını

aşağı bir mahluk suretinde, yaşayan bir ruh, ikinci bur cesede girme fırsatı bulunca, hem mesele gaybilikten çıkacak, hem de görüp tattığı ıstıraplardan ötürü, sürekli beden değiştirme işini sona erdirebileceği bir yola girecektir ki, bu da tenasüh düşüncesinin kendi kendini nakzetmesi, kendi kendini yıkması demektir.

Her ferdin mutlak saadete namzet olabilmesi için böyle çok ıstıraplı bir ruhlar göçüne lüzum görüldüğü takdirde, Allah'ın zalimlere ceza, iyi kimselere mükafat vadi abes olacaktır. Bu da Zat-ı Ulûhiyet hakkında muhaldır, batıldır." (141)

2) Cüz'i ve Külli İrade

Önce şu hususların bilinmesinde yarar var:

İki çeşit irade vardır. Biri *külli*, diğeri *cüz'i*. Külli irade Allah'a, cüz'i irade kula ait. Cüz'i irade ister, külli irade yaratır. Bunu bir telefon santraline veya elektrik trafosuna benzetebiliriz. Evimizdeki elektrik, düğmesine veya ahizenin tuşlarına basıp biriyle görüşüp görüşmemeye karar vermek bize ait. Elektrikçi göndermek trafoya veya çevirdiğimiz numarayı bağlamak santrale kalmıştır. Yani, kul ister, Allah yaratır veya yaratmaz. O, ona kalmıştır.

Allah (cc), iradesiyle yaptığı işlerde kimseye hesap vermez, kimseye hesap vermek gibi bir mecburiyete sahip değildir. Ama O, herkese hesap sorar. Kul, yaptığı işlerin hesabını O'na vermek mecburiyetindedir.

3) İrade ve Sorumluluk

İrademizin olması, bize sorumluluk yüklemek içindir. İnsan, hayvanlar gibi de yaratılabilirdi. Hayvanların beyni var ama düşünerek iş yapma gücüne, yani iradeye sahip değil. Bu yüzden de sorumlu değildir. İnsan ise, tam aksine, olayları ve yapacağı işleri muhakeme etme ve istediğini seçme hakkına sahip. Sahip olduğu irade ile o, iyiyi kö-

tüden, doğruyu yanlıştan ayırma kabiliyetine sahiptir. Bu yüzden de yaptığı işlerde sorumluluk sahibidir. Ancak, insandaki bu irade sınırsız değildir. Sınırsız irade, yani yapmak istediği şeylerin tamamını yapmada sonsuz yetki sahibi değildir. Böyle sınırsız bir iradeye külli irade denir ve bu sadece Allah'a aittir. Kulun iradesi ise, cüz'i iradedir. Cüz'i irade sahibi insan; yapmak istediği birşey için, onu tercih etmekle külli iradeye müracaatta bulunuyor demektir. Külli irade sahibi Allah da, onun isteği doğrultusunda harekete geçiyor ve kulun isteğini yerine getiriyor. Bu istek, ister iyi olsun, ister kötü, ister hayır olsun, isterse şer. Neticesine katlanmak şartıyla, kula bu seçme özgürlüğü verilmiştir. Nitekim şu âyette, bu husus açıkça anlatılmaktadır:

"Başınıza gelen her musibet, sizin kendi ellerinizin yaptıkları işler yüzündendir. Allah çoğunluğu da affeder. Yoksa siz, yer yüzünde O'nu âciz bırakamazsınız. Ve sizin, Allah'tan başka ne bir dostunuz, ne de bir yardımcınız vardır." (142)

Başımıza gelecek olan ve bizi ilgilendiren her şeyin ise, önceden bilinip yazıldığında asla şüphe olmadığını da şu ayette buluyoruz :

"Gerek yerde ve gerek kendi nefislerinizde başınıza gelen hiçbir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta yazılmış olmasın. Bu, şüphesiz Allah'a çok kolaydır." (143)

Ayrıca şu iki ayet de, bu türlü iddialara çok açık bir cevap niteliğindedir:

"Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır; sarp ve sağlam kalelerde olsanız bile! Kendilerine bir iyilik dokunsa, 'Bu Allah'tan' derler; başlarına bir kötülük gelince de 'Bu senden' derler. 'Hepsi Allah'tandır' de! Bu adamlara ne oluyor ki, bir türlü laf anlamıyorlar! Sana gelen iyilik Allah'tandır. Başına gelen kötülük ise nefisindendir. Seni insanlara elçi gönderdik; buna şahit olarak da Allah yeter." (144)

142 Şûra, 42/30,31.

143 Hadid, 57/22.

144 Nisa, 4/78-79.

Bu iki ayette hayır ve şer, kaza ve kader anlatılmaktadır. İnsanlardan bir kısmı, öncelikle de, olgunlaşmak için tekrar doğmak gerektiğini iddia edenler ve bu kısa ömrün insana bir zulüm olduğunu, söyleyenler dahil, kendilerine gelen iyiliği, kemali ve olgunlaşmayı kendi gayretleri olarak görür ve *Firavun*'ca, *Kârun*'ca, "*Ben bunu kendi ilmim ve gayretimle elde ettim.*" derler. İnananlar ise, iyilik ve hayır namına sahip oldukları her şeyi, başlarına gelenin hepsini 'Allah'tan' bilirler. Diğer tipler ise, başlarına gelen felaket ve kötülükleri, bela ve musibetleri, sırtına yükleyecek birilerini arar, kendilerini kınamaktan ve hatalarını kabul etmekten çekinirler. Halbuki, kul ister, Allah yaratır. İnsan hak eder, Allah verir. Bu yüzden de tekrar dünyaya dönüp hatasını düzeltme ve olgunlaşma isteği reddedilir. Çünkü hata kendisinindir.

Hal böyle iken, "*Kul kendi kaderini kendi yaratır, istediği kadar da bu dünya ile öbür dünya arasında seyahat eder*" demek, çok düşüncesizce söylenmiş bir söz ve acele verilmiş bir hükümdür. Burada herhalde, şehirler arası seyahatten bahsedilmiyor(!)

4) Kur'an'da Kaza ve Kader

Kaza ve kader konusunda Kur'an-ı Kerim'de pek çok ayet var. Ancak, hepsini alacak değiliz. Konumuzla ilgili olan; "*Biz her şeyi bir kadere/bir plana ve (programa) göre yarattık.*"⁽¹⁴⁵⁾ ayeti, kaderin yaratıcısının bizzat Allah olduğunu göstermesi bakımından zaten yeterlidir ve her müslümanın da buna böyle inanır.

Ayrıca, tekrar doğma ve bu konuda bağımsız davranma iddiası, oldukça saçma ve askıda kalan bir iddiadır. Çünkü, yüce Allah, değil insan gibi, günahları ve sevapları bakımından önemli bir yere sahip olan insan, az yukarı

da mealini verdiğimiz (6/59) ayetinde, yerin karanlıklarında kalan bir tohumun ve sararıp düşmeye mahkum olan bir yaprağın kaderini bile ezelde tesbit ettiğini ve düşeceği zamanı, onun kaderinde belirttiğini ifade buyuruyor.

Binaenaleyh, *"Allah'ın izni olmadıkça, hiç kimsenin ölmesi mümkün değildir. Ölüm belli bir süreye bağlanmıştır."*⁽¹⁴⁶⁾ Yine Allah'ın izni olmadan, hiç kimsenin yeniden dünyaya geri dönmesi ve bu dünyada dirilmesi ise, asla mümkün değildir. Bilindiği gibi, ölmek daha kolay. Beynine bir kurşun sıkar veya kendini bir yerden atar ölürsün. Ama öyle değil işte...! Bunun pekçok örnekleri var ki, ölmek de, yaşamak da kesinlikle ilmi ilahi ve izni ilahi ile gerçekleşiyor. Ne var ki, kul bunun vaktini, saatini bilmediğinden ve nasıl öleceği konusunda da bilgisi olmadığından böyle bir hükümle hareket etme hakkına sahip değildir.

Kendi başına ölüm olmadığı gibi, yine kendi başına dirilip yeni bir bedenle veya bir başkasının bedeniyle dünyaya geliş de yoktur. Allah indinde herşey bir plan ve programa göredir. Hem de ezelde takdir edilmiştir. Hayat da, ölüm de bu takdire göredir :

"Her milletin bir eceli vardır. Buna göre ecelleri geldiği zaman, ne bir saat geri kalırlar, ne de öne geçerler."⁽¹⁴⁷⁾ Milletlerin bile ecelini elinde tutan ve takdir eden bir güç ve kudret sahibi, herhalde ve elbette, fertlerin eceline de çok rahatlıkla hükmeder.

5) İmtihan ve "İşte Hayatınız!.."

Burada şöyle bir soru akla gelebilir ve gelmektedir:

"Madem Allah bizim ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi biliyor. O halde bizi niye yarattı. Bizim uğraşmamızın ne faydası var?" - .

146 Alî İmran, 3/145.

147 A'raf, 7/34.

Yüce Allah bizi yarattı, çünkü hayatı tatmamızı istedi. Bu dünyada denemek, tecrübe etmek ve yaptıklarımızı bize göstererek, bizi sonra cezalandıracak veya mükafatlandıracaktır. Hiç yaratmadan bize ceza veya mükafat vermiş olsaydı, o zaman da, *"Bunu neye göre verdin?"* diye biz itiraz ederdik. Veya bize verilip bir başkasına verilmeyene o itiraz eder, *"benim ne suçum var?"* derdi. O zaman yüce Allah'ın, *"Sen yaşasaydın, böyle yapacaktın...!"* demesi de adalet olmazdı. Çünkü yaşanmamış ve yapılmamış. Normalde herkes birşeyi yapabilir veya hiç kimse de yapmayabilirdi. Bunun en iyi ispatı, hayat hakkı vererek, yapıp yapmayacağını ona göstermektir. Kaldı ki, bizi yalnız ve başıboş bırakmamış. Kitap ve peygamber gönderip bizi ikaz etmiş. Bize hayır yollarını, ibadet ve itaat şekillerini göstermiş.

Nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı, nasıl davranacağımızı ise, elbette Allah biliyor ama biz bilmiyoruz. O da merhametinin ve adaletinin gereği olarak, bunu bize göstermek için bizi yarattı. İstedğine hayat verip yaşatıyor ve ne yaptığını tespit edip saklıyor, istemediğini de yaratmıyor, yaratsa da yaşatmıyor. Ama bu konuda da bizim soru sorma ve Ona itiraz etme hakkımız yok. Kıyamet gününde hesaba çekerken de, hiç itiraza yer kalmayacak şekilde; *"İşte hayatınız, karar sizin...!"* diyecek ve iyiliklerimizi de, kötülüklerimizi de bize gösterip onaylatacak. Nitekim, Kur'an-ı Kerim'de bu hususa şöyle işaret ediliyor:

"Her insanın boynuna kendi kaderini (amelini ve yaptıklarını) doladık. Kıyamet günü de onun için, önünde açık bulacağı bir kitap (amel defteri) çıkartırız : İşte kitabını oku! Bugün hesaba çekici olarak senin nefsin, sana yeter." (148)

F - Ahirete İman

1) Ahiret Nedir?

Ahiret, kelime olarak, âhir'den gelmekte ve son, sonuncu, sonraki gibi anlamlar taşımaktadır. Terim/deyim olarak ise, kıyamet koptuktan sonra başlayan ve bu dünyadan sonra gelecek olan, ebedi/sonsuz hayata verilen isimdir.

Ahiret, mahşer, hesap, ceza-mükafat, cennet ve cehennem kavramlarını da içine alır. Çünkü bunlar bu dünyadan sonra olacak olan ve Kur'an'da bildirilen haberlerdendir.

Nasıl ki, her gecenin bir gündüzü, her kışın bir baharı vardır, elbette bu dünyanın da bir sonu vardır. Bu sona kıyamet diyoruz. Her şeyinde binlerce hikmet bulunan ve son derece adaletli ve merhametli olan Allah, elbette bu dünyada yapılan haksızlıkları giderecek, hayata doymadan göçüp gidenlere, bir ebedî saadet sunacaktır. İnsanın midesinin ihtiyacını düşünüp ona göre nimetler yaratanın, ebedî hayatı arzu eden ruhunun ihtiyacını düşünmemesi söz konusu olamaz.

Ahirete inanmak farzdır. İnkâr etmek küfürdür. Yani inkar eden dinden çıkar.

2) Ahirete İnanmanın Önemi

Ahirete iman, iman esaslarının beşincisidir. Ancak, bu sıralama itibariyle böyledir. Yoksa önemsizliğinden değil. Aksine, Allah'a imandan sonra yerini alan, oldukça önemli bir husustur. Gerek Kur'an'da, gerekse Peygamberimizin hadislerinde daima ikinci sırayı almıştır ki, "Allah'a ve âhirete inanan kişi..." diye, ifade edilerek, Allah'a iman da tamamlayıcısı olmuştur. Çünkü âhirete inanmayan kişi, Allah'a ve O'nun peygamberlerine de inanmaz, peygamberlerin getirdiği diğer inanç ve ibadet esaslarına da.

Bu yüzden onu inkar etmek, diğer iman esaslarını da inkar etmek demektir. Zaten iman esaslarının hepsi birbiriyle bağlıdır. Tıpkı bir tespihin taneleri gibi. Allah'a iman o tespihin ipi ise, diğerleri de taneleridir. Birini çıkarmak için ipi kesmek icap eder. O zaman da hepsi dağılır gider. İşte iman esaslarından birinin inkarı da böyledir. Bu hususta biri diğerinden az önemli değildir.

Bir müminin hayatında en önemli yeri ahirete iman teşkil eder. Ahirete imanın olmadığı yerde huzur ve mutluluktan söz edilmediği gibi, sorumluluk anlayışından; günahtan ve sevaptan da söz edilemez. Sorumluluk taşımayan insanlardan meydana gelmiş bir cemiyette ise, adalet, insanlık ve ahlâk gibi kavramlara yer yoktur. Böyle bir ortamda, ahlâk ve maneviyat tamamen yıkılır, cemiyette sadece güçlülerin yaşamasına zemin hazırlanmış olur. Zayıflar ezilir ve yok olur gider. Böylece köleler ve efendiler devri yeniden başlar. İnsanlık eski çağlara geri döner, yeni yeni firavunlar ortaya çıkar. Zulüm ve haksızlık artar, hayat zehir-zemberek bir hale gelir, yaşamanın tadı da anlamı da kalmaz.

3) Ahirete İman İnsanı Kontrol Eder

İnsan, görünen kuvvetlerden çok görülmeyen, bilinmeyen kuvvetlerden korkar; tanınıp bilinmeden ve neticede deşifre olmaktan, küçük düşmekten, rezil olmaktan çekinir. Çünkü bu, onun yaratılışında vardır. Böyle gizli duygular, insanı daha çok etkiler ve kontrol altına alır.

İşte bu yüzden ki, imanı zayıf veya hepten kaybolmuş kimseler, emniyet güçleriyle, sevip saydığı kimselerin olmadığı, aleyhine şahitlik yapabilecek kimselerin görmediği yerlerde her türlü kötülüğü ve günahı işleyebilir.

İşte, yine bu sebeptendir ki, ahirete iman, fert ve aile hayatının temel taşı, cemiyetin de temel direğidir. Bu direk yıkılırsa, ne fert, ne aile, ne de cemiyet ayakta kalabilir.

Fert de bunalım ve buhranlara düşer, aile de tepetaklak yıkılır gider. Cemiyet ise, sadece güçlü ve kuvvetli kimsele-
rin zulüm ve zorbalıklarının üzerine kurdukları hakimiyete-
tin altında kalıp ezilir, zulüm ve haksızlık uçurumlarından
baş aşağı yuvarlanıp gider.

4) Ahiretin Varlığı Kesin ve Zaruridir

Reenkarnasyon inancına göre de, görünüşte bir âhiret inancı vardır. Ancak, cennet ve cehennemin burada yani bu dünyada olduğunu iddia ederek, ruhlar ızdırap çekmekle veyahut insan ruhunun, hayvan bedenlerine girmesiyle gerekli cezaya çarptırıldığını, bu yüzden tekrar Cehennem'e atılmasına gerek kalmadığını söylerler.

Bu görüş, âhirete imanla çelişkilidir. Çünkü âhiret, bu dünyadan sonra gelecek sonsuz hayata denir. Onun bir parçası olan cennet ve cehennem hayatının da dünyada olması imkansızdır. Bu ancak mecaz olarak kullanılabilir.

Ahiret, bu dünya hayatının son bulup, kıyametin kopmasından sonra gelecek olan, yeni bir âlemde dirilerek sonsuz hayata geçiş olduğuna göre, ceza veya mükafatın burada çekilen sıkıntılarla bitmesi söz konusu değildir. Bu sebeple, esas ceza veya mükafat ertelenmiş, ebedî âleme bırakılmıştır. Bu dünyada çekilenler ise, belki de gerçek azaba veya tattığımız mutluluklar, gerçek mutluluğa sadece kısa bir işarettir.

5) İnsan Dünyaya Bir Kere Gelir

Âhireti anlatan Kur'an âyetlerinin tamamını, bu dünyaya tekrar geliş ve yeniden doğuş, olarak yorumlayan ruhçular veya reenkarnasyoncular, sureti Hakk'tan görünüp, Kur'an'ı yanlış inançlarına alet ederek, insanları saptırmaya çalışıyorlar. Tıpkı içi kâfir, dışı mü'min olanlar gibi. Bunlara Kur'an "*münafık*" diyor. Münafık, gizli kâfir demektir. Aynı zamanda Allah'a yalan isnat etmiş oluyorlar ki, öyle-

leri hakkında yüce Allah; *"Allah'a yalan isnat edenden daha zalim kim vardır?"*⁽¹⁴⁹⁾ buyuruyor. Ve, *"Allah, zalimler güruhuna hidayet etmez"* Onun için onlar, bu yanlışlarında ısrar eder, saparlar ve sapıtırlar. Üstelik bunu da bile yaparlar.

İnsan dünyaya bir kere gelir, imtihan bir kere yapılır, defter bir kere tutulur, hayat bir kere yaşanır. Ölüp kabre girince artık geri dönmek yoktur. Belki tekrar geri gelmek isteyenler olacaktır, ama yüce Allah, onlara Kur'an yoluyla, Cehennem'de gürültü yapanlara dediği gibi diyecek: *"Kesin sesinizi saygısızlar, konuşmayın orada!"*⁽¹⁵⁰⁾ Ve isteklerini yerine getirmeyecek. Dünyaya geri gelme temennisi ise daha dünyada iken başlayacak. Çünkü ölüm anında insan gideceği yeri görür ve bilir. *"Nihayet onlardan birine ölüm gelince, neticede gideceği yeri bildiği için, çaresizlikle yalvarışa geçer: 'Ey Rabbim! der, lütfen beni dünyaya geri gönder; ta ki, boşa geçirdiğim dünyada iyi iş ve hareketler yapayım.' Hayır! Onun söylediği bu söz boş laftan ibarettir. Onların gerisinde ise, yeniden dirilecek güne kadar süren bir berzah vardır."*⁽¹⁵¹⁾

6) Berzah ve Ruhların Bulunduğu Yurtlar

"Onların gerisinde ise, yeniden dirilecek güne kadar süren bir berzah vardır." ⁽¹⁵²⁾

Bu ayet-i kerimede geçen "berzah", kabirle ahiret arasında geçen zaman, kabirle dünya arasındaki engeldir. Buna da her müslüman inanır ve inanmalıdır. Çünkü berzah hayatı, müminlerin iman esaslarını beslemekte ve Kur'an ve Sünnet'le teyit edilmektedir. *Berzah* hayatı ve kabir azabından bahseden bazı hadis-i şerifler şöyledir:

Hâni Mevlâ Osmân İbnu Affân (r.a) anlatıyor: "Hz. Osman (r.a), bir kabrin üzerinde durunca sakalı ıslanıncaya kadar ağlar-

149 En'am, 6/21.

150 Mü'minün, 23/108.

151 Mü'minün, 23/99-100.

152 Mü'minün, 23/100.

di. Kendisine: "Cenneti ve Cehennem'i hatırladığın vakit ağlamıyorsun, fakat kabri hatırlayınca ağlıyorsun!" dediler. Bunun üzerine: "Çünkü Rasûlullah (s.a.v.)'in şöyle söylediğini işittim:

"Kabir, ahiret menzillerinin ilkidir. Kişi ondan kurtulabilirse, ondan sonrakiler daha kolaydır. Ondan kurtulamazsa ondan sonrakiler bundan daha zordur, daha şiddetlidir." Hz. Osman devamla Rasûlullah (s.a.v.)'in şu sözünü de nakletti:

"(Ahiret âleminde gördüğüm) manzaraların hiçbirisi kabir kadar korkutucu ve ürkütücü değildi!" Rezin şu ziyadeyi kaydetti: "Hâni der ki: 'Hz. Osman (r.a)'ın şu beyti okuduğunu işittim:

"Eğer ondan necat buldunsa, büyük musibetten kurtuldun, Aksi halde senin kurtulacağını hayal etmem." (153)

Hz. Aişe (r. anhâ)'nın anlattığına göre, bir Yahudi kadın, yanına girdi. Kabir azabından bahsederek: "Seni kabir azabından Allah korusun!" dedi. Aişe de Rasûlullah (s.a.v.)'e kabir azabından sordu. Hz. Peygamber (s.a.v.): "Evet, kabir azabı haktır. Onlar kabirde azap çekerler, onların azabını hayvanlar işitir!" buyurdu. Hz. Aişe der ki: "Bundan sonra Hz. Peygamber'i namaz kılıp da, namazında kabir azabından istiaze etmediğini (Allah'a sığınmadığını hiç görmedim." (154) Peygamberimiz (s.a.v.)'in bu konuda sürekli yaptığı dualarından biri şöyledir:

Hz. Enes (r.a) anlatıyor: "Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle istiâze ederlerdi: "Allah'ım! Acizlikten, tembellikten, korkaklıktan, düşkünlük derecesine varan ihtiyarlıktan, cimrilikten sana sığınırım. Keza, kabir azabından sana sığınırım. Hayat ve ölüm fitnesinden sana sığınırım." (155)

153 Tirmizî, Zühd, 5, (2309).

154 Buhâri; Cenâiz, 89; Müslim, Mesâcid, 123, (584); Nesâî, Cenâiz, 115, (4, 104, 105). - -

155 Buhâri, Daavât, 38, 40, 42, Cihâd, 25; Müslim, Zikir, 52, (2706); Tirmizî, Daavât, 71, (3480, 3481); Ebu Dâvud, Salât, 367, (1540, 1541); Huruf, 1, (3972); Nesâî, İstiâze, 6, (8, 257, 258).

Bir başka hadiste ise, bizzat nübüvvet gözüyle şahid olduğu kabir azabından ve onun dehşetinden bahseder:

Zeyd İbnu Sâbit (r.a) anlatıyor: "Rasûlullah (s.a.v.), bizimle birlikte, Benî Neccâr'a ait bir bahçede bulunduğu sırada bindiği katır, onu aniden saptırdı, neredeyse (sırtından yere) atıyordu. Karşısında beş veya altı kabir vardı. Hz. Peygamber (s.a.v.): 'Bu kabirlerin sahiplerini bilen var mı?' buyurdular. Bir adam: 'Ben biliyorum!' deyince, Hz. Peygamber: 'Ne zaman öldüler?' dedi. Adam: 'Şirk devrinde!' deyince Hz. Peygamber (s.a.v.): 'Bu ümmet kabirde fitneye maruz kılınacak. Eğer birbirinizi defnetmemenizden korkmasaydım şahsen işitmekte olduğum kabir azabını size de işittirmesi için Allah'a dua ederdim' buyurdular ve sonra şunları söylediler: "Kabir azabından Allah'a sığın!" Oradakiler: "Kabir azabından Allah'a sığınırız!" dediler. Hz. Peygamber (s.a.v.): "Cehennem azabından da Allah'a sığın!" dedi. "Cehennem azabından Allah'a sığınırız" dediler. "Fitnelerin açık ve kapalı olanından Allah'a sığın!" dedi. "Açık ve kapalı her çeşit fitneden Allah'a sığınırız!" dediler. "Deccal'ın fitnesinden Allah'a sığın!" buyurdu. "Deccal'ın fitnesinden Allah'a sığınırız!" dediler." (156)

Bir başka hadisi şerifte ise Mülk Sûresi'nin kabir azabına karşı okunması tavsiye ediliyor. Bu sebeple olsa gerektir ki, bizde bir Müslüman öldükten sonra bir hafta yani 7 gün arkasından bu sureyi okumak adet edinilmiştir:

Tirmizî de, İbnu Abbâs'tan gelen bir diğer rivayette, İbnu Abbas (r.a) Rasûlullah (s.a.v.)'in şöyle dediğini belirtir: "Bu sûre (kabir azabına, veya kabir azabına sebep olan günahlara karşı) engeldir, bu sûre kurtuluş sebebidir, kişiyi kabir azabından kurtarır." Rezîn şunu ilâve etmiştir: "İbnu Şihab demiştir ki: "Humeyd İbnu Abdirrahmân'ın bana haber verdiğine göre, Rasûlullah şöyle buyurmuştur: "Mülk Sûresi, kabirde, arkadaşları yerine mücadele eder (ve onu azaptan korur)." (157)

156 Müslim, Cennet, 67, (2867).

157 Tirmizî, Sevâbu'l-Kur'ân, 9, (2892).

Hadislerde açıkta belirtildiğine göre, "*Berzah*" hayatı ve "*kabir azabı*" vardır ve gerçektir. Bu konu hakkında tartışmak yersizdir. İslam âlimleri de rüyaların berzah hayatını ispat ettiğini söylemişlerdir. Kişinin ruhunun rüya yoluyla sevinmesini veya üzülüp azap çekmesini buna delil saymışlardır.

Ayrıca bu konu ile alakalı olarak *İbn Kayyım El-Cevziyye*, kitabında geniş malumat vermekte ve şöyle demektedir:

"Ruhlar, birbirinden büyük dört yurtta bulunurlar:

Birinci Yurt: Anne karnı. Sıkışma, daralma, gam ve üç karanlık yeri burasıdır.

İkinci Yurt: Dünya. Doğup geliştiği, hayır-şer gibi, mutluluk ve mutsuzluk sebeplerinin kazanıldığı yurttur.

Üçüncü Yurt: Berzah'tır. Dünyadan daha geniştir. Dünyaya yurdu anne karnından ne kadar genişse, burası da o ölçüde dünyadan geniştir.

Dördüncü Yurt: Karar yurdudur. Ya Cennet'tir, ya da Cehennem..."⁽¹⁵⁸⁾ Bu yurtların hepsi birer uğrak yeridir. Ancak karar yurdu hariç. Bundan da anlaşılıyor ki, bu yurtların birinden diğerine, yani bir öncekine dönüş yoktur. Kimse dünyadan anne karnına, kabirden de dünyaya dönemez.

7) Hayat Tabakaları

Hayat, sadece bizim bildiğimiz kadar olmadığı gibi, yaşadığımızdan ibaret de değildir. Hayatın beş tabakası ve mertebesi vardır. Yani beş çeşit hayatla ruhlar yaşamaya devam eder.

1 – Bizim hayatımızdır. Bu hayat, pekçok bağlarla bağlı ve şartlarla sınırlıdır.

Doğup-büyüme, yeme-içme ve giyim-kuşam gibi şartları vardır. Bir yere gitmek için ya bütün yolu kat etmek,

158 El- Cevziyye, Kitabu'r-Ruh, s. 155.

ya da vasıtaya binmek mecburiyeti vardır. Yine bu hayata bağlı olarak insan, yânar, donar, hastalanır, yaşlanır, acı-kır, susar vs...

2 – Hz. Hızır ve İlyas (a.s.)'ın hayatıdır. Bunlar, kısmen serbesttir. Bir anda birkaç yerde bulunabilirler. Bizim gibi beşeri/insani ihtiyaçlara bağlı değildirler. İsterlerse yerler, içerler, fakat mecbur değildirler. Evliyalar da buna benzer bir hayat tarzına sahiptirler.

3 – Hz. İdris ve Hz. İsa'nın hayat tarzlarıdır. Bunlar da melekler gibi bir çeşit nurani hayata sahiptirler. Beşeri istek ve ihtiyaçları duymazlar. Misali/temsili yani herhangi bir şekle bağlı olmayan, latif bir bedene ve parlak yıldızlar gibi bir cesede sahiptirler. Dünyada bulundukları cisimleriyle gökyüzünde bulunurlar.

4 – Şehitlerin hayat tabakasıdır. Kur'an-ı Kerim'de, diri oldukları bildirilmektedir. Şehitler, kendilerini ölmüş olarak bilmiyorlar. Daha iyi bir yere gittiklerini sanıyorlar. Dünya hayatına benzer, fakat daha güzel ve daha rahat bir berzah hayatı yaşarlar. Ölüm acısını hissetmezler.

5 – Bu hayat tabakası ise, kabir ehlinin hayat tarzıdır.

Evet. Ölüm bir yer değiştirmedir. Ruhun boşalması, vazifeden terhistir. İdam, yokluk ve kaybolup gitmek değildir. Bunlar, bazen temessül ederek, yani misali bedene girerek, bir yerde belirme ve tezahür etme/aniden ortaya çıkma yoluyla, oldukları gibi görünürler. Bizlerle ilişkileri vardır. Bazı şeyleri bize haber verirler. Ziyaret edenleri görürler. Ancak, tamamen serbest değildirler.⁽¹⁵⁹⁾

İşte tenasühçülerin, ruhçuların veya başka bir deyişle reenkarnasyona inananların zannettikleri gibi, tekrar tekrar dünyaya gelip gitme yok. Belki sadece, ruhların çeşitli sebeplerle misali bedenlerine girip görünmeleri vardır. Kendisine başka birinin ruhunun girdiğini sananlar ise, ya cinlerin baskısı ve tesiri altındadırlar, ya da rüyalarında görüp unuttukları şeyleri tekrar hatırlamaktan doğan bir

159 Karş. Bediüzzaman, Mektubat, I. Mektup.

yanılgı içerisindeler. Yahut da bunlar, bir kısım menfaatler peşinde koşan, kötü niyetli kimselerdir.

8) "Yeşil Kanatlı Kuşlar"

Bir hadis-i şerifte, bazı kişilerin ruhlarının, *"Yeşil kanatlı kuşların kanatları altında dünyaya gelip gezdikleri"* rivayet edilmektedir. Ancak, dikkat edilirse, kuş şeklinde değil ve tekrar yaşamak için de değil. Sadece Allah'ın kendilerine izin verdiği bir kısım ruhların ailelerini ziyareti veya başka bir maksatla gelişleri şeklindedir. Yine bu hususa ekleyebileceğimiz başka bir husus daha vardır ki, o da reen-karnasyonla alakalı değil. O da bazı savaşlarda, mesela, *Kurtuluş Savaşı* sırasında ve *Çanakkale Savaşı*'nda ve yine *93 Rus Harbi* diye bilinen savaşta, askerlere yardıma gelen bir kısım şahısların varlığını kaydeden, özellikle yabancı tarihçiler vardır. Bunlar da ya meleklerdir ki, örnekleri *Bedir* ve *Hendek* savaşlarında vardır. Kur'an-ı Kerim'de bu husus anlatılır. Ya da yine yukarıda adı geçen ruhlar gibi bazı özel izinli ruhlardır. Buna da *Fil Sûresi*'nde, *Ebabil Kuşları* örneği ile rastlıyoruz. Ama bunların hepsi görevleri bittikten sonra geriye dönmüş, hiçbiri bu dünyada yaşamak için kalmamışlardır.

Bütün bunlardan da anlaşılıyor ki, insan bir kere yaşıyor ve bir kere ölüyor. Bir başka bedenle insan veya hayvan olarak geri dönmek yok. Burada buna göre yaşamalı ve hayatı fırsat bilip en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Çünkü sevgili Peygamberimiz'in de buyurdıkları gibi, *"Esas hayat ve yaşanacak yer, âhiret hayatıdır."* Onun da en güzeli Cennet hayatıdır. Çünkü ebedî bir hayat, mutlu ve huzurlu bir yerde geçirilmezse, insan için en büyük hüsrân olur.

Bir kısım inkâr ve yorumlarla bundan kurtulmaya çalışmanın ve imkansız temennilerle, boş kuruntularla kendini aldatmanın yararı yoktur. Olan ve olacak bir gerçeği inkar etmek veya yok saymak, onun olmamasını gerektirmez.

İkinci Bölüm

Reenkarnasyon Şu Açılardan da İmkansızdır

A - Suç ve Ceza Açısından

İslam'da suç ve ceza ferdidir. Kimse, kimsenin günahını çekmez, herkes kendi günahının cezasını kendisi çeker.

Tenasüh açısından olaya baktığımız zaman, ruh, bir bedende iyi, bir bedende kötü. Bazen insan, bazen hayvan... vs. Kim, hangi bedenle ceza çekecek, hangisiyle mükafat görecektir. Ben hakkımı kimden, nasıl alacağım. Olgunlaşmış kişiye ceza verilmeyeceğine göre, hak sahipleri hakkını kimden alacak? Yoksa, bu inançta yapanın yaptıkları yanına kâr mı kalıyor. Öyleyse bu zulüm değil mi?

Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır:

"Kim bir günah (kötülük) işlerse, onunla benzeri bir şekilde cezalandırılır. Ve o, Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı bulamayacaktır."⁽¹⁶⁰⁾ *"Hiçbir günahkar, başka birinin günahını yüklenip, cezasını çekmez."*⁽¹⁶¹⁾

B - Kader ve Sorumluluk Açısından

Herkes, kendi kaderini yaşar ve kendi eceliyle ölür. Daha önce yaşamış kimselerin ruhu, girdiği bedenlerin işledi-

160 Nisa, 4/123.

161 En'am, 6/164; İsrâ, 17/15 ;Fâtır, 35/18.

ği kötülüklerden, yaptığı günahlardan nasıl sorumlu tutulabilir? Sorumlu tutulamayacağına göre, hak sahibi hakkını kimden alacak? Eğer, adam iyileşip cennetlik olmuşsa, bu durumda hak sahipleri ne yapacak? "*Hakkımı alır*" deniyorsa, kimden ve nasıl alacak? Ödenmeyen borçlar, tahsil edilemeyen alacaklar, Allah'ın adaletine sığar mı?

C - Ahiret ve Hesap Açısından

İnsan, öldükten sonra diriltilip hayatının hesabını verecek. Daha sonra da Cennet'e veya Cehennem'e gidecek. Bir çok bedene girip çıkmış ruh, hangi bedeniyle hesaba çekilecek, hangi bedeniyle ceza, hangi bedeniyle mükafat görecektir? Ceza yoksa, adalet de yok demektir ki, bir ismi de "*Âdil*" olan yüce Allah'ı, böyle bir şeyle itham etmek küfürdür. Elbette Allah'ın bağışlaması vardır, ancak bu, O'nun yasalarına, kurallarına göre yaşayıp, aczini bilip O'na sığınanlar içindir. Kendi başına hareket edip, kendi kaderini kendisi tayin edenler için değildir.

D - İlâhi Adalet ve Evrensel Yasalar Açısından

Gelmiş geçmiş yüzlerce peygamber, binlerce veli, yüz binlerce âlim, ârif, dâhi ve kâşifler var. Yeni dünyaya gelen insanlara bunların ruhlarının da girmesi gerekmez miydi? Bunlar belki bir yönde akıllarını, beyinlerini kullanarak, kendilerini geliştirmiş olabilirler, ancak yüce Allah'ın istediği anlamda bir tekamül, çok az insana nasip olmuştur. Hiç olmazsa, insanlığın yarısının, doğar doğmaz olmasa bile, bir çocuğun birkaç yaşına bastıktan sonra, daha önceden edindiği bilgi ve tecrübeleriyle harikalar göstermesi, yeni keşif ve icatlarda bulunması gerekmez miydi?

Şimdiye kadar böyle birşey duyulmuş ve görülmüş değil!..

Böyle ortaya çıkardıkları, bir iki basit olayın ise, ne hiç biri ispat edilebilmiş, ne de devamı gelmiştir. Halbuki bu-

nun, evrensel bir yasa olduğundan, söz ediliyordu. Kaldı ki, bunlar da ya cinlerin, şeytanların o hasta kişilerin ruhlarına musallat olmasından ya da yalandan öteye geçmez. Ortada itibar edecek bir tek gerçek vaka yok. Zaten bu tür iddialarda bulunanlar ya *Süryani*, ya *Yezidi*, ya *Nusayri* ya da ne olduğu belli olmayan, hiç bir kutsal değer tanımayan ve gerçek bir dini inanca sahip olmayan kişilerdir. Akıllı başında, ilim-irfan sahibi, inançlarına bağlı hiçbir kimse, şimdiye kadar böyle bir iddiada bulunmuş değildir. Eğer bu iş, iddia edildiği gibi evrensel bir ilâhi yasa olsaydı, pekçok âlim, akıllı başında ve dindar kişilerin de bu türlü hallerde bulunmaları gerekmez miydi?

E - İmtihan ve Tecrübe Açısından

Bu dünya, imtihan için yaratılmış bir yer, bir eğitim-öğretim yurdu, bir bekleme salonudur. İnsan burada imtihan olmakta, hayır ve şer yoluyla denenmektedir. İmtihan soruları ve gerekli bilgiler, peygamberler ve kitaplar yoluyla bildirilmiş olsa da, çoğunun iç yüzünü bilemediğimiz esaslarla, görünüp bilinmeyen kurallarla, gaybi esaslarla yapılmaktadır.

Daha önce dünyaya gelip gitmiş ruhlar, kabrin öbür tarafına geçtikleri için, herşeyi görüp bilmiş olacaklarından artık onlar için imtihan olmanın bir esprisi kalmayacaktır. O zaman beden değiştirmenin de bir önemi kalmayacak ve bitecektir. Oysa ruhçulara ve tenasühçülere göre, beden değiştirme işi kıyamete kadar devam edecek bir olaydır. Bu da iddialarına zıttır. Pekçok yerde olduğu gibi, burada da yine kendi tezlerini, kendileri çürütmektedirler.

F - İlâhi Rahmet ve Merhamet Açısından

Yüce Rabbimiz, son derece şefkatli, merhametli ve bağışlayıcıdır. Günah ve kötülük içerisinde bulunan kimsele-ri, başka bedenlerde yaratıp, ıstırap çektirerek, horlayarak ceza vererek olgunlaştıracağı yerde, tövbe etmesi için süre

tanır. Yine de imana, insafa gelip tevbe etmezse, kendi af-fını istemeyeni zorla affetmesi söz konusu değildir. Kaldı ki, Efendimiz (sav), *"Kalbinde hardal tanesi kadar iman bulunan kişi kurtulacaktır."* buyuruyor. Buna rağmen inanmamışsa ne denebilir ki...? Cennet hak olduğu kadar cehennem de layık olanlar için haktır. Herkesi tekrar tekrar yaratıp, ille de olgunlaştıracak olsaydı, ne cehenneme lüzum görürdü, ne de imtihan ederdi. Dahası, ne peygamber gönderirdi, ne kitap. Böylece, insanları uyarmaya da hiç gerek kalmazdı. Çünkü nasıl olsa, herkes Cennet'e gidinceye kadar defalarca dünyaya gelip gidecek ve Cennet'e ehil hale gelecekti...

G - İnsan Şeref ve Onuru Açısından

Cenab-ı Hakk, insanı mahlûkatın en şerefliisi olarak yaratmıştır. Bunu, İsrâ Sûresi'nin 70. âyetinde; *"Andolsun! Biz insanı şerefli kıldık. Ve yarattıklarımızın çoğundan üstün kıldık"* buyurarak, anlatır. İnsanın, âdi bir hayvanın veya bir sürüngenin bedeninde cezalandırılmış olarak dünyaya gönderilmesi, onun şeref ve haysiyetine yakışır mı? İnsanlığın kaybetmiş, inkar ve isyanla yüce Allah'a baş kaldırmış bir insanın ise, tekrar dünyaya gönderilmesi ceza mıdır, mükafat mı...? Peki o zaman, günah denilen şey nedir, haram nedir, helal nedir, ne önemi var? Cehennem'e ne gerek vardı da yüce Allah yarattı ve Kur'an'da, bir kısım emirlere uymayıp, yasakları çiğneyenleri, Cehennem'e atıp cezalandıracağından bahsediyor?

Başka bir deyişle, zalimler, kafirler, hırsızlar, katiller, yalancılar, dolandırıcılar, üçkağıtçılar vs. sürekli suç işleyip duracaklar, insan olmanın şeref ve onuruna yakışır bir şekilde yaşamayıp, kötülük işleyecekler, rezillik yapacaklar ve nihayet sonunda; *"Öf be! Bıktım artık bu işlerden, bir kere daha dünyaya geri gelip her şeyi bırakacağım"* diyecek ve sonunda olgunlaşıp, cennete gidecek öyle mi? Yok öyle şey! Bu fırsat insana bir kere verilir!..

H - Dünya ve Âhiret Dengesi Açısından

Bu dünya gelip geçici bir yerdir. Ebedi kalmak için yaratılmış değildir. Belki, biraz dinlenilecek bir han, öbür tarafa gidinceye kadar oturduğumuz bir bekleme salonudur. İnsan bir yolcu olarak, çeşitli duraklara uğrar ve muvakkaten kalır, sonra orayı terk edip gider. Ana rahminde ebediyen kalmayan insan, dünyada da kalmayacaktır. Dünyada kalmadığı gibi, hiç kalkmamak üzere kabirde de yatıp kalmayacaktır. Aksine bir ebediyet yolcusu olan insan, ruhlar aleminden anne rahmine, oradan dünyaya, dünyadan kabir alemine/berzaha yaptığı bu yolculuğu, mahşer yerinde hesabını verdikten sonra, ebediyete intikal ederek; ya Cennet'le, ya da Cehennem'le noktalayacaktır.

Dar yerleri sevmeyen, sıkıntıya gelemeyen insan için, dünya ana rahminden, berzah da dünyadan geniş olduğu gibi, Cennet ve Cehennem de Berzah'tan daha geniştir. Bir yerden diğerine dönüş yoktur...

I - Modern Bilimler ve Akıl Açısından

1) Akıl ve Bilim ile Çatışan Reenkarnasyon İlkeleri

a – Şu anda dünyada milyarlarca insan yaşamaktadır. Bu insanların en azından bir kısmının geçmiş hayatına ve o hayatın hususiyetlerine dair birşeyler hatırlaması gerekirdi. Ancak hiç kimse bu tür şeyler hatırlayamamaktadır.

b – Reenkarnasyoncuların kendilerine delil olarak gösterdikleri ve güya hipnoz yapılan bazı insanların hipnoz anında geçmiş hayatlarına dair sözleri niçin bütün insanlar için geçerli değildir?

c – Psikiyatrinin bir rüknü olan ve bazı tedavilerin bir parçası olarak kullanılan hipnoz, hipnoz yapan insanın telkinlerine bağlı olup ancak bu sayede hipnoz yapılabildiğine göre, bu telkinler sonucu ve tamamen şuursuzca hip-

noz altında söylenilen sözler nasıl ilmi bir delil gibi, kabul edilebilir?

d – Bütün psikiyatristler zaman zaman hipnozu kullandıklarına göre, dünyada bütün hipnoz yapan psikologların yaptıkları binlerce hipnoz seansı sonunda, en azından reenkarnasyona dair emareler görmeleri ve bu konuda ittifak etmeleri gerekmez miydi?

e – Reenkarnasyonun bir diğer iddiasına göre bazı insanlar ikinci hayatlarında hayvan veya bitki olabildiklerine göre, eskiden insan olup ikinci hayatlarında hayvan ya da bitki olan dünyada mevcut bulunan trilyonlarca hayvan ya da bitkide en azından bazı insan davranış ve hususiyetlerinin bulunması gerekmez miydi?

f – Niçin bütün psikiyatristler hipnoz seanslarında söylenen sözleri tenasühçüler gibi reenkarnasyona bir delil gibi görmemekte, aksine bu iddiaları ittifak halinde reddetmekte ve bu insanları psikolojik hasta olarak görmektedirler?

g – Bu konuda araştırma yapmış bilim adamlarına göre reenkarnasyon inancının oluşmasındaki en büyük etkenlerden biri, kişinin yaşadığı kültür ortamıdır. Bunu doğrular şekilde niçin sadece Hindistan gibi tenasühün dini bir inanış olarak görüldüğü ve yüzlerce yıllık tenasüh kültürüne sahip Hindular arasında reenkarnasyon inancı diğer ülkelerle karşılaştırılamayacak kadar yaygın ve çoktur?

2) Bilimsel Çelişkiler

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi reenkarnasyon inancına delil olarak büyük oranda hipnoz gösterilmektedir. Ancak bütün psikiyatristler, hipnozun asla böyle bir fonksiyonunun olmadığı üzerinde hemfikirdirler. Hipnoz esas itibarıyla, hipnoz yapanın telkinleri sayesinde yapılabilir. Dolayısı ile telkinler sonucu yönlendirilen suje hayalindeki tabloları günyüzüne çıkarmakta, reenkarnas-

yoncularda bunları sujenin geçmiş hayattaki yaşantıları olarak lanse etmeye çalışmaktadırlar. Son yıllarda özellikle televizyonlarda yapılan hipnoz gösterileri ile adeta reenkarnasyon şovları yapılmakta ve izleyenler aldatılmakta. İsterseniz örnek olarak, yakın zamanda ünlü bir sinema sanatçısının televizyonda hipnoz edilerek güya geçmiş yaşantısına götürülmesini ele alıp ne denli büyük bir göz boyamanın yapıldığını görelim.

Hipnoz yapılan (suje) sanatçı önce hipnoz olabilmesi için rahatlatılır ve hipnoz yapanın telkinleri ile yönlendirilir. Adeta suje belli bir yer, zaman ve mekâna zihnen götürülür. Mesela bu seansta suje hipnoz olduktan sonra dünya haritasına bakması ve kendisini Rusya'da hissetmesi telkin edildi. Burada suje kendisini bir köylü kadın olarak gördüğünü, 18. yüzyılda yaşadığını, İngilizce bildiğini ve ayaklarının kötürüm olduğunu söyleyerek geçmiş hayatında nasıl biri olduğunu ve nasıl bir hayat yaşadığını anlattı. Ancak, hipnoz yapan, en azından bu bilgilerin doğruluğunu kontrol için bir takım şeylerden hiç şüphelenmedi. Mesela, 18. yüzyılda, Rusya'nın kırsal alanlarından bir köyde yaşayan bir kadının İngilizce bilmesi biraz garip değil midir? Bu kadına geçmiş hayatını yaşadığını iddia ettiği zaman ve mekanın koordinatları ile ilgili niçin hiçbir soru sorulmamıştır? Çok basit fakat her insanın yaşadığı döneme ait olarak bilebileceği, mesela o andaki ülkenin devlet başkanı veya yaşadığı köyün, şehrin adı niçin hiç sorulmamaktadır? Suje ayaklarının kötürüm olduğunu söyledikten sonra, ayaklarını nasıl algıladığı sorulmuş, ünlü bayan sanatçı da ayaklarının çok güzel ve bir mankeninki kadar güzel olduğunu söylemişti. *Ancak tıp biliminde de sabit olduğu üzere kötürüm olan birisinin bacak kalınlığı en fazla bir insanın kol kalınlığı kadar olabilir.*

Görüldüğü gibi geçmiş hayat diye anlatılan şeyler çok büyük çelişkilerle doludur. Daha da acısı bir hipnoz anın-

da bu tür şeyler anlatan insanları psikiyatristlerin ileri de-
recede psikolojik hasta olarak görmeleri ve acilen psikiyat-
rik tedavi görmeleri gerektiğini söylemeleri.

Hipnoz anında geçmiş hayatlarını anlatan bu insanlar-
la ilgili olarak görüştüğümüz psikiyatristler, bu tür insan-
larla ilgili olarak çok çarpıcı şeyler söylemekte-ler. Şu ana
kadar belki de bu alanda yapılmış en kıymetli ilmi çalışma
olan ve *Vedat Şar, İlhan Yargıç* ile *Hamdi Tutkun* adlı Türk
psikiyatristler tarafından yazılan bir makale geçtiğimiz
günlerde dünyanın en itibarlı psikoloji dergisi "*The Ameri-
can Journal of Psychiatry*" adlı dergide yayınlandı. Bu ma-
kale ile ilgili *Dr. Hamdi Tutkun*, bu insanları psikolojik ola-
rak şöyle tanımlıyor:

"Hipnoz altında geçmişte yaşamış(!) olduğu hayatlarını ha-
tırladığını söyleyen, hatta bu yaşamlarındaki kimliklerini tele-
vizyonda çıkıp ifade eden kişilerin benzerlerini biz klinik psiki-
yatride belirli bir sıklıkla görüyoruz. Bu durum dissosyetif bo-
zukluğu olan kişilerde kendiliğinden gözlemlenebileceği gibi,
hipnoz altında da gözlenebilir. Geçmişte yaşadığını beyan eden
kimlikler, aslında o kişinin farklı bir kimlik durumunu, psikolo-
jideki adı ile 'Altered ego state'i ifade eder. Böyle insanlarda ay-
nı anda birden fazla kimlik ya da kişilik durumu olabilir. Bu
kimlikler gün içinde değişik zamanlarda ortaya çıkıp konuşabi-
lirler. Bu durumu hastalar, reenkarnasyon yaşantısı, içinde bir
cin olduğu, ölen bir insanın ruhunun kendi bedeninde yaşadığı
şeklinde hissedebilirler. Bu durum 'çoğul kişilik' ya da 'dissosye-
tif kimlik bozukluğu' olarak bilinir. Ortaya çıkış nedenleri, teş-
his ve tedavi süreçleri oldukça iyi bilinmektedir. Yaptığımız ça-
lışmada bu kişilerin önemli bir kısmında reenkarnasyon yaşadı-
ğını iddia eden, (inancı olsun ya da olmasın) vaka görüldü. Bu
kişiler, genellikle bu durumu benimsemekten çok bundan rahat-
sız olmakta ve bu bunun açıklanmasını istemektedirler. Bu kişi-
ler, tedavi sürecinde sözü edilen geçmiş yaşam öykülerini anla-
tan, kimlik durumları ile entegre olup tedavi edilebilmektedir.

Tedavinin başarısı aynı zamanda reenkarnasyonun varlığı adına ortaya atılan delillerin aslında iyileştirilebilecek bir bozukluk olduğunun kesin delilidir." (162)

3) Lütfen Şu Hazin Tabloya Dikkat Edin!..

Reenkarnasyon inancı yalanlara, uydurmalara ve aklın, ilmin, bilimin kabul edemeyeceği ve gerçek hayatla ters düştüğü gibi, İslam prensipleri ile de taban tabana zıt olmasının yanında insanları hasta ediyor. Hasta ettiği insanlar, zaman içerisinde çeşitli bunalımlara düşüp, başucuna reenkarnasyon inancını anlatan bir kitap koyarak intihar ediyor. Veya hoşlarına gitmeyen insanları emirlerine itaat eden cinlere boğdurabiliyorlar ve daha neler....

Üç Türk psikiyatrist tarafından gerçekleştirilen yukarıda özetini verdiğimiz yazıda, araştırmanın sonucu olarak elde edilen istatistiklere göre vahim tablolar ortaya çıkıyor.

TABLO II

Dissosyetif Kimlik Bozukluğu Olan Hastalarda Rastlanılan Şikayetlerin Sıklığı	
Şikayetin Türü	Yüzde (%)
İçine cin ya da şeytan girdiğini zannetme	45.7
Zihinsel telepati	34.3
Cinlerle irtibat kurma	31.4
İçine başka bir ruhun girdiğini zannetme	25
Reenkarnasyon	22.9
Doğaüstü yaşantılar	45.7

Vahimdir, çünkü dissosyetif bozukluğu olan hastaların önemli bir bölümünde (% 22.9) reenkarnasyon yaşadığına dair şikayetler var.

TABLO 2

Hastalık Türlerine Göre Reenkarnasyona Uğradığını Hissetme Yüzdeleri	
Şikayetin Türü	Yüzde (%)
Dissosyetif kimlik bozukluğu	22.9
Şizofreni	5
Epilepsi	5

Dr. Hamdi Tutkun'un yukarıda da belirttiği gibi, bir hastanın reenkarnasyon yaşadığını iddia etmesi için ille de dini inançlarının zayıf olması gerekmiyor. Çok dindar insanlar da bu türlü şikayetlerde bulunabilmekteler. Şikayet diyoruz, çünkü reenkarnasyon yaşadığı iddiası ile doktora başvuran hastalar, bu durumun anormal bir durum olduğunun farkındalar ve bir an önce tedavi edilmesini istiyorlar! (163)

4) Tekamül ve Dünya Nüfusu

Reenkarnasyoncuların iddia ettikleri tekamül, sadece günahkârlara mahsus değil, aksine herkes için geçerlidir. Bunu bazıları için geçerli, bazıları için de geçersiz saymak, Allah'ın adaletine sığmaz. Çünkü kainatta işleyen bütün kanunlar, herkes için geçerlidir. Bunu iddia edenler ise, bazıları önceki hayatını hatırlar, bazıları da hatırlamaz gibi şeyler söylüyorlar ki, bu tamamen saçmalıktır. Çünkü bir şey varsa herkes için geçerlidir, yoksa zaten yoktur.

Ayrıca, *Atenizm*'le 4000, *Budizm*'le yaklaşık 3000 yıllık bir maziye sahip olan, böyle bir inancın, kaynaklarının oldukça sağlam olması veya tezlerinin oldukça mantıklı olması gerekir. Bunda ikisi de yok. Mesela insanın tekamül etmesi için bir hayvan veya başka birşey olmasına gerek

yok. Hem hayvanlar ne kadar tekamül edelerse etsinler, yine de hayvan olarak kalacaklardır. Yani tarihin hiç bir devrinde, terbiye ile eşeğin at olduğu görülmemiştir. Ölen bir insanın ruhunun bitkilere de geçtiğini iddia ediyorlardı ki, bunun da tekamülle bir ilgisi yoktur. Çünkü ot, nerede, hangi bahçede ve hangi saksıda biterse bitsin, neticede yine ottur. Kim yerse yesin, ne kadar tekamül ederse etsin, neticede olacağı yine bir kısmı et, bir kısmı süt, bir kısmı da b...ktur.

Tenasüh inancına göre, ortada Allah'ın yarattığı bir grup ruh var ve bunlar bedenden bedene dolaşıp olgunlaşmayı bekliyorlar. Oysa bundaki mantıksızlık, ilkokul çocuklarının bile anlayabileceği kadar açıktır. Bir kere ruh tekâmül etmez! Tekamül eden ve derece derece yükselip olgunlaşan nefistir.

Tasavvufçular nefsin mertebelerini şöyle sıralamaktadırlar: *Nefs-i emmare*, *nefs-i levvame*, *nefs-i mutmainne*, *nefs-i raziye*, *nefs-i marziye*, *nefs-i mülheme*, *nefs-i zekiye*.⁽¹⁶⁴⁾ İnsan-daki bütün fonksiyonlar da olduğu gibi, onun varlığı da yine ruhla kaimdir. Ama ruhun olgunlaşma ile bir ilgisinin olmadığı belli başlı bir gerçektir. Bu da bütün tasavvuf erbabınca bilinen bir kuraldır. Çünkü Allah ruhu en güzel şekle göre dizayn etmiş ve en güzel biçimde yaratmıştır. Bunu da "*Biz insanı ahsen-i takvim üzere yarattık*"⁽¹⁶⁵⁾ ayeti ifade etmektedir. Ruhsuz bir insan düşünölemeyeceğine göre, aslında burada kastedilen manaya göre; ruhuyla, cismiyle ve ruhun canlılık ve hayatıyet kazandırdığı bütün fonksiyonları ile insanın en güzel şekilde yaratılması söz konusudur. Bir de sürekli artan dünya nüfusu problemi var. Eğer onların iddia ettikleri gibi, bir grup ruh olsaydı ve tekâmül etmek için yüzyıllardır uğraşmış olsaydılar, bu güne kadar hepsinin tekâmül edip bu dünyadan göçüp gitmeleri gerekirdi. Oysa dünya nüfusu gittikçe artmakta-

164 Timaş, Yeni Ansiklopedi, III, 1340 (2827).

165 Tin Suresi, 95/4.

dır. Resmi sayımlara göre 5.5 milyon veya 6 milyar. Bu da en az 10 yıl önceki sayımlara göre. Eğer bugüne kadar hiç kimse tekamül etmemişse ve o ruhlar hala ıstırap çekiyorlarsa, bundan sonra hiç tekamül edemezler. Zaten, böyle bir mantıksızlığa da kimse inanacak değildir. Bu iddiaların ortaya atıldığı zaman olsa olsa dünyada 500 bin veya 500 milyon insan olsun diyelim. Şimdi yaklaşık 7 milyar insan var, hayvanlar ve bitkileri de saymıyoruz. Onların tezi doğru olsaydı, şimdi dünyada ya birkaç deli veya birkaç aptal hayvanla birkaç ağaç veya ot kalacaktı. Ama hayır! Çünkü bu aynı zamanda insana da hayvana da yapılan bir hakarettir. Allah insanı insan, hayvanı da hayvan olarak yaratmıştır. İnsanı dünyanın ve mahlukatın sultanı olsun diye, diğer mahlukatı da insana hizmet etsin, dünyayı güzelleştirsın diye yaratmıştır ve çark bu şekilde dönmeye devam etmektedir.

Çünkü, olgunlaşan ruhlar, rehber varlık olarak gökyüzüne çekiliyor. Yine diğer bir kısmı da *"tekâmül devresini bitirdiği için doğup doğmamak kendi isteğine kalmış"* deniliyordu. O zamandan bu zamana kadar hiç kimse olgunlaşmadı mı? Yani insanlar, bu kadar ahmak, bu kadar akılsız, iradesiz ve bu kadar kabiliyetsiz varlıklar mı? Bunların bütün hüneri günah işlemek, yaratıcısına isyan etmek mi? Sonra niye Allah bir grup ruh yaratsın? Başka ruhlar yaratmaya gücü yetmiyor mu? Kainatı yoktan vareden sonsuz kudrete sahip olan yüce Allah hakkında bunu nasıl düşünebiliriz...?

5) Din ve Bilim Adamlarından Reenkarnasyona Tepkiler

Bu konuda pekçok tepki ve zıt görüşlerin olduğunu ve hatta kabul edenlerin belki birkaç tane denebilecek kadar az olduğunu söylemek yerinde olur. Onların da bu fikre inandıklarını sanmıyorum, ancak belli maksatlar için kabul eder göründüklerini, edindiğim değişik bilgi ve satır arası ifadelerinden anlıyorum. Televizyon programlarında

açıkça reddeden değerli hocam, *Prof. Dr. Hüseyin Hate-mi*'den tutun da değerli bilim adamı *Doç. Dr. Kerem Dok-sat*'a kadar, pekçok bilim ve din adamı konuyu kendi dil-lerince reddettiler ve bilimsel gerçeklerle çeliştiğini açıkla-dılar. Özellikle hipnoz yoluyla diş tedavisi yapan ve tele-vizyonlarda bu konuda pekçok seanslar düzenleyen iyi bir hipnoz uzmanı olan *Dr. Mehmet Ayvaci*, bu konuda oldukça hassas. Çünkü aynı zamanda çok iyi bir din kültürüne sahip olan *Ayvaci*, izleme ve dinleme imkanı bulduğum televizyon ve radyo programlarında, saptırılan ayetler ko-nusuna da değinerek, reenkarnasyonun ne ilimle ne de dinle bağdaştırılabilecek bir yanının olmadığını ifade etti.

Bu konuda, kendi fikirlerine başvurduğumuz hemen ilk kişi diyebileceğimiz Fethullah Gülen Hoca'nın, "*Asrın Getirdiği Tereddütler*" isimli kitabından zaten yeteri kadar alıntı yaptık ve "*Tenasüh*" fikrinin din ve ilim tarafından telif edilemeyeceğine kaynak gösterdik.

Diğer bazı hocalarımız da şunlardır. Ancak takdir eder-siniz ki, burada herkesin görüşüne yer vermek mümkün değil. Sadece bazı şahsiyetlere yer vermemi siz de hoş kar-şılırsınız.

a - Mehmet Kırkıncı Hocaefendi

Bu konuda kitap yazarlardan biri ülkemizin mümtaz şahsiyetlerinden, muhterem *Mehmet Kırkıncı*'dır. "*Ruh Ne-dir?*" isimli kitabında tenasühün bir safsata olduğunu or-taya koyarak, bu fikrin bugün yaygınlaştırılmaya çalışıl-masının ardında sinsi fikirler ve kasıt bulunduğunu ifade ederek şöyle diyor:

"Görülüyor ki, Eski Yunan, Hint, Mısır ve Mezopotamya'da rastlanan bu itikat, daha sonra kuvvet ve tesirini kaybetmiş, se-mavi dinlerin ve bilhassa İslam dininin yayılıp gelişmesiyle fikir dünyasından büsbütün silinip gitmiştir. Fakat asrımızda, bu safsatayı yeniden sergilemek isteyen bazı kasıtlı simalara rast-lanmaktadır. Bunların başında Fransız *Charles Fourier* ve Pi-

erre Lerou gelmektedir. Bunların her ikisi de katı birer sosyalisttir. İdeolojileri icabı, ruha inanmamaktadırlar. Buna rağmen, bu materyalistler, semavi dinlerdeki ahiret inancını zedelemek kasıtlı, tenasüh fikrine sarılmakta ve böylece sapık ideolojilerine malzeme hazırlamak istemektedirler.

Bugün de, bu hurafeye rağbet gösterip onu yaymak, propaganda etmek isteyenler, maddeci tezgaharlardan başkaları değildir." (166)

b - Prof. Dr. Süleyman Ateş

Aksiyon dergisinin 115. sayısında, kendisinin şimdiye kadar bazı mihraklar tarafından reenkarnasyona inandığını ortaya atıp dedikodu yapanlara, "Bunu söyleyenlerin başlarına benim kadar taş düşsün!" diye beddua eden Prof. Dr. Süleyman Ateş Hoca, "Söylediklerimin, yazdıklarımın bir kısmını alıp, kendilerine göre yorumluyorlar, ondan sonra da reenkarnasyonu savunduğumu veya tefsirimin reenkarnasyonu desteklediğini söylüyorlar. Bütün bir hayatı Kur'an'a hizmet etmekle geçen birisi olarak, benim reenkarnasyonu desteklemem mümkün müdür?" diye sorarak, "Reenkarnasyonu kabul etmek, haşri reddetmektir. Böyle birşey mümkün değildir" diyor.

c - Prof. Dr. Mehmet Aydın

Yine aynı sayıda, Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mehmet Aydın, İslami İlimlerin tarih boyunca reenkarnasyona bakış açısını değerlendirirken, "İslami ilimler içerisinde yer alan ve imani meseleleri akli ve nakli yollardan ele alan Kelam ilmi, yüzyıllar boyunca sadece var olanı değil, muhtemel olanı da ele almış, üzerinde kafa yormuş ve tenasüh inancını kesin bir dille reddetmiştir. Öyle ki, tarih içinde bir çok kültür ile alış verişte bulunan ve onların İslam bünyesine uygun yönlerini özümleyen dinimiz, reenkarnasyonu hep şüpheyle karşılamış ve reddetmiştir." diyor.

d - René Gu  non (Abdi  lvahid Yahya)

"Reenkarnasyon basit bir saçmalıktan başka birşey değildir. Fakat   a  ımızda büyük bir çoğunluğun zihinsel olarak bozulmasında en çok payı olan görüşlerden biridir." diyor ve reenkarnasyonu, "ne bir dini inanç ve ne de gerçek bir ezoterik bilgi yerine koyup, bunu savunan okultistlerle teozofistlerin görüşlerinin de kritiğini yapmaya bile gerek yoktur. Reenkarnasyon kala kala basit bir felsefi kavram olması   ıkkı kalmaktadır ve gerçekte de bundan başka birşey değildir. Hatta tam anlamıyla, aşırı seviyede bir felsefi kavrayıştır. Değil mi ki, o da tam anlamıyla saçmadır. Filozoflarda pekçok saçmalıklar vardır, fakat onlar, hiç olmazsa bu saçmalıkları, genelde, sadece hipotezler olarak sunarlar." diyerek, bu konudaki kanaatlarını özetledikten sonra, ruhçuların bunu kesin bir kanunmu   gibi, "evrensel yasa" veya mutlak, inkar edilmez bir gerçekmiş gibi sunmalarının, büyük bir hata olduğunu ve onların bu tutumunun kendilerini filozoflardan daha tehlikeli bir hale soktuğunu söylüyor.

Gu  non, reenkarnasyoncuların ve temelinde bulunan ruhçuların hemen bütün görüşlerini tenkit edip, iddialarını çürütüyor ve "  ld  kten sonra kişi geri gelmiş olsaydı, neden çok eskilerden beri yapılagelen cenaze işlemleri, yani yıkama, kefenleme, gömme ve arkasından yapılan diğer bütün işlemleri içine alan törenin, hiçbir varoluş nedeni kalmazdı..." diyor. Ayrıca "Reenkarnasyoncu Sa  malıklar" başlığı altında ele aldığı tenkitler bölümünde, reenkarnasyon d    ncesinin tenkide bile değmeyecek kadar gülünç olduğunu söyleyerek, bu fikri ortaya atıp inandıklarını iddia edenleri, birer "megalomani  " hasta olarak görüyor.⁽¹⁶⁷⁾

e - İmam-ı Rabbani ve Reenkarnasyon

İmam-ı Rabbani Hazretleri, bundan yaklaşık 400 yıl önce, Hicri 971 de Hindistan'da doğmuş ve 1034 yılında vefat

etmiştir. Yani, M. 1563-1625 yılları arasında yaşamıştır. Aynı zamanda hicri *ikinci bin*'in de müceddidi olan *İmam-ı Rabbani*, altın halkadan parlak ve büyük bir kişiliğe sahiptir.

Hindistanlı olması, o zaman da varolan tenasüh veya değiştirilmiş şekliyle reenkarnasyon inancı hakkındaki kanaatlarını ifade etmesine yol açmış, bu inancı reddetmiştir. Bu konudaki değerlendirmesi şöyledir:

"Bazı dinsizler var ki, batıl olarak şeyhlik mesleğine dayanarak, tenasühün cevazına hükmederler. Zannederler ki: Nefis olgunlaşıp cennete ehil hale gelme sınırına ulaşmadıkça, bedenlerde döner durur. Bu manadan olarak derler ki: 'Nefis, kemal haddini bulduğu zaman, bedenlerde dolaşmaktan kurtulur. Hatta bedenlerle alakası kalmaz. Zira onun yaratılmasında gaye kemalidir. Onun kemali ki, müyesser oldu, maksat dahi hasıl olmuş olur.'

Bu söz apaçık küfürdür; tevatür (sağlam kaynaklar) ile dinde sabit olan iman esaslarını inkardır. Her nefis ki, kemal haddine ulaştı, o zaman cehennem kimin için olacak? Ve kim azap görecektir? Onların bu sözü, aynı zamanda cesetlerin diriltilmesini, yani ölümden sonra dirilmeyi inkardır. Zira onların fasit (bozuk) kanaatine göre nefsin cesede ihtiyacı kalmamıştır ki, cesetle dirile. Zira o ancak tekamül edip olgunlaşmasına bir alettir."

Halbuki, âhirette dünyevi zevkleri, bedeni arzuları tatma ve hatta evlilikten alınan zevkler ve çocuk sahibi olma gibi hususlar var ve bunlar da ancak ruhun cesetle beraber haşrolması ile mümkündür. Hatta hadis-i şerifte, buna bir özendirme mahiyetinde; *"Cennet'te insanlar, bütüün zevk ve lezzetleri tadacak, 30 veya 33 yaşlarında, gençlik çağında olacak"* müjdesi veriliyor.

Ayrıca Peygamberimiz'in latifelerinden biri de bu yöndedir. Rivayet edilir ki, Efendimiz bir gün sokakta ashabından bazı kimselerle gezerken yaşlı bir kadına uğrar ve selamdan sonra; *"Yaşlı kadınlar cennete girmeyecek."* der. Ka-

dıncağız bunun üzerine ağlamaya başlar. Ashab'tan biri; *"Ya Rasûlallah! Kadın ağlıyor, bir şeyler söyleyip teselli buyurun"* der. Bunun üzerine Efendimiz; *"Doğru söylüyorum, yaşlı olarak cennete girmeyecek, ancak tam bir genç kız olarak girecek."* buyurur. Bunun yanında acılar da aynı şekilde çekilirse ancak denge sağlanır ve bu durum Allah'ın âdetine daha uygundur. Bu da ancak, ruhun cesetle birlikte yaratılmasıyla mümkündür. Aksi halde azabın da rahmetin de bir anlamı kalmazdı. Bu da Allah'ın rahmetine ve adaletine uygun düşmez.

Son Söz Olarak

Tenasüh veya reenkarnasyon konusundaki dini hüküm ise, gerek başka bir bedende gerekse aynı bedende geri gelmenin mümkün olmadığı şeklindedir. Çünkü, yeniden doğuş, bir bakıma âhireti ve kaderi inkar etmek, Allah'ın güç ve kudretini hafife almaktır. Yüce Allah, bir grup ruhu yarattığına göre, milyarlarca veya daha fazla, dilediği kadar ruhlar da yaratabilir. Yıldızları, galaksileri, gezegenleri, uçsuz-bucaksız evreni yarattığına göre âhireti, Cennet'i ve Cehennem'i de yaratabilir ve yaratmıştır da. Böylece isyancıları ve inkarcıları da cezalandırır, bundan aciz olmadığı gibi, kimseye de birşey borçlu değildir ve hesap da vermez.

Bir tek hücreden insanı yaratan, onun istek ve ihtiyaçlarını yerine getiren, en büyük ihtiyacı olan ebedi hayatı da ona lütfeder. İnsanı, en ince ayrıntılarına kadar hayatından hesaba çeker. Bunların herhangi birini inkar etmek küfürdür, insanı dinden çıkarır. *"Allah kainatı yarattı ve gelişmeyi herkesin kendine bıraktı"* diyen ruhçular, bilerek veya bilmeyerek küfre düşüyor, inkar bataklığına saplanıyorlar. Buna Kur'an ayetlerini yanlış yorumlamalarını da eklersek, suç dosyaları bir hayli kabaracaktır.

Bu sebeple, tenasühçülerin ve ruhçuların iddia ettikleri şeylere inanmak da küfür ve dalalettir. En hafif şekliyle dalalet, yani sapıklıktır. Böylesine yanlış ve saptırmalarla dolu bir şeyi, İslam inanç ve anlayışı ile bağdaştırmak ve

izah etmek mümkün değildir. Zaten bunu, "Ehl-i Sünnet" âlimlerinin hiç biri kabul etmez. Ne fıkıhçısı, ne tefsircisi, ne hadisçisi ve ne de kalamcısı...

Elinizde bulunan mütevazî çalışmanın başından beri belki birkaç defa aynı terimlerin değişik yorumları ile karşılaştınız. Ancak çeşitlilik ve aynı konuda birçok kişinin birleşmesi, ele alınan konunun doğruluk veya yanlışlık derecesi hakkında varılan sağlam kanaata götürmesi bakımından önemlidir. Bu yüzden inançları sağlam ve güvenilir kişilerin kanatlarını ve yaptığı çalışmaları sizlere nakletmeye çalıştım.

Görüldüğü gibi, "*reenkarnasyon*" veya "*tekrar doğma*" diye birşey yok. Din ile telif edilmesi mümkün değil, Kur'an buna delil değil. Aksine bu İslam'a vurulmak istenen bir darbenin uzantısı, Kur'an'a yamanmaya çalışan tutarsız bir inanç. Bunun ötesinde psikolojik bir bozukluk ve bir ruhi sapma. Bu insanlara psikiyatristler tedaviye muhtaç hasta gözüyle bakmaktadırlar.

Görüşlerini alıp yorumladıkları ilim ve din adamları rahatsız, bilim adamları rahatsız, hipnozcular rahatsız ve sakat bir anlayışa hipnozun alet edildiğini söylemekteler. Özellikle hipnoz edilerek, hipnoz edenin istediği gibi düşünüp konuşan ve "*yalancı hatıralar*" uyduran ve hasta ettikleri kişiler için, *Kerem Doksat Hoca'nın görüşleri çok dik-kate değer şeyler.*

Bu sebeptendir ki, ister dindar, ister değil, ister inanan, isterse inanmayan olsun, hiçbir insanın bu türlü sapık zihniyetlerle hasta hale getirilmesi ve duygu sömürüsü yapılarak aldatılması insanca bir davranış değildir. Zaten yeterli kadar kafası karışık olan insanları çıkmaza sokmanın bir anlamı yok. İnsana ve kendine saygısı olan herkesten, da-ima doğruya ve güzele çağırması beklenir. Bilerek yanlış birşeyi başkalarına telkin etmek hıyanettir, bilmeyerek yapıyorsa bu da yanıltır. İnsan bilmediği bir konuyu bilmediğini itiraf etmeli veya en azından açık kapı bırakma-

lı. Hele inanç gibi, insanın hem dünyasını hem ahiretini ilgilendiren bir konuda konuşmak ve iddialarda bulunmak ise, kesin bilgiyi gerektirir. Çünkü yanıltılan insan, rakamlarla ifade edilemeyen, sonsuz bir hayatı kazanma veya kaybetme meselesiyle karşı karşıya kalıyor. Bu yüzden onları yanıltmak korkunç bir cinayettir ve ebedi cezalandırmayı gerektirir. Kendisi ceza görmeyi göze alsa bile, başkalarını saptırıp peşinden sürüklemeye kimsenin hakkı yoktur...

Kaynaklar

Aksiyon Dergisi, Sayı 115, Şubat, 1997

ARIKDAL, Ergün, *Metapsişik Terimler Sözlüğü*, Ruh ve Madde Yayınları, İstanbul, 1984.

ATEŞ, Prof. Dr. Süleyman, *Yüce Kur'an'ın Çağdaş Tefsiri*, Yeni Ufuklar, İstanbul, 1988.

BERNARD, Jean Lois, *Les Archives de L'insolite (Olağandışının Arşivleri)*, Paris, 1971.

BURSEVİ, İsmail Hakkı, *Ruhu'l-Beyan Muhtasarı*, Damla Yayınevi, İstanbul, 1995.

CASTELLAN, Yvonne, *Le Spiritisme (Ruhçuluk)*, Paris, 1970.

CAVENDISH, Richard, *Encyclopedia of The Unexplained (Açıklanamayanın Ansiklopedisi)*, Londra, 1974.

EL-CEVZİ, İbn Kayyim, El-Cevzi, *Kitabu'r Ruh*, İz Yayıncılık, İstanbul, 1993.

ES-SUYUTİ, Celaleddin, *Kabir Hayatı*, Kahraman Yayınları, İstanbul, 1994

ESED, Muhammed, *Kur'an Mesajı*, I-III, İşaret Yayınları, İstanbul, 1996.

EVOLA, Julius, *Çağdaş Ruhçuluğun Maske ve Yüzleri*, İnsan Yayınları, İstanbul, 1996

EYÜBOĞLU, Kamil, *Zaman Gazetesi*, 12-13 Nisan 1993.

GUENON, Renè, RUHÇU YANILGI, İz Yayıncılık, İstanbul, 1996

KIRKINCI Mehmet, *Ruh Nedir?* Zafer Yayınları, İstanbul, 1993.

KONYALIOĞULU, E. - Aksoylu, C., *Kader-Karma ve Tekrar Doğuş*, Ruh ve Madde Yay., 2. Baskı, İstanbul, 1990.

MEDRANO, Raphael, *Dictionnaire Des Sciences Occultes*, De Uecchi, Paris, 1986.

MUTLU, İsmail, *Ölüm-Cenaze-Kabir*, Mutlu Yayınevi, 7. Baskı, İstanbul, 1995

NURSİ, Bediüzzaman Said, *Risale-i Nur Külliyyatı*, 2 Cilt. Nesil Yayınları, İstanbul, 1996

SAĞLAM, Bahaeddin, *Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meali*, Tebliğ Yayınları, İstanbul, 1993.

Sent Antuan Dostu Dergisi, Mayıs - Haziran 1997 - Yıl 8 - Sayı 57

Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, I-IV, Risale Yayınları, İstanbul, 1990.

ŞAHİN, M. Abdülfettah, *Asrın Getirdiği Tereddütler-1*, T.Ö.V. Yayınları, İzmir, 1991

ŞAHİN, M. Abdülfettah, *İnancın Gölgesinde-1*, Nil Yayınları, 3. Baskı, İzmir, 1992

ŞEYBE, Abdül Kadir, *Çağdaş Dünya Dinleri ve Mezhepleri*, Beyan Yayınları, İstanbul, 1995

ŞİBLİ, İmam, *Cinlerin Esrarı*, Terc. Muhammed Ferşad, Ferşat Yayınevi, İstanbul, Tarihsiz.

YAZIR, Muhammed Hamdi, *Hak Dini Kur'an Dili*, Azim Dağıtım, İstanbul, 1992

Yeni Ansiklopedi, Timaş Yayınları, İstanbul, 1991.